Păcatul înjurăturilor

preot Nicodim Măndiță (1889-1975)



Se tipăreşte cu binecuvântarea Preasfinţitului CALINIC,

Episcopul Argeșului

Editura Agapis, 1999



Să nu uităm de Sfinții noi Mucenici Mărturisitori ai închisorilor comuniste române



Realizat cu **ABBYY FineReader** 11

Descarcă PDF: https://archive.org/details/PacatulInjuraturilor-PreotNicodimMandita1889-1975

CUPRINS

Cuvânt înainte

Calinic, Episcopul Argeșului

Din mila lui Dumnezeu, părintele Nicodim Măndiţă a scris în timpul vieţii sale pământeşti atâtea cărţi folositoare de suflet încât a acoperit un spaţiu de secole în lumea spiritului. România are în părintele Nicodim Măndiţă un sfânt. Toţi, care vor avea dragoste să citească întreaga operă scrisă, vor ajunge negreşit la aceeaşi părere.

Cartea „Păcatul înjurăturilor" porneşte la drum cu grija de apostol a părintelui Nicolae Tănase. Nu ştiu românii cam ce loc ocupă în catastife, în privinţa înjurăturilor, dar sper că cei ce vor citi această carte nu vor mai înjura în veacul veacului.

Porunca lui Iisus Domnul, este: „Cuvântul vostru să fie ceea ce este da, da; şi ceea ce este nu, nu" (Matei 5, 37), iar Sfântul Apostol Pavel ne îndeamnă ca între noi să nu fie: „Nici vorbe de ruşine, nici vorbe nebuneşti, nici glume care nu se cuvin"... (Efeseni 5, 4).

Sunt bucuros că opera marelui Nicodim Măndiţă uneşte şi sporeşte la mântuirea neamului românesc!

Precuvântare

Nicodim Măndiţă

Pe cât este de minunată, plăcută, slăvită şi înaltă slujba duhovnicească de a preaslăvi pe Dumnezeu şi a cinsti cele sfinte ale Lui, pe atât de josnică, scârboasă şi infernală este slujba satanicească de a huli pe Dumnezeu şi a înjura cele sfinte ale Sale. Păcatul acesta groaznic, înfricoşat şi infernal, din nefericire, îl vedem răsfăţându-se şi printre noi românii-creştini. Aproape în orice vreme şi în orice loc, de la Nistru pân-la Tisa, auzim cu durere cum din gurile majorităţii românilor, cu nume creştinesc, răsună înjurăturile de cele Sfinte, de cele Dumnezeieşti.

Psalmistul, într-un loc mirându-se, zice: „Adu-ţi aminte că vrăjmaşul necinsteşte pe Domnul, şi poporul cel smintit huleşte Numele Tău, Doamne!” (Psalmi 73, 19). Acest cuvânt, care uimeşte pe creştinii cei luminaţi, se vede împlinindu-se aidoma în majoritatea românilor-creştini. Acest păcat groaznic se înfăptuieşte adeseori sub privirile noastre, în auzul urechilor noastre.

Creştinii care s-au lepădat la Sfântul Botez de satana şi s-au împreunat cu Hristos, creştinii miruiţi, împărtăşiţi cu Dumnezeieştile Taine; creştinii care se roagă şi zic că iubesc pe Dumnezeu şi cinstesc cele Sfinte, hulesc pe Dumnezeu şi înjură cele Sfinte, cele Dumnezeieşti ale Lui. Ce nepotrivire izbitoare! Ce deosebire bătătoare la ochi! Ce credinţă slabă, falsă, mincinoasă şi întunecată!

Părinţii care zic că îşi iubesc pe copiii lor, dar nu fac pentru dânşii tot ceea ce le stă în putere pentru a-i face fericiţi, sunt mincinoşi. Cei care zic că iubesc pe aproapele lor, însă îi fac felurite neajunsuri, îi provoacă felurite tulburări şi-l ponegrescîn adunările lor, sunt mincinoşi. Tot astfel şi creştinii, din orice ramură a societăţii, care zic că sunt creştini, iubesc pe Dumnezeu şi cinstesc cele Sfinte, însă ei hulesc, înjură de Dumnezeu,

de cele Sfinte şi Dumnezeieşti, sunt nişte creştini căzuţi din har, falşi, mincinoşi, întunecaţi, robi ai păcatului şi ai iadului.

Păcatul acesta infernal, al înjurăturilor de cele Sfinte şi Dumnezeieşti, mă uimeşte aşa de mult încât îmi stă mintea în loc, de nu mă pricep, nici ce să mai zic, nici ce să mai scriu!!!

Ce pot eu cugeta, a zice şi a scrie despre acest infernal şi groaznic păcat, pe care unii dintre noi, românii-creştini, îl săvârşim zilnic de mii de ori, înjurând de Dumnezeu, de Precistă, de Cruce, de Îngeri, de Grijanie, de Evanghelie, de Sfinţi, de Icoane, de Paşti, Liturghie, tămâie, lumânare, suflet, cădelniţă şi de alte lucruri Sfinte! Dacă noi suntem creştini şi credem în Dumnezeu, în învăţăturile Sfintei Biserici, apoi cum nu ne îngrozim şi nu ne rănim la inimi de durere, când vedem săvârşindu-se acest infernal păcat în mijlocul nostru, păcat satanicec, pe care nici păgânii, cu toată păgânătatea lor, nu-l săvârşesc?

O! Creştinilor!... Cât e de milostiv şi îndelung-răbdător Dumnezeu, Care suferă astfel de înjurături infernale! Cum de nu se pornesc apele mari asupra înjurătorilor infernali, să-i înece ca pe lumea din timpul lui Noe, ori cum de nu se pogoară foc din cer să-i ardă, ca pe sodomeni şi gomoreni, ori cum de nu se deschide pământul să-i înghită, ca pe Datan şi Aviron cu ceata lor de răzvrătiţi! Dumnezeu, Care a creat totul, Care toate le ţine în mâna Sa, Care numai cu privirea Sa pune în mişcare toată lumea nevăzută şi văzută, Care ne dă viaţă, sănătate, fericire şi pâinea zilnică cu îmbelşugare, ne pune în mirare, cum de rabdă El aşa de mult să fie hulit, înjurat de creatura mâinilor Sale? Aceasta-i o mare prăbuşire sufletească!

Aici suntem chemaţi toţi fiii Bisericii spre a lucra din răsputeri pentru deşteptarea creştinilor prăbuşiţi în somnolenţa acestui infernal păcat ucigător de suflete, pentru reculegerea, ridicarea şi luminarea celor întunecaţi şi mortificaţi de patima aceasta, pentru a dezrădăcina această satanicească patimă din fiinţa celor prinşi în cursa diavolului. Aici, datoria noastră preoţească ne impune imperios a lucra din răsputeri,

pentru luminarea iubitului nostru popor român-creştinesc şi scoaterea acestei ucigătoare boli infernale din fiinţa lui: „Fiul omului - ne zice Dumnezeu fiecăruia dintre noi - iată, te-am pus străjer Casei lui Israil! Tu vei asculta Cuvântul ce-Mi va ieşi din gură şi-i vei deştepta pe ei din partea Mea” (Iezechiel capitolele 2, 3, 33). „Precum M-a trimis pe Mine Tatăl, şi Eu vă trimit pe voi... Mergeţi şi învăţaţi toate neamurile...” (Ioan 20, 21; 17, 18-19; Matei 28, 18-20) ş.a.m.d.

Din îndemnul acestei datorii Sfinte, Dumnezeieşti, însoţite de dragostea înflăcărată pentru luminarea iubitului nostru popor român-creştin, am alcătuit şi eu, umilul preot, lucrarea aceasta.

În scopul acesta, bun şi sfânt, dăm drumul acestor cărticele în lume, spre deşteptarea, părăsirea de înjurat şi drăcuit, revenirea la vieţuire creştinească, luminarea şi educarea fraţilor creştini.

Milostivul Dumnezeu, Care prin Prooroci, prin iubitul Său Fiu, Iisus Hristos, prin apostoli şi alţi trimişi ai Săi, a scos din întunericul idolatriei şi din feluritele rătăciri, mulţimi de suflete, aducându-le în împărăţia Luminii Sale, să dea har, lumină, abilitate şi puteri de sus acestei lucrări, spre a lumina cu succes pe toţi, pentru scoaterea oamenilor: bărbaţi, femei şi copii, din infernalul păcat al înjurăturilor de cele Sfinte, de cele Dumnezeieşti, şi de sataniceasca patimă a drăcuiturilor. Dumnezeu să binecuvinteze cu Har, folos de mântuire sufletească, bucurie duhovnicească şi spor în tot lucrul bun, pe toţi cei ce vor primi, citi şi asculta cu drag cărticica aceasta şi o vor răspândi în lume, pentru a-şi ajunge cu succes scopul ei Sfânt, de a salva cât mai multe suflete din acest îngrozitor păcat infernal, şi a le readuce la slujirea şi preaslavirea lui Dumnezeu.

„Dumnezeule, milostiveşte-Te spre noi şi ne binecuvintează, luminează Faţa Ta peste noi şi ne miluieşte (Psalmi 66, 1; comp. Numerii 6, 22-27; Faptele Apostolilor 2, ş.a.).

Învierea Domnului nostru Iisus Hristos

- 16 aprilie 1944 -

Cel mai mic între Iereii-Monahi,
NICODIM MĂNDIŢA Protosinghel

PĂCATUL ÎNJURĂTURILOR

Hula, drăcuitul şi înjuratul sunt fapte păgâneşti

Numele lui Dumnezeu Cel Preaslăvit în Sfânta Treime: Tatăl, Fiul şi Duhul Sfânt, care a adus toată lumea nevăzută şi văzută şi pe noi din nefiinţă în fiinţă, trebuie cinstit cu toată sfinţenia, mai presus decât orice, şi preaslăvit în toată vremea şi în tot locul Stăpânirii Sale.

De asemenea, după Dumnezeu trebuie cinstite cele Dumnezeieşti, cele Sfinte ale Lui, pe care ni le-a dat nouă spre folosinţă şi îmbogăţire vremelnică şi veşnică. Aceasta e o rânduială Dumnezeiască, care trebuie respectată cu tot zelul duhovnicesc. Diavolul însă, împotrivindu-se lui Dumnezeu şi rânduielilor Lui, huleşte tot ce-i Dumnezeiesc, tot ce-i Sfânt şi pus de Dumnezeu spre binele nostru vremelnic şi veşnic. La această blestemăţie diavolească vedem năimiţi de satana sumedenii de oameni, ba chiar şi mulţime mare din cei care se numesc creştini.

Unul din cele mai grozave păcate, cu care diavolii prind şi trag în iadul vremelnic şi veşnic pe creştini, este groaznicul păcat al sudalmelor, al hulei sau

înjurăturilor de cele Sfinte. Lepra aceasta blestemată, o vedem întinsă şi înrădăcinată în fiinţa majorităţii creştinilor vremurilor noastre, o vedem cu durere în majoritatea românilor noştri, care poartă numele de creştini. Înjurătura este un păcat groaznic, foarte urât înaintea lui Dumnezeu şi aducător de pierzare vremelnică şi veşnică.

Milostivul Dumnezeu este dragoste (1 Ioan 4, 8-16; Ieremia 31, 3; Ioan 3, 16; Romani 5, 5-8; 2 Corinteni 13, 11). Dumnezeiasca Evanghelie este dragoste. Mântuitorul nostru Iisus Hristos a adus în lume dragostea şi iertarea Tatălui Ceresc. De sus, de deasupra creştetului pleşuv al Golgotei, jertfindu-Se pentru mântuirea lumii pe Crucea grea şi înaltă, Mântuitorul nostru Iisus Hristos a umplut lumea de dragostea desăvârşită şi de iertarea Lui.

Ei bine, cu toate acestea, Mântuitorul, privind cu indignare spre hulitori, a arătat prin cuvintele grele şi pline de fior că sunt unele păcate care nu se iartă de Dumnezeu nici în veacul acesta, nici în cel viitor. „Amin, amin grăiesc vouă: că toate păcatele se vor ierta fiilor omeneşti şi hulele, oricare vor grăi, dar cei ce vor grăi împotriva Duhului Sfânt, nu au iertare în veci; ci sunt vinovaţi judecăţii de veci”. Un astfel de păcat e groaznic de primejdios. El duce pe înjurători în osânda vremelnică şi veşnică.

Dumnezeieştile Scripturi sunt pline cu datornici iertaţi, vameşi (Matei, Zacheu) mântuiţi, fii rătăciţi, primiţi la ospăţul şi cina Dumnezeiască, păcătoşi şi păcătoase curăţiţi şi alte multe pilde de dragoste şi iertare cerească. Ba încă ceva mai mult decât atât: Iisus a cerut de la Tatăl Ceresc iertare pentru cei care L-au răstignit. Însă pentru suduitorii celor Sfinte, nu aflăm că S-ar fi rugat. El ne atrage atenţia că sunt unele păcate pe care Dumnezeu nu le iartă. Sfânta Evanghelie ne aminteşte pururea că hula e păcatul împotriva Duhului Sfânt.

Despre păcatele împotriva Duhului Sfânt s-a vorbit şi se vorbeşte mult de scriitorii bisericeşti în: cuvântări, cazanii şi felurite cărţi şi reviste. Păcatul împotriva

Duhului Sfânt e un păcat greu: „Model satana”. E păcatul care se aseamănă cu păcatul căderii lui Satana.

Satana este fostul înger strălucitor, Lucifer, care, răsculându-se împotriva lui Dumnezeu, s-a prăbuşit din treapta lui înaltă, căzând ca un fulger din cer, prefăcându-se din înger luminat, în drac întunecat. Satana a luptat şi luptă făţiş împotriva lui Dumnezeu. Satana cunoaşte pe Dumnezeu, planurile lui Dumnezeu pentru mântuirea oamenilor şi puterea lui nemărginită, totuşi luptă împotriva lui din îndărătnicie, încăpățânare, răzvrătire şi ură.

Una din laturile păcatului: „Model satana” este batjocura, ponegrirea, hula împotriva lui Dumnezeu. În ura lui infernală, satana, nu numai că se împotriveşte lui Dumnezeu şi rânduielilor lui Sfinte puse în Biserica şi lumea sa, dar îl şi batjocoreşte pe Dumnezeu, Biserica Sfântă a Lui şi pe cei ce locuiesc într-însa. Aceasta o vedem arătată în scris în cartea Apocalipsului din Dumnezeiasca Scriptură, aşa: „Fiara care avea şapte capete, cu nume de hulă, zece coarne şi pe coamele ei zece steme... şi-a deschis gura şi a început să rostească hulă împotriva lui Dumnezeu, ca să hulească Numele Lui şi Cortul (Biserica, Locuinţa) Lui şi pe cei ce locuiesc în cer” (Apocalipsa 13, 6).

Astfel se iveşte şi se arată păcatul împotriva Duhului Sfânt. E păcatul: „Model satana”. E păcatul pornirii, răzvrătirii şi împotrivirii făţişe împotriva lui Dumnezeu şi a rânduielilor Lui Dumnezeieşti. Acesta e păcatul încăpăţânării de bunăvoie, însoţit de păcatul batjocoririlor, ponegririlor şi hulelor împotriva lui Dumnezeu.

Război mare s-a făcut în cer. Mihail şi îngerii lui s-au luptat cu balaurul. Balaurul şi îngerii lui s-au luptat şi ei. Dar n-au putut birui şi locul lor nu s-a mai găsit in cer. Balaurul cel mare, şarpele cel vechi, numit diavolul şi satana, acela care înşeală toată lumea, a fost aruncat din cer, jos pe pământ şi în adânc, dimpreună cu îngerii lui... Pentru

aceasta bucuraţi-vă ceruri. Vai vouă: pământ şi mare, că diavolul s-a pogorât la voi, cuprins de o mânie mare, ştiind că puţină vreme are.

Sus în coruri îngerii slujesc, preaslăvesc şi laudă pe Dumnezeu; iar jos în adânc, prăbuşiţii diavoli hulesc pe Dumnezeu. Tot aşa s-a întâmplat şi se întâmplă şi cu creştinii. Unii - creştinii luminați - preaslăvesc pe Dumnezeu, în Biserica Lui, slujindu-I cu frică şi bucurându-se Lui cu cutremur. Alții - creştinii întunecaţi - hulesc pe Dumnezeu, cele Sfinte, cele Dumnezeieşti ale Lui prin înjurături infernale. Cei ce voiesc mântuirea, să se părăsească grabnic de acest groaznic păcat şi să se îngrijească sufleteşte.

Satana îşi face slugi şi robi zeloşi din oamenii hulitori

Iuţeala neînfrânată cu frânele Dumnezeieştilor învăţături evanghelice, scripturistice şi bisericeşti, a tras în slujba satanei sumedenii de oameni, chiar şi din cei păruţi mai religioşi, cum erau fariseii şi cărturarii din timpul Mântuitorului nostru Iisus Hristos.

Dumnezeiasca Evanghelie ne înfăţişează înaintea ochilor sufleteşti, pe nişte oameni care s-au lăsat stăpâniţi de acest fioros păcat, în persoana fariseilor şi cărturarilor, care urmăreau pe Mântuitorul, Îi puneau întrebări cu multe înţelesuri, cu scop infernal de a-L prinde în cuvânt, şi Îl mustrau în public ca să-L dezcrediteze în faţa poporului. Aceştia, cu toate că cunoşteau pe Dumnezeu şi planurile Lui binefăcătoare din Sfintele Scripturi, precum şi tainele mântuirii, totuşi se împotriveau cu încăpăţânare contra împlinirii planurilor Dumnezeieşti. Împietrindu-se de bunăvoie în îndărădnicia lor, ei se împotriveau şi huleau împotriva adevărului. Ei luptau cu îndârjire împotriva adevărului Scripturilor. Luptau cu încăpăţânare şi ură împotriva lui Dumnezeu. Ei, ca şi satana, pe

care îl slugăreau, ponegreau şi batjocoreau pe Fiul lui Dumnezeu. Mântuitorul, văzându-i aşa rău porniţi, nu s-a mai ocupat de mântuirea acestor farisei şi cărturari care-L ispiteau, ponegreau, batjocoreau şi huleau, fiindcă erau căzuţi în păcatul contra Duhului Sfânt, care nu se iartă. Ei erau trecuţi cu totul în tabăra lui satana, erau slujitori devotaţi ai satanei. Ei luptau contra adevărului, contra lui Dumnezeu. În acest păcat groaznic împotriva Duhului Sfânt, au trăit fariseii şi cărturarii din vremea Mântuitorului şi după ei mulţi alţii au slujit lui satana până azi. În păcatul acesta groaznic de greu, intră şi păcatul sudalmelor sau înjurăturile de cele Sfinte, de cele Dumnezeieşti. Spurcatele înjurături de cele Sfinte au în ele pecetea păcatului contra Duhului Sfânt, cel neiertat: hula, batjocura împotriva lui Dumnezeu. Înjurătorul este şi el o slugă a satanei şi, alături de satana, e un hulitor pe faţă împotriva lui Dumnezeu. De multe ori s-a văzut cum înjurătorii întunecaţi, în timpul fioroaselor înjurături de cele Sfinte, parcă îşi înălţau strigătele, mâinile şi pumnii spre cer, ca şi când ar ameninţa pe cineva de acolo. Aceşti robiţi ai infernului - ca şi satana - se înfăţişează ca nişte răsculaţi pe faţă împotriva lui Dumnezeu. Ei sunt nişte hulitori pe faţă împotriva Dumnezeului Celui viu, Creatorul lor.

Vai! Vai! Ce urâcios obicei, ce lucru groaznic şi fioros păcat este sudalma sau înjurăturile de cele Sfinte, de cele Dumnezeieşti. E destul să se gândească cineva mai de aproape la urâcioasele spurcăciuni pe care le scot suduitorii din gura lor şi va putea pricepe fiecare de ce nu se iartă acest groaznic păcat. „Vai celor ce zic binelui rău şi răului bine. Vai celor ce pun întunericul lumină şi lumina întuneric, care dau amărăciunea în loc de dulceaţă şi dulceaţa în loc de amărăciune” (Isaia 5, 20).

Păgâneasca hulă e foarte urâtă lui Dumnezeu

Creatorul lumii universale şi al fiecăruia dintre noi, este vrednic a fi lăudat pururea de glasuri cuvioase, pentru dragostea Lui cea mare şi nemărginită faţă de lume şi mai ales faţă de noi oamenii.

Precum lauda şi slavoslovia este cea mai plăcută lui Dumnezeu şi mai de folos faptă decât toate faptele oamenilor, şi se cuvine nu numai noi, zidirile cele cuvântătoare, ci şi cele necuvântătoare şi nesimţitoare, să laude şi să slăvească pe Dumnezeu, după cum zice David: „Toate stelele şi lumina, soarele, luna, munţii, lemnele, păsările şi celelalte zidiri" tot aşa, cea mai urâtă faptă şi cea mai rea fărădelege şi mai înfricoşată decât toate fărădelegile şi asemenea diavolului, este hula, pe care cutează a o zice mai mult diavolii, decât oamenii.

Cu vom putea spune despre această fără de ruşine hulă, care se face cu atâta nerușinare! Mă minunez foarte mult şi mă mir cum suferă pământul şi celelalte stihii pe cel hulitor! Cum de nu se ridică asupra lui să-l omoare! O! Vai de nemulțumirea ta, hulitorule! Toate făpturile cereşti şi pământeşti laudă pe Ziditorul! Îl măresc îngerii, soarele şi luna, marea şi râurile, copacii şi toate rodurile Lui. Și tu, omule, cure ai luat din mila Lui şi necuprinsa Sa bunătate, atâtea faeri de bine și daruri! Cel ce te-a cinstit după Chipul şi Asemănarea Lui, adică pentru ca să-L lauzi și să-I mulţumeşti de toate ale Lui bunătăţi, tu cutezi, fără de minte ce ești, să-L blestemi, să-L înjuri cu atâta neruşinare!

Care om s-a aflat vreodinioară în lume, atât fără de minte şi nedrept, să blesteme şi să hulească pe prietenul şi făcătorul său de bine? Fiarele cele sălbatice şi neascultătoare îşi potolesc mânia şi asprimea lor şi se fac blânde şi cu bună priinţă (bunăvoire) către făcătorii lor de bine şi tu te faci şi decât fiarele mai fără de minte! Socoteşte-te, tu cel fără de minte, cine ţi-a făcut atâtea bunătăţi? Cine ţi-a dăruit atâtea daruri şi haruri, precum Stăpânul Hristos şi Ziditorul tău!? Cine te-a iubit pe tine atâta şi din multa ta pieire te-a mântuit? Încât nici tată sau prieten iubit al tău a făcut

vreodinioară, nici poate să facă, câte a făcut pentru tine Acest Preacredincios Prieten al tău. Cum dar, nu te ruşinezi, nemulţumitorule, de atâta neomenie ce arăţi faţă de Unul ca Acesta, bogat dătător şi făcător de bine?

Cine a cutezat vreodată să defaime şi să ocărască pe stăpânul său, ce-l hrăneşte în toate zilele şi-l îmbracă? Ce zic eu, în toate zilele? Numai odată să te ospăteze, sau să te îmbrace cineva, pomeneşti pururea binele lui, şi-l lauzi pretutindenea şi vorbeşti bine pentru el, ca să nu te arăţi către dânsul nemulţumitor. Şi pe Stăpânul Hristos, Domnul domnilor, Care, câte bunătăţi săvârşeşti, ale Lui faceri de bine sunt spre slujba şi petrecerea ta, pentru care nu mulţumeşti - ci-L huleşti, o, prea nebunule!

Pâinea pe care o mănânci, vinul şi bucatele cele de multe feluri, pământul ce te ţine şi te hrăneşte, marea, cerul care te acoperă, soarele care te încălzeşte şi-ţi luminează şi plineşte pământul; îngerii care te păzesc şi toate celelalte zidiri, văzute şi nevăzute, ale cui făpturi sunt? Ale Celui întru tot Puternic Stăpân, pe care-L blestemi, huleşti şi înjuri tu, prea neruşinatule, pe care lucruri le-a făcut pentru dragostea ta, să-ţi slujească ţie, nemulţumitorule.

Deci, ce suflet şi inimă ai, de-ţi deschizi gura ta cea întru tot spurcată şi porneşti limba ta cea blestemată spre ocara unui Stăpân ca Acesta, întru totul miluitor? De te va aţâţa mânia inimii şi obiceiul tău cel rău, huleşte pe acel vrăjmaş şi pârâş al tău, diavolul, care îţi pricinuieşte pururea pagube, iar nu pe Mântuitorul şi Izbăvitorul tău, Care a răbdat patimi şi moarte pentru tine, nici pe Sfinţii care-ţi ajută şi se sârguiesc pentru mântuirea ta. Nu huli, nici înjura Biserica ori cele Sfinte dintr-însa, pentru că acelea toate spun tainic în cor Slava lui Dumnezeu. Socoteşte, rogu-te, când eşti fără de patimă, ca să pricepi greutatea acestei fărădelegi şi cu câtă asprime se pedepseşte hula, în Scriptura cea veche, cât şi în cea nouă, ca s-o urăşti şi să te temi de ea („Mântuirea păcătoşilor” o.c. pg. 34-36).

Deşteaptă-te din somnul acestui urâcios şi groaznic păcat, creştine, şi te va lumina Hristos. Luptă-te din răsputeri ca să scapi din ghearele satanei, care te ţine legat cu lanţurile acestui groaznic păcat. Când vezi că nu reuşeşti, roagă-te fierbinte lui Dumnezeu, cere Bisericii şi altor creştini ca să se roage pentru dezrobirea ta, şi aşa Dumnezeu îţi va ajuta şi te vei salva.

„Cheamă-Mă pe Mine - zice Dumnezeu - în ziua necazului tău şi Eu te voi scăpa şi tu Mă vei proslăvi” (Psalmi 49, 16)

Dumnezeu a trimis pe Moise şi Aaron la Faraon, să-i zică din partea Lui, să lase pe ticălosul şi surghiunitul popor israelit, care robea muncind în câmp, viile, grădinile, la zidiri şi alte munci grele, să meargă pentru câteva zile in pustie ca să aducă jertfă şi să slăvească pe Dumnezeu.

Faraon s-a opus, punându-le felurite piedici infernale, spre a nu putea să meargă să slujească lui Dumnezeu (Vezi pe larg „Didahiile” Ilie Miniat, o.c.pg. 281-282).

Aşa se întâmplă şi azi. Creştinii silitori adeseori sunt împiedicaţi a jertfi, a lăuda, a slavoslovi, a se ruga şi a sluji lui Dumnezeu; adeseori chiar vedem *faraoni* cu mască creştinească, îndemnându-i, îmboldindu-i şi îmbrâncindu-i în prăpastia hulelor, a înjurăturilor de cele Sfinte, de cele Dumnezeieşti.

Ce zice Dumnezeiasca Scriptură despre înjurătorii celor Sfinte?

Omenirea, pentru vieţuire, dezvoltare, înmulţire şi folos vremelnic şi veşnic, pururea trebuie a avea pe Dumnezeu înaintea ei, în orice vreme şi în orice loc şi tot ceea ce face, să facă după voia şi rânduiala pusă de Dumnezeu. De asemenea, cuvintele fiecăruia vor trebui să fie după Dumnezeu, pentru că altfel cade rău. „Din vorbele sale - zice Sfânta Scriptură - se va prinde păcătosul, injurătorul şi trufaşul vor pieri la fel. Nu-ţi învăţa gura ta a jura şi a numi pe Cel Sfânt nu te obişnui. Că precum sluga care adeseori se cercetează, multe bătăi ia; aşa şi cel ce jură şi pururea numeşte pe Cel Sfânt, de păcat nu se va curăţi. Bărbatul care jură mult, se va umple de fărădelege, şi nu se va depărta de la casa lui biciul (cu cât mai mult dar, vor fi pedepsiţi înjurătorii celor Sfinte, celor Dumnezeieşti!!). Se va umple de rele casa lui. Este grai care lucrează deopotrivă cu moartea, să nu se afle acesta întru moştenirea lui Iacov (în Israelul cel Nou, adică în poporul creştinesc)... Cu vorba cea fără de cumpătare nu-ţi obişnui gura, că întru aceea este cuvântul păcatului... Omul care se obişnuieşte cu cuvinte de înjurătură, în toate zilele sale nu se va înţelepţi" (Cartea înţelepciunii lui Isus, fiul lui Sirah (Ecclesiasticul) 23, 7, 13, 15-19). Din gura omului ies: binecuvântarea sau blestemul, dulceaţa sau otrava (Iacov 3, 10), îndreptarea sau osânda (Matei 12, 37), viaţa sau moartea noastră.

Hulitorii în Vechiul Testament erau ucişi cu pietre

Dumnezeu, Făcătorul cerului şi al tuturor făpturilor văzute şi nevăzute, pe cât a fost şi este de bun, blând şi mult-milostiv cu cei ce-L proslăvesc pe El în Duh şi în adevăr, cu atât a fost şi este aspru cu cei ce hulesc Numele Lui, cele Dumnezeieşti şi cele Sfinte ale Sale.

Înjurăturile de cele Sfinte, în Vechiul Testament, erau socotite ca nişte păcate foarte grele, vrednice de moarte, fiindcă se calcă şi se vatămă a treia poruncă din Decalog. Însuşi Domnul Dumnezeu a dat poruncă aspră împotriva acestui păcat. A poruncit ca adunarea israeliţilor să ucidă cu pietre pe hulitorii sau pe înjurătorii celor Sfinte.

„Să nu iei în deşert Numele Domnului Dumnezeului tău; căci Domnul nu va lăsa nepedepsit pe cel ce va lua în deşert Numele Lui” (Ieșirea 20, 7).

Satana cu întunecatele sale spirite rele, viclene şi mincinoase, a îndemnat pe unii din israeliţi ca să nesocotească porunca aceasta, cu scopul infernal de a răsturna buna rânduială a lui Dumnezeu şi creşterea spre desăvârşire a poporului Său israelit. Satana cu infernalele sale spirite ale iadului, a lucrat împotriva lui Dumnezeu spre a-L supăra. Satana, hulitorul infernal, a învăţat pe unii din israeliţi a huli şi a blestema numele lui Dumnezeu. Atunci Dumnezeu, pentru a dezrădăcina răul din poporul Său, a dat poruncă alesului Său Moise, ca pe hulitori să-i pedepsească cu moartea, să-i ucidă cu pietre. Una din astfel de pedepse groaznice o vedem scrisă în Dumnezeiasca Scriptură a Vechiului Testament spre învăţătura şi reculegerea din acest groaznic păcat a multor înjurători a celor Sfinte şi Dumnezeieşti.

„Şi a ieşit feciorul unei israelitence şi acesta era fecior de egiptean între fiii iui Israel, şi s-a sfădit în tabără cel din israeliteancă cu un israelitean. Şi feciorul din femeia israeliteancă hulind numele Domnului şi blestemând, l-au adus pe el la Moise.

Mama lui se numea Salomit, fata lui Davri din seminţia lui Dan. Şi l-au pus pe el în temniţă ca să-l judece cum va porunci Domnul.

Şi a grăit Domnul către Moise, zicând: „Scoate afară din tabără pe cel ce a blestemat şi toţi cei ce l-au auzit să pună mâinile pe capul lui şi să-l ucidă cu pietre toată adunarea. Şi grăieşte fiilor lui Israel, şi zi către dânşii: omul care va blestema pe Dumnezeu, păcat va avea. Iar care va huli numele lui Dumnezeu, cu moarte să se omoare, cu pietre să-l ucidă toată adunarea lui Israel, ori venetic, ori moşnean, când huleşte numele Domnului, să moară” (Levitic 24, 10-16).

Aceasta este o puternică dovadă despre greutatea şi grozăvia acestui satanicesc păcat al înjurăturilor (sudalmelor) de cele Dumnezeieşti şi Sfinte. Păcatul acesta e atât de urâcios şi nesuferit înaintea lui Dumnezeu, încât Însuşi El, Care-i nemărginit în milostivire, a hotărât în Vechiul Testament ca hulitorii să fie pedepsiţi aspru, groaznic, cu moartea publică prin ucidere cu pietre. Suduitorii erau pedepsiţi cu o astfel de moarte înfricoşată în Vechiul Testament, după cum am văzut.

Această înfricoşată judecată în poprul israelit era hotărâtă, rânduită şi lăsată de Însuşi Dumnezeu. Pedeapsa aceasta vedem că se aplica şi în timpul împăraţilor poporului israelit. Cu o astfel de groaznică şi înfricoşată moarte a fost ucis şi Navute, în urma pârii (nedrepte, mincinoasă, pusă la cale de înrăutăţita, idolatra şi lacoma împărăteasă Iezabela), cum că hulise pe Dumnezeu şi pe împăratul.

Păcatul acesta greu şi blestemat, a fost şi în timpul dreptului Iov, că femeia lui, scârbită groaznic pentru nefericirea şi mizeria în care căzuse soţul ei, i-a zis: „Tu ţii mereu la statornicia ta în credinţă! Blesteamă, huleşte pe Dumnezeu şi mori!”. Iov, mustrat de prieteni şi sfătuit de soţie să blesteme pe Dumnezeu, răspunde: „Tu vorbeşti ca o femeie proastă şi nebună! Oare, cum am primit cele bune de la Dumnezeu, nu se cuvine să primim şi pe cele rele?” (Vezi Cartea lui Iov). Dar nu numai în aceste locuri ale Dumnezeieştii Scripturi a V. Testament se vorbeşte despre acest păcat şi urmările lui

groaznic de grele; ci şi în alte multe locuri, sub felurite forme. În multe locuri se dă la iveală această înfricoşată nelegiuire cu numele ei.

În Vechiul Testament, nelegiuirea aceasta era pedepsită CU moartea; în vremurile acestea însă deşi nu mai ucide nimeni pe înjurători - fiindcă Mântuitorul, în Legea Harului, a rânduit să se dea vreme păcătoşilor pentru a se pocăi - totuşi, cei ce înjură cele Dumnezeieşti, cele Sfinte, se ucid ei înşişi. Ei înşişi prin greutatea păcatului acestuia înfricoşat şi grozav de urâcios înaintea lui Dumnezeu şi a aleşilor Săi, îşi fac mult rău, cad şi se prăbuşesc în judecata şi moartea sufletească. Moartea aceasta este ruperea lor, prin păcatul urâcioaselor înjurături, de la Dumnezeu, Care-i viaţă şi izvorul etern al tuturor bunătăţilor, şi Care a venit să mântuiască pe cei păcătoşi, şi asocierea lor la hule cu satana şi spiritele infernale, rele, viclene, care iubesc şi fac minciuna, căzute în moartea de a doua, în osânda veşnică. Mântuitorul nostru Iisus Hristos a arătat tuturor clar, că cei ce hulesc împotriva lui Dumnezeu Duhul Sfânt, nu vor fi iertaţi în veci.

Fraţi creştini, care aţi căzut în haosul acestui groaznic păcat, treziţi-vă, deşteptaţi-vă, reculegeţi-vă şi părăsiţi-vă de această urâcioasă şi groaznică nelegiuire, până când mai aveţi vreme, ca nu cumva să vă prindă moartea împovăraţi, să vă prăbuşească în iad, în ghearele celui pe care l-aţi slugărit până acum. Faceţi roduri vrednice de pocăinţă şi sperăm că Milostivul Dumnezeu vă va ajuta a lucra în restul vieţii la uşurarea, mântuirea şi fericirea vremelnică şi veşnică a sufletelor frăţiilor voastre.

Urâcioasele înjurături de cele Sfinte în Noul Testament

Iisus Hristos, Fiul Dumnezeului Celui Preaînalt, a venit în lume să mântuiască pe cei păcătoşi, să caute pe cei pierduţi, să adune în staulul Său pe cei robiţi, şi să lumineze lumea spre a cunoaşte şi a-L preaslăvi pe Creatorul ei, spre a trage la Sine pe toţi cei năimiţi de satana în slujbele lui, din care fac parte şi înjurăturile.

Urâciunea şi grozăvia înjurăturilor este aşa de mare încât numai a o pomeni cineva - aşa cum se zice - e înfiorătoare, scârboasă, plină de ruşine şi de nesuferită frică, credincioşilor. Părinţii mei: tata şi mama - fie iertaţi şi fericiţi pururea - când eram copil şi le spuneam cum înjurau copiii pe uliţă, nu mă sufereau nici să-mi deschid gura pentru a le spune cuvintele acelea, ale blestematelor înjurături de cele Sfinte. Astăzi, văd eu bine că părinţii bine-credincioşi, înţelepţi şi temători de Dumnezeu, sunt cu adevărat îngerii luminaţi şi luminători ai copiilor lor.

Deşi în Noul Testament n-am aflat să fi fost cineva pedepsit pentru înjurături de cele Dumnezeieşti şi Sfinte, dar cum am zis, a rămas osândirea cu moartea din V. Testament, însă nu cu moartea trupească ca atunci; ci cu moartea sufletească. Hulitorii în timpul când înjură cele Dumnezeieşti, cele Sfinte, sunt omorâţi sufleteşte de păcatul acesta groaznic. Aceasta reiese din cuvintele Mântuitorului Care zice în Dumnezeiasca Sa Evanghelie: „Oricine va huli asupra Duhului Sfânt, nu are iertăciune în veac; ci de păcat veşnic va fi vinovat”.

O, oamenilor, cum vă pogorâţi voi din lumină în întuneric! Cum vă aruncaţi voi din fericire în nefericire vremelnică şi veşnică!? Cum vă lăsaţi voi să vă scoată satana din minţi şi să vă bage slugi la el, pentru a huli, împreună cu ei şi spiritele lui infernale, pe Dumnezeu, Hristos, Duh, Precistă, Cruce, Biserică şi cele Sfinte, cele Dumnezeieşti? Cum nu vă veniţi în fire şi nu simţiţi voi pe cine înjuraţi şi ce înjuraţi? Cum nu vă înfricoşaţi voi când înjuraţi pe Dumnezeu, Hristos şi cele Dumnezeieşti? Oare prin această nelegiuire necinstiţi pe un om de rând? Sau pe un împărat pământesc? Nu. Prin

această satanicească nelegiuire, voi necinstiţi, huliţi pe Cel mai presus de cinste; pe Judecătorul a toată lumea, pe Universalul Ziditor al tuturor celor văzute şi nevăzute, pe Domnul domnilor, pe Împăratul împăraţilor, pe Cel mai înainte de veci, pe care-L laudă Heruvimii, Îl slăvesc cu frică Serafimii cei cu câte şase aripi şi înfocaţi cu focul dragostei Dumnezeieşti, la a Cărui voie se supun toate stihiile, cerul, pământul, marea cu toate cele dintr-însele, pe Acela de Care se cutremură iadul şi înaintea Căruia se pleacă tot genunchiul, al celor cereşti, al celor pământeşti şi al celor de dedesubt.

Vedeţi, oamenilor robiţi de această satanicească nelegiuire, faţă de ce Mărire Universală, nemărginită şi veşnică, huliţi voi, care nu sunteţi altceva decât nişte viermişori neputincioşi? Vai ce orbire! Ce prăbuşire groaznică! Ce răutate infernală! Ce pornire satanică! Nişte boţuri de pământ cu ochi şi gură, să cuteze a înjura pe Dumnezeu, cele Dumnezeieşti, cele Sfinte! O, oamenilor hulitori, orbiţi şi năimiţi de satana ca să huliţi, dimpreună cu el şi spiritele infernale, pe Dumnezeu, Cortul (Biserica, dimpreună cu cele Dumnezeieşti, cele Sfinte), şi cu cei ce locuiesc (în cer) într-însul, reculegeţi-vă şi părăsiţi-vă de acest groaznic păcat. Deschideţi-vă ochii şi vedeţi că prin această nelegiuire infernală voi vă agonisiţi întunerice de munci fără de număr.

În Noul Testament vedem că Mântuitorul a mai arătat şi lăsat încă un cuvânt de pedeapsă grea pentru hulitori, care în nesocotinţa lor vorbesc multe netrebnicii şi deşertăciuni, printre care se răsfaţă şi urâcioasa nelegiuire a înjurăturilor de cele Dumnezeieşti, de cele Sfinte. „Cel ce nu este cu Mine - zice El - împotriva Mea este şi cel ce nu adună cu Mine, risipeşte”. Drept aceea, zic vouă: „Orice păcat şi orice hulă vor fi iertate oamenilor, dar hula împotriva Duhului Sfânt nu le va fi iertată oamenilor... Oricine va fi zis vreun cuvânt de rău împotriva Duhului Sfânt, nu va fi iertat lui, nici în veacul acesta, nici în cel ce va să fie. Ori faceţi pomul bun şi rodul lui bun, ori faceţi pomul rău şi rodul lui rău; căci tot pomul se cunoaşte după rodul lui. Pui de năpârci (vipere), cum veţi putea să grăiţi cele bune, când voi sunteţi răi? Căci din prisosinţa inimii grăieşte gura. Omul bun scoate cele bune din comoara cea bună a inimii lui; dar omul rău scoate

cele rele din comoara cea rea a inimii lui. Vă spun, că pentru orice cuvânt deşert pe care îl vor grăi oamenii, vor da socoteală de el în ziua judecăţii. Căci din cuvintele tale te vei îndrepta şi din cuvintele tale vei fi osândit” (Matei 12, 30-37).

Între mulţimea cuvintelor deşarte, nesocotite, pe care oamenii le scot din gura lor, sunt desigur şi urâcioasele înjurături de cele Dumnezeieşti, de cele Sfinte. În cuvintele acestea de mai sus ale Mântuitorului, se vede înfierată şi osândită şi mai mult hula sau înjurăturile de cele Dumnezeieşti, de cele Sfinte. În ziua judecăţii se va cere cont de tot cuvântul deşert pe care îl vor grăi oamenii. Oare ce vor face atunci oamenii cei năimiţi de satana în slujba lui, ca să înjure numele lui Dumnezeu, cele Dumnezeieşti, cele Sfintei?

Vai de nesocotiţii hulitori care nu se vor părăsi de păcatul acesta scârnav al înjurăturilor, că pentru toate înjurăturile care le vor ieşi din gură, vor fi judecaţi şi osândiţi în munca veşnică. Vai! Ce vor răspunde ei în ziua cea mare a judecăţii??? Fraţilor! Folosiţi-vă de Taina Spovedaniei, împlinirea canonului, de pocăinţă, îndreptare şi împărtăşirea cu Dumnezeieştile Taine, ca să scăpaţi de pedeapsa groaznică a hulitorilor şi în veacul acesta şi în cel viitor. De ziua de azi atârnă osândirea ori mântuirea fiecărui om păcătos. Orice zi a fiecăruia din noi, e o blagoslovenie de sus, e o mare bogăţie Dumnezeiască, e mâna lui Dumnezeu care ne-o întinde să ne tragă la mântuire. Să ne folosim de ea, ca să ne putem bucura în veci. „Împărăţia lui Dumnezeu se sileşte, şi silitorii o răpesc pe dânsa” (Matei 11, 12; Luca 16, 16).

Îndrăciții din Gadara băgaseră groaza în toată lumea de prin acele ţinuturi. Nimeni nu-i putea stăpâni. Unul din ei sfărâma lanţurile cu care îl legau oamenii, rupându-şi tot de pe el, alerga despuiat prin pustii şi prin morminte, torturându-se, de diavoli. Astfel pătimesc adeseori şi înjurătorii de cele Sfinte, de cele Dumnezeieşti. Ei rup legăturile binefăcătoare ale Sfintei Biserici de pe dânşii şi, despuindu-se de Darul lui

Dunezeu cu care El i-a îmbrăcat la Botez, Miruire şi împărtăşanie, se lasă fugăriţi de diavoli în pustiile păcatelor şi hulesc cele Sfinte şi Dumnezeieşti, slugărind Satanei.

Înjurătorii de cele Sfinte sunt asemenea sodomenilor, care căutau să desfrâneze cu îngerii lui Dumnezeu

Mare este Dumnezeul nostru, în cer şi pe pământ, pentru că toate câte a vrut, a făcut şi le ţine cu puterea Sa. Pentru aceasta se cade pururea, în toată vremea şi în tot locul a fi lăudat de toată suflarea şi de toată făptura. Cei ce laudă pe Dumnezeu în Duh şi în adevăr, sunt în lumină, vieţuiesc în lumină, sunt lumină în lume, sunt fii ai Luminii. Cei care însă ascultă şi slugăresc pe satana, hulind dimpreună cu spiritele infernului pe Dumnezeu, cele Dumnezeieşti, cele sfinţite şi Sfinte ale Lui, aceia sunt în întuneric, vieţuiesc în întuneric, sunt fii ai întunericului, sunt întuneric în lumea aceasta şi în vecii vecilor.

Înjurătorii celor Dumnezeieşti, ale celor Sfinte, sunt nişte nefericiţi păcătoşi, urăcioşi şi scârboşi, asemena oamenilor mârşavi ai cetăţilor Sodomei şi Gomorei. Pe aceştia, ca şi pe aceia, îi urmăreşte şi-i ajunge pedeapsa orbirii şi pierzării lor cu foc.

Spre a lămuri mai bine pe iubiţii noştri fraţi creştini, arătăm aici mai jos despre pornirea dobitocească a sodomenilor şi gomorenilor, şi despre orbirea şi pedepsirea lor cu moarte năpraznică, prin ploaie de pucioasă şi foc din cer, care i-a pierdut pe toţi, afară de Lot, care era om drept înaintea lui Dumnezeu şi două fete ale lui.

„Doi îngeri ai Domnului, au venit în prag în chip de doi bărbaţi, seara la Sodoma, pe când Lot şedea la poarta Sodomei. Văzându-i, Lot s-a sculat, le-a ieşit înainte şi s-a plecat până la pământ şi a zis: „Iată, Domnilor, abăteţi-vă la casa slugii voastre şi rămâneţi şi spălaţi picioarele voastre şi dimineaţă sculându-vă, veţi merge în calea

voastră”; iar ei au zis: „Nu, ci în uliţă vom rămâne”. Şi îi silea pe ei şi s-au abătut la dânsul şi au intrat în casa lui; şi a făcut lor de mâncare şi azime a copt lor şi au mâncat. Iar mai înainte de ce s-au culcat ei, bărbaţii cetăţii Sodomei au înconjurat casa, de la cel tânăr până la cel bătrân şi tot norodul împreună. Şi au chemat afară pe Lot şi au zis către dânsul: „Unde sunt bărbaţii care au intrat la tine noaptea? Scoate-i la noi ca să ne împreunăm cu ei”.

Şi a ieşit Lot la ei înaintea uşii şi a tras uşa după sine. Şi a zis către ei: „Nicidecum, fraţilor, nu faceţi răutatea aceasta. Ci am eu două fete care n-au cunoscut bărbat, pe acelea le voi scoate la voi şi vă faceţi treaba cu ele, după cum vă place vouă, numai asupra bărbaţilor acestora să nu faceţi nedrept; pentru că au intrat sub acoperământul casei mele”. Iar ei au zis lui: „Du-te încolo, ai venit să locuieşti aici sau judecată să judeci? Acum dar te vom chinui mai rău pe tine, decât pe ei”. Şi sileau pe Lot foarte şi s-au apropiat la uşă să o strice. Iar bărbaţii întinzând mâinile, au tras pe Lot la ei în casă şi au închis uşa casei; iar pe cetăţenii care erau la uşa casei i-au lovit cu orbire, de la cel mic până la cel mare, şi s-au ostenit căutând uşa. Şi au zis către Lot, bărbaţii aceia: „Ai tu pe cineva aici? Gineri, feciori sau fete? Sau pe altcineva din ai tăi? De sunt în cetate, scoate-i din locul acesta, că voim să stricăm noi locul acesta, pentru că s-a înălţat strigarea lor înaintea Domnului. Şi ne-a trimis pe noi Domnul să-l stricăm locul”.

Şi ieşind Lot, a grăit către ginerii săi, care luase pe fetele lui şi le-a zis: „Sculaţi-vă şi ieşiţi din locul acesta, pentru că Domnul va să piardă cetatea”. Şi se păru că vorbi în glumă înaintea ginerilor săi. Iar dacă s-a făcut dimineaţă, grăbeau îngerii pe Lot, zicând: „Scoală-te şi ia femeia ta şi cele două fete ale tale, pe care le ai şi ieşi, ca să nu pieri şi tu împreună cu fărădelegile cetăţii”.

Şi ei s-au tulburat, iar îngerii i-au apucat de mână, pe el şi pe femeia lui şi pe cele două fete ale lui, pentru că nu s-a îndurat Domnul de dânsul; şi scoţându-i pe ei afară, au zis: „Mântuind, mântuieşte sufletul tău, să nu te uiţi înapoi, nici să stai în vreun loc de prinprejur, în munte te mântuieşte, ca să nu te prinzi împreună cu ei”. Şi a zis Lot

către dânşii: „Rogu-mă, Doamne, fiindcă a aflat sluga Ta, milă înaintea Ta şi ai mărit dreptatea Ta pe care o faci cu mine, ca să fie viu sufletul meu, eu nu voi putea să mă mântuiesc în munte, ca să nu mă prindă relele şi voi muri. Iată cetatea cea de aproape ca să scap acolo, este mică şi acolo mă voi mântui; oare nu este mică? Şi va fi viu sufletul meu pentru Tine”. Şi i-au zis lui: „Iată m-am mirat de faţa ta şi de cuvântul acesta, ca să nu stric cetatea pentru care ai grăit. Grăbeşte dar, ca să te mântuieşti acolo, că nu voi putea face lucrul până nu vei merge tu acolo”, pentru aceea au chemat numele cetăţii aceea: Sigor. Soarele a răsărit pe pământ şi Lot a intrat în Sigor. Şi Domnul a plouat peste Sodoma şi peste Gomora pucioasă şi foc de la Domnul din cer a căzut. Şi au surpat cetăţile acestea şi toată împrejurimea şi pe toţi câţi locuiau în cetăţi şi toate câte răsar din pământ. Şi s-a uitat femeia lui înapoi şi s-a făcut stâlp de sare.

Şi a venit Avraam a doua zi la locul unde a stătut înaintea Domnului. Şi a căutat spre Sodoma şi spre Gomora şi spre pământul dimprejurul locului şi a văzut, şi iată se suia pară de foc din pământ ca o văpaie de cuptor. Şi a fost când a stricat Domnul toate cetăţile dimprejur. Şi-a adus amine Dumnezeu de Avraam şi a scos pe Lot afară din mijlocul surpării, când a surpat Domnul cetăţile în care locuia Lot” (Facerea 19, 1-29).

Aţi văzut grozăvia păcatului şi înfricoşata pedepsire a lui? Îngerii Domnului, în chip de doi bărbaţi călători, vin la Lot şi-i aduc ştirea că Dumnezeu a hotărât să prăpădească Sodoma şi Gomora pentru urâciunea scârboaselor lor nelegiuiri. Şi atunci bărbaţii Sodomei şi Gomorei, în loc de a se căi şi a se părăsi de păcatul lor, ei au alergat cu mic şi mare la casa lui Lot, ca să desfrâneze cu trimişii Domnului, să murdărească pe Dumnezeieştii soli ai Domnului, pe Sfinţii îngeri. În acest scop infernal, ei - tineri şi bătrâni - au năvălit şi au înconjurat casa lui Lot, strigând cu sălbăticie: „Unde sunt oamenii care au intrat aici la tine? Scoate-i afară să ne împreunăm cu ei”. Lot i-a oprit, dar desfrânaţii aceia l-au împins cu putere pe Lot şi s-au apropiat să spargă uşa spre a intra înăuntru şi a-şi satisface pofta lor dobitocească. Însă în acea clipă, îngerii i-au lovit cu orbirea de la mic până la mare, aşa că zadarnic s-au mai ostenit ei ca să afle uşa.

Ce grozăvie! Cetăţenii Sodomei şi Gomorei năvăleau, cu mic cu mare, ca să desfrâneze cu îngerii lui Dumnezeu coborâţi din cer! O astfel de pornire nebunească o au băgată în fiinţa lor şi cei ce înjură de cele Dumnezeieşti, de cele Sfinte. Ba aceasta mi se pare că este şi mai mare decât a acelora.

Ia aplecaţi-vă numai puţintel urechea la gura înjurătorilor şi vă va scârbi până în suflet feluritele desfrânări spurcate ce le scot din gurile lor, când se pornesc a înjura satanicește de cele Sfinte. Prin diavoleasca lor obişnuinţă în blestematele lor înjurături, hulitorii aceştia năimiţi ai satanei înjură de Dumnezeu, Hristos, Preacurata Maică, Precestanie, Cruce, îngeri, sânge, Biserică... cele Dumnezeieşti, cele Sfinte, tot ce e mare, Dumnezeiesc, sfânt şi folositor. Astfel de înjurători blestemaţi, întrec pe sodomeni şi gomoreni în nebunia lor satanicească. „Pe viaţa Mea - zice Domnul - Sodoma şi Gomora, n-a făcut ce faceţi voi" (Iezechiel 16, 48), înjurătorilor de cele Dumnezeieşti, de cele Sfinte.

Mântuitorul ne trimite şi pe noi urmaşii Apostolilor Săi, a propovădui omenirii păcătoase şi mai ales înjurătorilor, să se părăsească de păcatele lor, căci s-a apropiat împărăţia lui Dumnezeu. Cei ce ascultă, vor deveni fericiţi vremelnic şi veşnic; iar cei care nu vor asculta, se vor prăbuşi în groaznică nefericire şi osândă vremelnică şi veşnică. „Dacă nu vă va primi pe voi cineva - zice Domnul Dumnezeu, Iisus Hristos - nici va asculta de cuvintele voastre, să ieşiţi din casa, sau din cetatea aceea şi să scuturaţi şi praful de pe picioarele voastre. Adevăr grăiesc vouă, că în ziua judecăţii mai uşor va fi Sodomei şi Gomorei, decât casei şi cetăţii aceleia" (Matei 10, 14-15, comp. Marcu 6, 11; Luca 9, 5; 10, 10-11; Neemia 5, 13; Faptele Apostolilor 13, 51; 18, 6).

Acest blestemat şi satanicesc obicei îl făcea pe Mitropolitul Antim Ivireanul (1708-1716 după Hristos), să se îngrozească şi să exclame în uimirea sa, zicând: „Ce neam mai înjură ca noi: de Lege, de Cruce, de Cuminecătură, de morţi, de comândare, de lumânare, de suflet, de mormânt, de colivă, de prescuri, de spovedanie, de botez, de

cununie şi de toate Tainele Sfintei Biserici...? Nouă ne pare bine şi râdem?! De sunt acestea lucruri creştineşti, zică cine are Dumnezeu...”.

Astăzi, când vedem că acest blestemat obicei al hulirii celor Dumnezeieşti şi Sfinte a cuprins şi înăbuşit majoritatea creştinilor, să ne rugăm lui Dumnezeu, să ne dea putere a lupta şi a birui această boală sufletească, care pe mulţi a dus şi duce la iad. Doamne, izbăveşte tot neamul creştinesc de această orbire groaznică, aducătoare de pierzare vremelnică şi veşnică.

Necuraţii cetăţeni, ai Sodomei şi Gomorei, pentru scârboasele lor păcate ale necuratelor desfrânări infernale, au fost groaznic pedepsiţi de Dumnezeu cu ploaie de foc şi pucioasă care i-a ars. Tot astfel sunt pedepsiţi şi hulitorii, înjurătorii de cele Sfinte şi Dumnezeieşti, care nu se căiesc şi nu se părăsesc de acest scârnav păcat, ba încă şi mai greu. „Şi tu, Capernaume (adunare a creştinilor înjurători), care până la cer te-ai ridicat (înjurând pe Dumnezeu, Sfinţi, Crucea, cerul şi ce este într-însul), până la iad te vei pogorî. Că de s-ar fi făcut în Sodoma minunile care s-au făcut în tine, de mult s-ar fi pocăit în sac şi în cenuşă şi ar fi rămas până în ziua de astăzi. Pentru aceasta zic vouă: că în ziua judecăţii mai uşor va fi sodomenilor şi gomorenilor decât vouă” (Matei 11, 21-24; 10, 14-15; Facerea 19; Isaia 14, 13).

Înjură de necaz

Mulţi creştini din vremea noastră înjură de necaz. Aceasta-i o scuză sau o potriveală a hulitorilor, însă deasupra lor stă triumfător satana, care i-a năimit în slujba sa infernală. Păcatul acesta groaznic, e semnul diavolului, care a lucrat tot răul în oameni prin oameni, de când e lumea. Înjurăturile de cele Sfinte, de cele Dumnezeieşti şi orice fel de înjurături, chiar şi numai cele de mamă - ca şi celelalte păcate - sunt de la diavolul.

Înjurăturile de necaz sunt de la diavolul, sunt zămislite şi scoase în lume din şcoala lui. Omul la necaz, la mânie, înjură pe Dumnezeu, pe Sfinţii Lui, de cele Dumnezeieşti, de cele Sfinte, pentru că aşa îl învaţă diavolul şi năimindu-i-se îi împlineşte voile lui infernale. „Voi - zice Mântuitorul - din tatăl vostru diavolul sunteţi şi voile tatălui vostru voiţi să le faceţi. Acela ucigător de oameni a fost din început şi în adevăr n-a stătut. Când vorbeşte minciuna, din ale sale grăieşte, pentru că mincinos este şi tatăl minciunii” (Ioan 8, 44). Înjurătorii de cele Dumnezeieşti, de cele Sfinte, sunt şi ei nişte împlinitori ai voii diavolului, nişte şcolari ai tatălui minciunii şi răutăţilor. Ei sunt nişte ascultători ai satanei şi fii ai infernului. Ei fac ceea ce-i învaţă satana. Vai! Ce orbire! Ce nebunie! Ce grozăvie infernală!

Omul cu nume creştinesc, omul care poartă în fruntea lui Numele lui Hristos, când ajunge la necaz, înjură de Dumnezeu, de Hristos, de Precistanie, de Precistă, de Cruce, de cele Dumnezeieşti, de cele Sfinte, în loc de a cere ajutorul lui Dumnezeu şi a se folosi de cele Sfinte şi Dumnezeieşti.

„Cheamă-Mă pe Mine în ziua necazului tău - zice Domnul - căci Eu te voi aculta şi te voi scoate şi tu Mă vei proslăvi” (Psalmi 49, 16. comp. Iov 22, 27; 20, 12; Psalmul 106, 6, 13, 19, 28; Zaharia 13, 9; Psalmi 21; Matei 8, 23-27; 14, 22-33).

Diavolul, atunci împotrivindu-se, zice omului necăjit: „Nu chema pe Dumnezeu, ci cheamă-mă pe mine pentru că eu te ajut mai bine şi mai degrabă”.

Creştinul înţelept, luminat cu Dumnezeiescul Dar al Duhului Sfânt, atunci în necazul lui îşi întoarce faţa sa către Dumnezeu, Creatorul şi Purtătorul de grijă al său, I se roagă în Duh şi în adevăr, aşa cum Îi este voia şi Îi place lui Dumnezeu (Ioan 4, 23-24; comp. Filipeni 3, 8; Ioan 1, 17; 2 Corinteni 3, 17).

Creştinul lovit şi jefuit de tâlharii iadului, despuiat şi pustiit de strălucitele sfinţenii dobândite la Sf. Botez, la ungerea cu Sf. Mir şi împărtăşirea cu Dumnezeiescul Trup şi Sânge al Domnului nostru Iisus Hristos însă se lasă amăgit de şarpele satana, îl ascultă şi i se tocmeşte lui ca o slugă a iadului, la necaz se împotriveşte chemării Dumnezeieşti şi începe a înjura Numele lui Dumnezeu, cele Dumnezeieşti, cele Sfinte, prăbuşindu-se treptat-treptat, cu fiecare înjurătură scârboasă şi nelegiuită, tot mai mult în iad de viu.

Înjurătorii de cele Sfinte, de cele Dumnezeieşti, în necazul lor, se despart de Dumnezeu, Vistieria a tot binele, şi ascultă pe diavolul, care a tras şi trage sumedenii de suflete în pierzarea vremelnică şi veşnică. Şi în orbirea lor, prăbuşindu-se astfel, zic că: „înjurăturile îi ajută la necaz”, că: „prin înjurături îşi mai descarcă necazurile, că se... mai răcoresc”. După părerea lor orbită, se descarcă de necaz, dar vai şi amar de sufletele lor, că se încarcă cu groaznice păcate grele şi înfricoşate, care îi urmăresc pas cu pas, zi după zi, săptămână după săptămână, lună după lună, an după an şi unde îi ajunge, îi loveşte, îi tulbură groaznic, îi umple de dureri groaznice, de primejduiri şi de cumplită deznădăjduire, până îi prăbuşeşte în mormânt şi în iad, ca pe mulţi alţi nelegiuiţi asemenea lor.

Nu aşa au făcut creştinii cei buni din vremurile apostolice, patristice şi din toate vremurile. Ei, ca şi Sfinţii Apostoli (Matei 8), au cerut în multele necazuri ajutorul lui Dumnezeu şi au fost scăpaţi de Dânsul.

Astăzi însă ţi se rupe inima de durere, când vezi adunaţi creştinii pe lângă vreun car împotmolit, ori răsturnat, ori la vreo neînţelegere şi când îi auzi făcând slujbă diavolului prin scârboasele înjurături de cele Sfinte, de cele Dumnezeieşti. Îţi face

impresia că ai în faţă o adunare de păgâni care se închinau idolilor şi dracilor, care făceau felurite năluciri înaintea lor.

Nefericiţi oameni, orbiţi de satana! Ei cred în orbirea lor că prin înjurături scârnave se scoate carul, ori se împăciuiesc neînţelegerile dintre ei! Aceasta e o înşelăciune a diavolului. Pe urma acestui ajutor, care li se pare că-l câştigă ei pe urma scârboaselor înjurături infernale, nu le vine lor decât nesiguranţă, necaz, întuneric, nevoi negre şi primejdii cumplite, urmate de pierzare vremelnică şi veşnică. Acest adevăr ni-l arată limpede Dumnezeiasca Scriptură, zicând: „Vor rătăci pe pământ flămânzi şi cumplit apăsaţi. În vremea foametei îşi vor arăta colţii şi vor huli pe boieri, pe părinţi, pe împăratul şi pe Dumnezeul lor. Apoi, fie că vor ridica ochii în sus, fie că se vor uita spre pământ, iată vor vedea numai: necaz, îmbulzeală, scârbă, nevoi şi întuneric. Se vor vedea izgoniţi în întuneric beznă (Isaia 8, 21-22; comp. Apocalipsa 16, 11, Isaia 5, 30; 9, 1).

Păcatul limbii

Aceste cuvinte pe care le-am zis până aici, ne arată ce păcate groaznice săvârşesc oamenii nesocotiţi cu limbile lor neînfrânate. Această groaznică boală a limbilor o adevereşte şi Sfânta Scriptură a Noului Testament, zicând: „Toţi greşim în multe feluri. Dacă nu greşeşte cineva în vorbire, este un om desăvârşit, şi poate să-şi ţină în frâu tot trupul. De pildă, dacă punem cailor frâul la gură, ca să ne asculte, le cârmuim tot trupul. Iată şi corăbiile, cât de mari sunt şi, măcar că sunt mânate de vânturi iuţi, totuşi sunt cârmuite de o cârmă foarte mică, după gustul cârmaciului. Tot aşa şi limba, este un mic mădular şi se făleşte cu lucruri mari. Iată, un foc mic ce pădure mare aprinde! Limba este şi ea un foc, este o lume de nelegiuiri. Ea este aceea dintre mădularele noastre care

întinează tot trupul şi aprinde roata vieţii când este aprinsă de focul gheenei. Toate soiurile de fiare, de păsări, de târâtoare, de vieţuitoare de mare, se îmblânzesc şi au fost îmblânzite de neamul omenesc, dar limba nici un om n-o poate îmblânzi. Ea este un rău care nu se poate înfrâna, este plină de o otravă de moarte. Cu ea binecuvântăm pe Domnul şi pe Tatăl nostru şi tot cu ea blestemăm pe oameni, care sunt făcuţi după Asemănarea lui Dumnezeu. Din aceeaşi gură iese şi binecuvântarea şi blestemul! Nu trebuie să fie aşa, fraţii mei! Oare din aceeaşi vână a izvorului ţâşneşte şi apă dulce şi apă amară? Fraţii mei, poate oare un smochin să facă măsline, sau o viţă să facă smochine? Nici apa sărată nu poate da apă dulce. Cine dintre voi este înţelept şi priceput? Să-şi arate, prin purtarea lui bună, faptele făcute cu blândeţea înţelepciunii! Dar dacă aveţi în inima voastră pizmă amară şi un duh de ceartă, să nu vă lăudaţi şi să nu minţiţi împotriva adevărului! Înţelepciunea aceasta nu vine de sus, ci este pământească, sufletească, drăcească" (Iacov 3, 2-15).

Din cele spuse aici se văd limpede arătate nelegiuirile limbilor rele în toată grozăvia şi urmările lor provocatoare de pieire vremelnică şi veşnică. Aici se vede judecata aspră care vine asupra oamenilor cu limbi rele şi neînfrânate. Cu adevărat, este ştiut tuturor oamenilor cuminţi că: limbile rele, limbile neînfrânate, limbile cucerite de satana şi puse în infernala slujbă a împărăţiei întunericului, sunt o pierzare, sunt pierzarea oamenilor care le au şi nu le înfrânează. Dar nu numai atât. Ele sunt aducătoare de pierzare vremelnică şi veşnică, şi sufletelor care le dau ascultare.

Dumnezeu ne-a dat limba, ca şi ochii, urechile, mintea, mâinile, picioarele etc., ca să-I slujim Lui, agonisindu-ne nouă siguranţă, mântuire de orice rău şi fericire vremelnică şi veşnică. Limba care e pusă în slujba Domnului, e un mare Dar pentru omul care o are, pentru societatea în care trăieşte şi pentru viitorul său. Prin limbă, creştinul cuminte şi luminat, binecuvintează şi laudă pe Creatorul său. Prin limba sa pusă în slujba Domnului, creştinul drept-credincios face să curgă valuri-valuri de apă vie, de miere minunat de dulce a dragostei creştineşti, a iubirii evanghelice. Prin ajutorul limbii - ca şi

prin condeiul unei minţi duhovniceşti - îndulcim amărăciunile cele grele de purtat ale semenilor noştri şi împăcăm pe oameni cu Dumnezeu, făcând astfel un minunat apostolat, bineplăcut Creatorului nostru.

Limba însă, imediat ce reuşeşte satana a o cuceri, începe a vărsa otravă şi blestem greu. Ea se schimbă după felul Duhului Dumnezeiesc, ori a spiritului satanicesc, de care se lasă omul cucerit.

În viaţa şi pildele înţeleptului Esop, ni se spune că el a arătat învăţaţilor din vremea sa că limbile sunt ceje mai bune, dar şi cele mai rele, când sunt cucerite de cel rău. Esop (care era rob cumpărat cu bani) a fost poftit de stăpânul său, filozoful Xante, ca să servească la masă mâncarea cea mai bună şi mai frumoasă filozofilor adunaţi în casa sa. El s-a dus în hala de carne şi a cumpărat numai limbi de porc, pe care le-a gătit cum a ştiut el mai bine. După ce s-au aşezat la masă toţi înalţii filozofi, Esop a adus şi a pus pe masa filozofilor mâncarea gătită; limbi de porc fripte, cu sare. Filozofii au lăudat pe Esop, zicând că limba care-i unealta vorbirii, e cea mai bună şi cea mai frumoasă. După aceea Esop le-a adus şi pus pe masă altă mâncare din limbi de porc fierte. Cerând ei iarăşi mâncare, el le-a adus iarăşi unele după altele mâncări gătite tot din limbi de porc. Mesenii, mâniindu-se, au început a se scandaliza, zicând: „Până când are să aducă acesta tot limbi? Ne-am săturat de atâtea limbi, că tot mâncând mâncare de limbi de porc, ne dor ale noastre limbi”.

Stăpânul casei, Xante, chemând pe Esop, l-a mustrat aspru înaintea tuturor şi i-a poruncit: „Să aducă, să gătească şi să servească la masă, a doua zi, mâncarea cea mai rea”, socotind că Esop va aduce, găti şi servi la masă altfel de mâncare, mai bună. Esop s-a dus în hală, a cumpărat iarăşi tot limbi de porc, pe care a doua zi le-a gătit şi a servit la masă filozofilor. Atunci stăpânul şi toţi filozofii, mâniaţi peste măsură, i-au cerut cont de ce le-a adus tot limbi gătite. „Cum - au zis ei - ieri ne-ai adus mâncare de limbi de porc, zicând că limba e cea mai dulce! Apoi azi cum ne dai tot mâncări din limbi de porc, ca mâncarea cea mai rea?”, Esop le-a răspuns atunci: „V-am dat şi ieri şi azi mâncare tot din

limbi pentru că: limba e cea mai bună şi mai dulce (când e călăuzită de o minte luminată) şi astfel cu ea se aduce şi se face mult bine în lume; dar tot limba e cea mai rea, mai amară şi mai otrăvitoare şi ucigătoare de oameni (când e călăuzită de o minte rea şi întunecată) şi astfel, prin ea se varsă mult rău şi prăpăd în omenire”.

În răspunsul acestui umil, dar înţelept rob, se vede arătat o mare parte din adevărul acesta. Limba ajută pe om a intra în Rai, ca pe tâlharul răstignit în dreapta Mântuitorului; dar tot limba prăbuşeşte pe mulţi în prăpăstiile iadului, ca pe tâlharul din stânga Mântuitorului.

Toţi, mari şi mici, bogaţi şi săraci, învăţaţi şi simpli, puternici şi slabi să ne socotim bine: Cum stăm noi înaintea Creatorului nostru, cu lucrarea limbilor noastre? Limbile noastre sunt cucerite de Dumnezeu, ori de satana? Limbile noastre sunt puse în slujba Domnului, ori în slujba diavolilor?...

Să ne amintim de limba bogatului care cerşea o picătură de apă, pe care n-a putut-o căpăta. Deci fericit este omul care-şi înfrânează limba sa, conducându-şi-o numai după voia, porunca şi buna-rânduială a lui Dumnezeu.

Iisus Hristos a fost învinovățit de oamenii cei răi că hulește

Iisus Hristos n-a căutat a-Și face a Sa plăcere, ci precum este scris: „Ocările celor ce Te ocărăsc pe Tine, au căzut asupra Mea” (Romani 15, 3).

În vremea când Mântuitorul, pe slăbănogul ce se purta cu patul lui de patru oameni, l-a vindecat sufletește, zicându-i: „Fiule, iartă-ţi-se ţie păcatele tale”, unii dintre cărturari ziceau întru sine: „Acesta hulește”.

Când Mântuitorul a fost dus în mijlocul soborului evreiesc şi fiind silit de ei a mărturisit adevărul, zicând: „Tu ai zis că Eu sunt Hristos... şi vă spun încă: „De acum veţi vedea pe Fiul Omului şezând de-a dreapta puterii şi venind pe norii cerului”. Atunci arhiereul Caiafa și-a sfâşiat veşmintele (arhiereşti), zicând: „Hulă a adus lui Dumnezeu! Ce trebuinţă mai avem de mărturii. Iată acum aţi auzit hula Lui...” (Matei 9, 8; 26, 64-65).

Tot astfel arată şi Sf. Ap. şi Evanghelist Marcu pe zavistnicii evrei care-L învinuiau pe Dulcele nostru Iisus Hristos că hulește. Mântuitorul tămăduind un slăbănog, mai întâi sufletește, i-a zis: „Fiule! Iartă-ţi-se ţie, păcatele tale”. Atunci unii dintre cărturarii care erau de faţă, stau şi cugetau în inimile lor: „Pentru ce vorbește Acesta astfel? El hulește. Cine poate să ierte păcatele, fără numai Unul Dumnezeu. (Marcu 2, 5-7)

În timpul Patimilor, Mântuitorul, silit de sobor, a mărturisit zicând: „Eu sunt (Hristosul) şi veţi vedea pe Fiul Omului şezând de-a dreapta puterii şi venind pe norii cerului”. Arhiereul Caiafa atunci sfâşiindu-şi veşmintele sale a zis: „Ce trebuinţă mai avem de martori? Aţi auzit cum a hulit! Ce vi se pare vouă?”. Iar ei toţi L-au osândit, judecându-L a fi vinovat de moarte. Atunci unii începură să scuipe asupra Lui, să-i acopere Faţa şi dându-i pumni, îi ziceau în batjocură şi râs să spună: „Prooroceşte”. Iar slugile L-a luat la bătaie cu palmele...” (Marcu 14, 62-65).

De asemenea Sf. Ap. şi Evanghelist Ioan, spune despre iudeii care se porniseră a arunca cu pietre în Mântuitorul, că tot ei îl învinuiau că e un hulitor şi rău, zicând: „Noi nu aruncăm cu pietre asupră-Ți pentru lucruri bune; ci pentru hulă şi pentru că Tu, Om fiind, Te faci pe Tine Dumnezeu... Nu zicem noi bine că eşti samarinean (păgân) şi ai drac!”.

Şarpele de aramă pe semn

Poporul israelit în pustie, cârtind împotriva lui Dumnezeu şi a lui Moise, a fost pedepsit cu şerpi veninoşi care-i muşcau şi mureau. Israeliţii înveninaţi care alergau, căindu-se de păcatul lor, şi priveau la şarpele de aramă pus de Moise din porunca lui Dumnezeu pe semnul Crucii, se vindecau şi trăiau.

Creştinii hulitori, înjurători de cele Sfinte, de cele Dumnezeieşti, se împresoară de şerpii infernului care, muşcându-i, îi trag la moarte şi în iad. Cei ce se căiesc, părăsind păcatul, şi privesc cu credinţă la Iisus Hristos Cel răstignit, se vindecă sufleteşte şi vieţuiesc fericiţi în vecii vecilor.

FERIȚI-VĂ DE ÎNJURĂTURI

Izvor cu două feluri de apă

Natura, făcută de Dumnezeu cu multă înţelepciune, adeseori ne arată multe lucruri minunate, care ne fac să ne mirăm. Unii scriitori, vorbind despre acestea, şi-au intitulat scrierile cărţilor lor: „Minunile Naturii”. Ei bine, în multe minuni ale naturii n-am aflat scris, şi nici n-am auzit vorbindu-se că ar fi undeva pe acest pământ, vreun izvor care să izvorască în acelaşi timp două feluri de apă: apă dulce şi apă amară, apă bună şi apă rea.

Despre această minune face întrebare şi Dumnezeiasca Scriptură, zicând: „Oare din acelaşi izvor, ţâşneşte apă dulce şi apă amară?”. O astfel de minune desigur că nu s-a văzut, nici s-a auzit.

Cu toate acestea, o astfel de minune, nemaivăzută şi nemaiauzită, o putem vedea adeseori în viaţa spirituală a mulţimii oamenilor înjurători de cele Sfinte, de cele Dumnezeieşti. Oamenii aceştia purtători de nume creştinesc şi înjurători de cele Sfinte, de cele Dumnezeieşti, sunt nişte ciudate izvoare cu două feluri de apă. Gurile lor, sfinţite prin rugăciuni şi vorbiri bune, dar spurcate prin înjurături urâcioase şi vorbe putrede, sunt nişte izvoare cu două feluri de apă: „Din aceleaşi guri ies: binecuvântarea şi blestemul” (Iacov 3, 10). Cu aceleaşi guri aceşti ciudaţi creştini, înjurători ai celor Sfinte, „binecuvintează pe Dumnezeu şi Tatăl nostru şi tot cu aceleaşi guri blesteamă, hulesc şi înjură pe oameni, care sunt făcuţi după Chipul şi Asemănarea lui Dumnezeu (Iacov 3, 9).

Creştinii cu numele, înjurătorii celor Sfinte, a celor Dumnezeieşti, cu aceleaşi guri, cu care ei se roagă, ori Îl laudă pe Dumnezeu, tot cu aceleaşi Îl şi hulesc pe Dumnezeu şi înjură de cele Sfinte, de cele Dumnezeieşti ale Lui. Cu aceleaşi guri cu care se roagă dimineaţa acasă şi la biserică, după-amiază înjură ca nişte fiinţe infernale pe

Creatorul lor, cele Sfinte, cele Dumnezeieşti, la cârciumă, la jocuri, baluri, petreceri păgâneşti, ospeţe cu lăutari, ori la feluritele neînţelegeri de ale lor. Cu aceleaşi guri cântă lui Dumnezeu şi diavolului, slujesc Domnului şi satanei.

Dacă s-ar afla undeva un izvor-minune, cu două feluri de apă, izvorul acela n-ar fi bun de nimic. Tot aşa şi creştinii cu numele, care izvorăsc două feluri de apă, se netrebnicesc, ajung jucăria satanei, batjocura diavolilor şi materie de tortură în focul iadului, de nu se vor căi, îngriji şi îndrepta a vieţui şi grăi creştineşte. Precum apa rea, strică apa cea bună; tot astfel şi vorbele rele, strică vorbele cele bune, ba chiar şi obiceiurile cele bune. Într-un vas plin cu apă bună, e destul să se toarne câteva picături de gaz (petrol) şi toată apa îşi pierde bunătatea ei, se strică, nu mai e bună de băut. Într-o mâncare de post e destul să torni câteva picături de untură şi iată mâncarea nu mai este de post. Tot astfel e şi cu izvorul înjurătorilor de cele Sfinte, de cele Dumnezeieşti. Toată apa rugăciunilor, cântărilor religioase, laudelor Sfinte, vorbelor bune, e stricată de apa rea a scârnavelor înjurături şi a vorbelor putrede care le ies din gurile lor.

Ce foloseşte omul acela care dimineaţa îşi umple vasul sufletului său cu apa bună a rugăciunilor, dacă mai pe urmă o strică şi o spurcă cu urâcioasele înjurături de cele Sfinte? Ce folos dacă în apa bună, omul a turnat apă amară, rea? A stricat toată apa. Osteneala lui e zadarnică.

Mântuitorul nostru Iisus Hristos ne-a lăsat nouă creştinilor: „apa vieţii, apa cea vie” (Ioan 7, 37). Diavolul umblă şi el prin lume şi lasă oamenilor care-l ascultă apa cea rea, apa păcatului, apa înjurăturilor, apa morţii. Fericiţi sunt cei ce se folosesc de apa vie a Mântuitorului. Vai şi amar de cei care în nebăgarea lor de seamă se întorc la apa diavolului, apa înjurăturilor, căci îşi agonisesc lor: necaz, întuneric, primejduiri şi pierzare vremelnică şi veşnică.

Despre „apa cea vie” Mântuitorul zice că: „Oricine va bea din ea, râuri de apă vie vor curge din inima lor” (Ioan 7, 38).

Înjurătorii celor Sfinte, ale celor Dumnezeieşti, lăsându-se orbiţi şi năimiţi de satana, care-i cucereşte, îşi strică, îşi otrăvesc apa aceasta vie şi astfel, în loc de apa cea vie, beau apa otrăvită a urâcioaselor înjurături şi hule de cele Sfinte şi Dumnezeieşti.

Să luptăm din răsputeri şi să lepădăm din mijlocul nostru, din viaţa noastră, tot felul de apă rea, otrăvită de diavolul. Să lepădăm de la noi orice apă rea a înjurăturilor şi să ne folosim numai de apa vieţii, după voia Creatorului nostru. Să ne îndreptăm vieţuirea şi cuvintele noastre după dreptarul bunei-credinţe ca să ne dezbrăcăm de orice blestem şi răutate pierzătoare de suflete şi să ne îmbrăcăm cu binecuvântarea lui Dumnezeu.

„De veţi vrea şi Mă veţi asculta, bunătăţile pământului veţi mânca. Iar de nu veţi vrea şi de nu Mă veţi asculta, sabia vă va mânca pe voi, căci gura Domnului a grăit acestea” (Isaia 1, 19-20).

Ce făceau oamenii în Vechiul Testament când auzeau pe cineva înjurând de cele Sfinte?

Dumnezeu a pus în fiinţa oamenilor Vechiului Testament o îngrozire de înjurăturile celor Sfinte. Dumnezeiasca Scriptură a Vechiului Testament, ne arată ceva privitor la înjurături. Ceva care ne priveşte pe noi, cei care îi auzim pe alţii înjurând de cele Sfinte şi Dumnezeieşti.

Când un iudeu auzea pe un alt iudeu blestemând (înjurând) numele lui Iehova, îşi astupa urechile şi îşi rupea hainele, în semn de durere. Şi desigur odată cu asta îl şi mustra pe înjurător. Aşa ar trebui să facem şi noi. Căci înjurătorul vatămă ceea ce avem noi mai scump şi mai Sfânt. Pe oriunde îi auzim pe oameni înjurând, - şi înjurându-se, de cele Sfinte - noi ar trebui să începem a plânge; ar trebui să ne rupem hainele

(inimile) de durere şi să cădem plângând la picioarele lor, rugându-i în numele Domnului să se lase îndată de acest păcat groaznic şi neiertat. Noi însă ce facem? Ascultăm liniştiţi cele mai spurcate înjurături, fără nici un cuvânt de durere, indignare sau mustrare. E şi aceasta o dovadă că nu-L iubim cu adevărat pe Dumnezeu, pentru că nu sărim în „apărarea" Lui atunci când numele Lui e hulit şi batjocorit. Un creştin al lui Dumnezeu nu poate sta indiferent faţă de blasfemiile înjurătorilor. Dacă nu poate face altceva, măcar să plângă de durere şi să-l roage pe înjurător, cu lacrimi în ochi, să se lase de această groaznică pieire.

Cum se pedepseau înjurăturile în Ardeal?

Iscusinţa minţilor zeloase ale stăpânitorilor din anumite vremuri, a pus sub pedeapsă grea de moarte pe înjurătorii de cele Sfinte, de cele Dumnezeieşti.

Înjurăturile le-a primit poporul român, fără îndoială, de la unguri care iarăşi probabil de la turci au învăţat a înjura urât de tot. Legiuirile ardelene au adus hotărâri straşnice împotriva acestui păcat. Astfel, dieta ţinută în Alba-lulia la 1619 a hotărât ca, pentru fiecare înjurătură, nobilul să plătească amendă de 1 forint, iar iobagii şi ţăranii 25 bani. Dieta din 1665 ţinută la Iernut, după ce se plânge că oamenii nu mai ţin duminica şi sărbătorile şi că înjură spurcat, ordonă, ca şi cei ce au călcat repausul duminical, cu deosebire cei ce au înjurat cu vorbele „pui de drac", dacă-s trecuţi de 24 ani, să fie ucişi cu pietre, iar cei ce vor fi mai tineri, să se pedepsească cu bătaie. La fel au luat măsuri dietele din 1676, 1682 şi 1689. Sinodul de la 1700 prin canonul 22 a hotărât: „Care popă, sau mirean va sudui de suflet, sau de lege, acela să se lipsească de preoţie şi mireanul lepădat ca un păgân".

Trei neamuri înjurătoare

Țările: Ungaria, România şi Italia, îşi au în sânul lor, cea mai mare parte din locuitori, înjurători de cele Sfinte, de cele Dumnezeieşti. Toate neamurile au năravul - mai mult sau mai puţin - de a înjura. Nu însă toate au înjurăturile cele grele, hula de cele Sfinte. Multe popoare nu cunosc deloc înjurătura. Saşii, de pildă, înjură „româneşte”. În limba lor nu au numiri cu care să vatăme Dumnezeirea. Între neamurile înjurătoare se disting, mai ales: ungurii, românii şi italienii.

Ungurii sunt un popor vestit în înjurături (poate şi pentru asta i-a umilit Dumnezeu). Dacă s-ar face o întrecere internaţională de înjurături, apoi desigur, premiul I l-ar lua ei, ungurii. Şi după ei poate ar veni românii noştri...

Un alt popor vestit în înjurături, sunt şi italienii, cei veşnic cu „sacramentele” în gură. Ca şi ai noştri din Regat, cu „grijania”; de altfel, în ce priveşte înjurăturile, „unificarea” noastră merge bine. Înjurăturile din Vechiul Regat au trecut Carpaţii. Şi ale noastre aşijderea. Cum s-a ajuns ca aceste trei popoare să stea în fruntea neamurilor înjurătoare, anume nu se ştie. Cauza cea adevărată e, însă, că n-au adâncit Evanghelia în sufletul şi în viaţa lor.

De unde avem înjurăturile?

Ardelenii au luat satanicescul obicei al înjurăturilor de cele Dumnezeieşti, de cele Sfinte, de la unguri; iar regăţenii de la ţigani. Cum au pătruns înjurăturile în istoria şi viaţa poporului nostru, anume, nu se ştie. Ar fi interesant să urmărească cineva şi istoria înjurăturilor, aşa cum s-au ivit ele în istoria poporului nostru...

Se pare că strămoşii noştrii n-aveau năravul înjurăturilor aşa de îngrozitor ca azi. N-aveau în special, înjurătura de cele Sfinte. În vremurile de demult, bătrânii noştri nu se ridicau cu înjurătura, mai sus de la „hantătar". „Dumnezeii", „Hristoşii", „Paştele" etc., s-au ivit mai târziu, când lumea s-a mai „civilizat"... De la „luate-ar hantătaru", „creştinii" au mai „progresat", chemându-l pe diavolul să facă slujba asta (eu îmi închipui pe diavolul, cărând veşnic oameni în spate).

Referitor la originea înjurăturilor noastre, se dă aproape sigur, că noi ardelenii, am luat înjurăturile cele grele de la unguri. Ungurii sunt un popor vestit în înjurături. Din „şcoala" lor au luat şi românii noştri cele mai fioroase înjurături. Iar despre fraţii noştri din Vechiul Regat, profesorul Simion Mehedinţi spune că au luat înjurăturilele de la ţigani.

De oriunde însă ar fi (noi zicem că sunt de la diavolul) - ele sunt o ruşine şi un blestem pe ţara aceasta şi pe cei care le scot din gura lor.

Cum se pedepseau înjurăturile în vremurile de demult?

Cumplitul obicei al înjurăturilor a fost foarte urât şi nesuferit lui Dumnezeu şi aleşilor Lui în toate vremurile şi locurile. Astfel, unii din stăpânitori au pedepsit groaznic pe înjurători. În toate vremurile şi la toate popoarele, înjurătura a fost socotită ca o grea vătămare, adusă Dumnezeirii şi înjurătorul era pedepsit fără cruţare.

Astfel, am arătat cum în Vechiul Testament, înjurătorul era omorât cu pietre. Istoria ne spune că românii şi grecii aşijderea ucideau pe cei ce înjurau pe zeii lor (cei făcuţi din piatră şi metal).

Pe timpul lui Ludovic al IV-lea, în Franţa, înjurătorii se pedepseau cu două feluri de pedepse cumplite; ori li se străpungea limba cu un fier ars, ori erau băgaţi în nişte saci şi aruncaţi în apă.

Pe timpul lui Ludovic al XI-lea, se pedepsea nu numai cel ce înjura, ci şi cel ce auzea pe cineva înjurând şi nu-l arăta.

La noi, românii... La noi în România, pe vremea lui Vasile Lupu şi Matei Basarab, domni ai Ţării Româneşti, erau şi în ţara noastră legi aspre contra înjurătorilor. Astfel de legi aspre contra înjurăturilor erau şi în Ardeal.

Cu vremea însă, legile şi oamenii s-au „civilizat”; s-au „civilizat” atât de mult încât oamenii de azi se culcă şi se scoală cu înjurătura în gură; înjură până şi pruncii cei mici.

Popoare care nu înjură

Unde predomină Duhul temerii de Dumnezeu, înjurătura n-are loc. Abilitatea minţilor luminate prin apa cea vie-curgătoare a Dumnezeieştilor Scripturi, a ferit pe mulţi din neamurile lor de urâciosul păcat al înjurăturilor păgâneşti. Astfel, ţările şi popoarele biblice nu înjură.

Nu toate popoarele au înjurătura asemănătoare. Unele o au mai puţin, altele mai mult. Unele au înjurături mai grele, altele mai uşoare.

Cercetând viaţa popoarelor - după înjurăturile pe care le au - o constatare iese la iveală: ţările şi popoarele care citesc, adică ţările şi popoarele care au adâncit mai mult şi folosesc mai mult Sfintele Scripturi - acelea au mai puţine înjurături. Spre exemplu în: Anglia, Suedia, Norvegia, Elveţia, Olanda, Germania etc., înjurăturile sunt aproape necunoscute, în special înjurăturile cele grele. În unele ţări din acestea nu s-aude înjurătura deloc. În altele, numai înjurăturile mai uşoare. Nicăieri, însă, înjurătura de cele Sfinte.

În schimb însă înjură pe întrecute ţările şi popoarele ortodoxe şi catolice: românii, sârbii, ruşii, italienii, spaniolii, mexicanii ş.a.

Şi asta tocmai pentru că în aceste ţări poporul nu a fost adâncit în cunoaşterea cuvântului lui Dumnezeu izvorât din Sf. Scriptură şi Sf. Tradiţie şi nu s-a văzut o primejdie în grozăvia înjurăturilor, care sunt şi ele dovada unui creştinism de suprafaţă.

„Un român de-al nostru - îmi spunea un prieten de pe Târnave - la o ceartă cu un sas, îl înjura pe sas de „Preceste”, pentru că nu credea în „Precista”.

„Eu nu cred în ea - zicea sasul - dar nici nu o înjur. Dumneatata crezi, dar o înjuri”.

Credincioşii Bisericii (Ortodoxiei) în toate vremurile au avut şi au multe necazuri în lupta contra scârboaselor înjurături. Adeseori au fost socotiţi de lume că sunt sectari, pentru că nu înjurau, nu fumau, nu jucau, nu făceau beţii... pentru că nu făceau ce

face lumea. Unii, orbiţi de spiritele infernului, cereau drept-credincioşilor creştini să înjure, să drăcuiască... Aceşti orbiţi socoteau şi socotesc înjurăturile de cele Sfinte, de cele Dumnezeieşti, drăcuielile, profanările celor Sfinte prin fapte şi vorbe putrede, ca un fel de atestat, că sunt botezaţi, Ortodocşi adevăraţi. Şi aici se împlinesc cuvintele Dumnezeieştilor Scripturi, care adeveresc că: „Toţi care voiesc cu bună-credinţă a vieţui întru Iisus Hristos, prigoniţi vor fi” (2 Timotei 3, 12; comp. Romani 8, 17-18; Ioan 16, 33; Apocalipsa 12).

Urâciunea pustiirii acesteia sufleteşti va dispărea din poporul nostru, de pe întinsul pământului românesc, numai atunci când noi toţi vom deveni un popor cunoscător şi trăitor al cuvântului lui Dumnezeu, adâncit în Dumnezeieştile învăţături ale luminatei Ortodoxii Creştine.

Un răspuns cu înfruntare

După români, au învăţat şi saşii să înjure cele Sfinte ale Legii noastre.

Un sas îşi înjura odată calul cu înjurături româneşti (saşii înjură româneşte). Un român de-al nostru i-a strigat să nu ne batjocorească Legea. Atunci sasul răspunde: „Nu suntem noi saşii de vină, că înjurăm româneşte: de Cruce, de Sfinţi şi de alte lucruri Sfinte, ci sunteţi dvs. Noi pe dvs. v-am auzit, şi de la dvs. de la români, am învăţat şi noi saşii a înjura de cele Sfinte. Copii noştri nu înjură în limba noastră săsească, pentru că nu ne aud pe noi înjurând. Nu înjuraţi dvs., căci apoi nici noi nu vom înjura. Cinstiţi-vă dvs. mai întâi Legea şi apoi să ne cereţi şi nouă s-o respectăm”...

Cu adevărat un răspuns cu înfruntare şi ruşine pentru noi. Pentru aceasta mare dreptate are Sf. Ap. Iacov când rosteşte următoarele: „Foc este limba, lume a fărădelegii!

Limba îşi are locul ei între mădularele noastre, dar spurcă tot trupul şi aruncă în foc drumul vieţii, după ce aprinsă a fost ea de flăcările gheenei. Pentru că orice specie de fiare şi de păsări, de târâtoare şi de vietăţi din mare se supune şi s-a domolit de firea omenească, dar limba, nimeni dintre oameni nu poate s-o domolească? Ea este rău fără astâmpăr; ea este plină de venin aducător de moarte. Cu ea binecuvântăm pe Domnul şi Tatăl, şi cu ea blestemăm pe oameni, care sunt făcuţi după asemănarea lui Dumnezeu. Din aceeaşi gură ies binecuvântarea şi blestemul. Nu trebuie, fraţii mei, să fie aşa” (Iacov 3, 5-10).

O lege împotriva înjurăturilor

Aceasta lege s-a făcut în Italia şi în Ungaria. Popoarele care au mai mult năravul înjurăturilor, au început să-şi dea seama despre primejdia aceasta. În două ţări, unde se înjură mai mult - Italia şi Ungaria - s-a făcut o lege care pedepseşte aspru pe înjurători.

Sunt câţiva ani de când s-a introdus în Italia o lege, în puterea căreia, orice om care va fi auzit înjurând, se pedepseşte îndată, pe loc, cu o amendă de 500 lei.

Un prieten de la Blaj, care a fost în pelerinaj la Roma, îmi spunea că pe o stradă din Roma, a văzut doi oameni care se certau, punându-şi, din când în când mâna la gură. Interesându-se ce înseamnă acest lucru, a aflat că mânioşii îşi pun mâna la gură să-şi oprească înjurătura, căci altfel poliţaiul îl amendează pe loc cu câte 500 lei. Şi iată aşa, vrând nevrând, oamenii din Italia „îşi pun strajă gurii lor”. Dacă nu de frica lui Dumnezeu, cel puţin de frica legii.

Să se facă şi la noi o lege contra înjurăturilor. Cuminte şi bun lucru a făcut Italia şi Ungaria. Să se facă şi la noi o lege care să pedepsească pe înjurători. Căci altcum, după ce Italia şi Ungaria au oprit înjurăturile, mai rămânem noi românii... în fruntea lumii.

Să se facă şi în ţară la noi o lege contra înjurăturilor şi înjurătorilor, dându-ne seama că tăria ţărilor şi neamurilor nu stă numai în puşti, în gloanţe şi tunuri, ci stă în purtările ce le au oamenii. Înjurătura este un păcat greu, care vatămă cinstirea Bunului Dumnezeu şi strică bunăstarea şi liniştea ţării.

O lege împotriva înjurătorilor, de altfel, e şi firească. Cine ar îndrăzni să înjure pe M.S. Regele, îndată e arestat şi depus la temniţă. Între legile ţării este o lege cuminte şi bună, care apără persoana M.S. Regelui. E rău însă căci pe de altă parte, cine vatămă, prin înjurătură, pe Împăratul împăraţilor şi pe Regele regilor, nu i se întâmplă nimic, ba încă e socotit ca un mare „viteaz". Trebuie făcută o lege care să apere de hulitori şi Persoana cea înaltă şi Sfântă a Regelui Ceresc.

De altfel, o lege contra înjurăturilor ar fi şi spre folosul material al ţării. În decurs de câţiva ani, s-ar încasa atâtea pedepse, încât ţara şi-ar putea plăti toate datoriile.

Apostolul Pavel şi înjurătura

Renumitul Apostol Pavel n-a scris contra înjurăturii pentru că pe atunci nu era acest păcat îngrozitor. Dar a scris Apostolul Pavel contra vorbelor stricate şi uşoare, făcându-i băgători de seamă pe „fraţii” lui să-şi păzească gura de acest păcat. „Nici un cuvânt stricat să nu iasă din gura voastră”. Şi ce cuvânt mai stricat ar putea fi decât înjurătura? Apostolul Pavel oprea orice vorbe lumeşti şi urâte dintre „fraţii” lui. „Să nu se audă între voi nici cuvinte porcoase, nici vorbe nechibzuite, nici glume proaste, ci mai degrabă cuvânt de mulţumire” (Efeseni 5, 4). „Fereşte-te - îi scrie lui Timotei - de vorbirile goale şi lumeşti” (2 Timotei 2, 16).

Oare ce ar fi zis Apostolul Pavel dacă ar fi auzit între „fraţii” lui groaznicele înjurături de azi? Desigur că ar fi pline epistolele lui cu osândirea acestei nebunii. „Vorbirea voastră - zicea Apostolul Pavel - să fie totdeauna dreasă cu har, cu sare” (Coloseni 4, 6). Dar diavolul a sărit şi el aici, zicând: „ba, cu sarea mea să fie dreasă vorbirea voastră, ca să vă mai răcoriţi înjurând”.

Şi înjurătorul, nebunul, îşi „drege” vorbirea lui cu „sarea” diavolului, cu înjurătura. Ce nebunie!...

Înjurătura în administrație şi în armată

Unul din cele mai grele, groaznice şi scârboase păcate, care-i foarte urât şi nesuferit înaintea lui Dumnezeu şi a omenirii religioase, morale, este păcatul înjurăturilor pe care le avem în tot locul. Răsună peste tot locul. Le avem însă, în special, în administraţie şi în armată. Înjură slujbaşii parcă „din oficiu". Iar la armată se crede că fără înjurătură nu merge exerciţiu. Înjurătura parcă face şi ea parte din comandă.

Ochii mei se umplu de lacrimi când mă gândesc la cei mulţi, mulţi slujbaşi „creştini" prin cazarme şi cancelarii, care - cuprinşi de păcatul trufiei - înjură pe Bunul Dumnezeu, înjură tot ce are sufletul mai scump şi mai Sfânt. Sunt pline satele şi oraşele de funcţionari, care vor să-şi arate puterea lor prin înjurături aspre.

Eu am cunoscut un om cuminte, care îndată ce a ajuns primar în sat, a început să înjure răstit. Sărmanul! În trufia lui, el îşi închipuia că-i mai tare şi mai respectat dacă înjură; el credea că şi înjurătura se ţine de slujbă, ca şi pecetea şi protocoalele. O! ce lucru plăcut şi binecuvântat este un funcţionar care cunoaşte pe Domnul şi se face el însuşi un vestitor al Domnului. Acela de o mie de ori poate stăpâni poporul mai uşor şi mai bine decât cel ce crede că trebuie să stăpânească cu puterea şi cu... înjurăturile.

Un ofiţer vorbea odată cu un prieten al său, un bun creştin, despre viaţa militară. Între altele, prietenul ofiţerului întreabă de ce se folosesc înjurăturile aşa de mult în armată.

- O, dragul meu, răspunse ofiţerul, în armată fără înjurătură nu merge lucrul.

- Va fi, dar eu cunosc un ofiţer care nu folosea niciodată înjurătura şi, totuşi, lucrul lui mergea bine de tot.

- Mi-ar plăcea să-mi spui un astfel de ofiţer.

- Apoi, un astfel de ofiţer a fost, dragul meu, căpitanul din Capernaum, căci el zicea despre ostaşii lui că le zice numai atât: „mergi şi merge"; şi altuia: „vino şi vine".

Înjurătura în armată şi administraţie e o pacoste specială pe ţara noastră. Şi e o ruşine specială, un păcat special, care trebuie să înceteze!

În acest scop Sfânt, facem apel la toţi părinţii de copii, a da o creştere cât se poate de aleasă, mai nobilă, mai creştinească, fiilor şi fiicelor lor. Cei şapte ani de-acasă ai copilului, influenţează asupra întregii lui vieţi.

În casa în care se înjură, nu poate fi Dar Dumnezeiesc, nici binecuvântare

Legile, scrierile, învăţăturile Divine din Dumnezeiasca Scriptură şi din Sf. Tradiţie, arată clar: casa în care se înjură cele Dumnezeieşti, cele Sfinte, casa în care răsună scârboasele sudalme, se lipseşte de binecuvântare, de dar şi se pustieşte. Casa înjurătorilor devine un locaş de tulburări, întuneric, răutăţi sfâşietoare şi scurtătoare de vieţi, devine un iad vremelnic, căruia îi urmează iadul cu focul veşnic şi muncile nesfârşite care înghit pe înjurătorii neîndreptaţi după rânduielile Dumnezeieşti şi sfaturile Sfintei Biserici Ortodoxe. Despre grozăvia acestui păcat au scris mulţi Părinţi şi Dascăli ai Bisericii, din care dăm şi noi o mică părticică aici, culeasă din osteneala celor duşi în lumea fericiţilor.

„Din casa celui ce înjură, biciul nu se va depărta” - zice înţeleptul Sirah. Şi e firesc să fie aşa. Şi e cu dreptate să fie aşa. Pentru că înjurătorul, de bunăvoie, nesilit de nimeni, Îl huleşte şi-L batjocoreşte pe Dumnezeu, Făcătorul său. În casa unde se înjură, nu poate fi dar şi binecuvântare. Mai curând, ori mai târziu, prăpăd se va alege de casa aceea şi de oamenii din ea.

Când eram preot la ţară, am făcut odată statistica vetrelor de case care s-au pustiit în decursul vremurilor. Şi la toate am aflat că pustiirea lor fusese adusă de patru mari păcate: strângerea averii cu nedreptate, desfrânarea, beţia şi înjurătura.

Poate să fie omul cât de harnic şi bogat, dacă a lui casă e spurcată cu înjurături, nimic nu se va alege de averea lui.

Şi precum e casa unde se înjură - aşa e şi ţara unde se înjură. O ţară unde pe toate drumurile se înjură numele lui Dumnezeu şi cele Sfinte - acolo nu poate fi şi nu poate veni Dar şi binecuvântare.

Creştinul împătimit şi înjurător îşi răstoarnă singur fericirea din casa sa. Satana, care-l sileşte a înjura cele sfinte şi Dumnezeieşti, îl porneşte cu o groaznică răutate şi vrăjmăşie împotriva cărţilor de rugăciuni, a cărţilor Sfintelor Scripturi şi altor cărţi Sfinte, folositoare de suflet. Priviţi cum bărbatul împătimit apucă, aruncă cartea Sfântă jos şi se repede a o călca în picioare, înjurând toate lucrile sfinte, pe Dumnezeu şi pe sfinţi, mai rău decât orice păgân şi necredincios. Dar toate acestea se vor răzbuna aspru, aici şi în veşnicie, dacă nu se va întoarce, căi şi îndrepta după voia lui Dumnezeu.

Dumnezeule, milostiveşte-Te spre noi şi depărtează orice spirit rău dintre creştinii noştri.

Psalmistul David zice într-un loc: „Un popor nesocotit huleşte numele Tău, Doamne" (Psalmi 73, 19). Acel popor nesocotit suntem noi românii cu înjurăturile noastre. Şi până avem acest groaznic păcat, în zadar aşteptăm binele şi uşurarea. Să scoatem înjurăturile din gura noastră, din casa noastră - şi atunci va veni binele şi binecuvântarea.

Înjurătorul stă sub greu blestem

Legile noastre bisericeşti, politice, creştineşti şi orice judecată sănătoasă a oamenilor luminaţi de Duhul Sfânt, arată că înjurătorii stau sub greu blestem. Înjurătorul huleşte şi ocărăşte pe Dumnezeu, pe Făcătorul său. De aceea, el stă sub blestem; el stă sub un blestem înfricoşat. Acest blestem l-a rostit psalmistul David prin cuvintele: „Scoală-te, Doamne, apără-Ţi pricina, adu-Ţi aminte de ocările pe care Ţi le aduce, în fiecare zi, cel fără de minte” (Psalmi 73, 22). După fiecare înjurătură, după fiecare om care înjură, această chemare a lui David, se ridică la cer şi strigă la ceruri după răzbunare, aşa cum striga sângele lui Abel contra lui Cain, ucigaşul. Înjurătura strigă la cer după răzbunare, aşa după cum sângele lui Abel striga la cer după Cain. Ah! Sub ce blestem înfricoşat stau toţi înjurătorii... Şi totuşi, ei nebunii nu-şi dau seama. Diavolul i-a orbit să nu-şi vadă groaznica osândă în care au căzut.

O constatare medicală

Un medic credincios a făcut o statistică interesantă. A urmărit viaţa a 100 de oameni, vestiţi înjurători. Şi a aflat că 70 la sută din ei au murit fără bătrâneţe şi cei mai mulţi de moarte năprasnică. Şi aceasta este o dovadă că Dumnezeu îi pedepseşte pe înjurători şi în lumea aceasta.

Pune, Doamne, strajă gurii mele. Psalmistul David zicea: „Pune, Doamne, strajă gurii mele şi uşă de îngrădire împrejurul buzelor mele” (Psalmi 140, 3).

Dar această „strajă” şi „îngrădire”, - zicea un predicator, - Domnul ne-a dat-o. Dumnezeu ne-a dat o limbă, dar ne-a dat şi un gard de os (dinţii) cu care s-o putem

închide când vrea să o ia razna, să înjure. Şi ne-a dat Dumnezeu şi o închizătoare pentru limbă (gura) şi o uşă (buzele) cu care s-o închidem, când nu vrea să tacă, ci vrea să înjure. Leagă-ţi limba de gardul dinţilor când vrea să muşte, să înjură şi o închide cu uşa buzelor când nu vrea să tacă.

O chemare din Olanda

Un călător, care a trecut prin Olanda, spune că a văzut pe acolo următoarea scrisoare lipită pe pereţii gărilor şi prin trenuri: „Dacă tu crezi într-un Dumnezeu Atotputernic, atunci nu lua numele Lui în deşert şi fără folos (adică nu înjura). Iar dacă nu crezi într-un Dumnezeu Atotputernic atunci nu mai întrebuinţa deloc numele Lui (în înjurături şi vorbe urâte) căci prin asta vatămi pe cel ce crede în El”.

Cârciuma e casă şi şcoală de înjurături

Unde sunt sfinţitele cărţi şi citirile - zice Sf. Efrem Sirul - acolo este veselia drepţilor şi mântuirea auzitorilor; iar unde sunt alăute şi hore (lăutari, muzicanţi şi jocuri, baluri, serate şi altele de felul acestora), acolo este întunecarea bărbaţilor şi a femeilor şi praznicul diavolului. Praznic Dumnezeiesc este în Biserica şi casa în care se fac rugăciuni, citiri din cărţile Sfinte, laude, cântări duhovniceşti şi tot ceea ce luminează sufletele oamenilor. Acolo cu adevărat vine şi stă de faţă Dumnezeu cu îngerii şi Sfinţii Lui. Locul acela devine cu adevărat Locaşul Domnului Dumnezeu şi al Sfinţilor Lui.

Dimpotrivă, orice casă şi orice loc în care se fac comploturi pentru despuierea cuiva de Darurile pe care le are de la Dumnezeu, pentru ţesut intrigi, pentru fabricat: minciuni, clevetiri, ponegriri, învrăjbiri, dezbinări şi mai ales unde se huleşte numele lui Dumnezeu, unde se înjură cele Sfinte, cele Dumnezeieşti, unde clocotesc scârboasele înjurături, acolo lipseşte lumina Dumnezeiască, e pustiu, întuneric, pierzare, acolo e locaşul satanei şi al îngerilor săi întunecaţi. Lucrurile diavolului care se fac în acele case şi locuri, adeveresc aceasta. Unele din aceste locuri, case ale satanei, sunt şi cârciumile în care se fac cele arătate aici. Un părinte ortodox, ardelean, adevereşte aceasta zicând: „Cârciuma e o casă de înjurături”.

Fiecare popor se recomandă cu ceva deosebit (specific al său). Slavă Domnului, ne recomandăm şi noi românii cu multe lucruri bune. E vestit portul nostru, datinile noastre, cântările noastre.

Dar avem şi unele lucruri urâte, care ne fac de ruşine şi pomină. Între acestea este şi cârciuma românească, pe care nici o naţie nu o are, cum o avem noi. E o întreprindere special românească, din care ies cele mai veritabile înjurături şi răutăţi. Cârciuma - asta-i depozitul cel mare al înjurăturilor. Aici îşi agereşte diavolul înjurăturile şi aici le împarte prin sate şi oraşe.

Cel ce intră pe la cârciumi, odată cu duhul alcoolului, se împărtăşeşte şi cu duhul înjurăturii. Pentru că şi una şi alta sunt fiicele diavolului.

Creştinii care, mai cu seamă în dumninici şi sărbători sfinte, îşi pierd vremea, banii, cinstea, sănătatea, averea, viaţa şi sufletele prin cârciumi, se umplu de patimi, păcate, vorbe putrede, injurături de cele Sfinte şi Dumnezeieşti. Acolo e şcoala satanei, care a învăţat şi învăţă, pe creştinii ce petrec în ea, toate blestemăţiile. Uitaţi-vă la Pruncul Iisus, cum îi priveşte cu durere şi-i ceartă să se reculeagă, şi să părăsească acest fel de viaţă dobitocească. Vai de cei ce nu părăsesc acest obicei rău, blestemat şi infernal, căci cumplit sfârşit îi aşteaptă.

Lasă-te de înjurătură cu Darul şi puterea Evangheliei. Înjurătura - ca şi beţia, fumatul şi alte patimi - este un nărav rău, de care omul spune că nu se poate dezbăra. Şi are dreptate omul, căci orice nărav rău, orice patimă rea, este un ştreang, este un lanţ cu care satana l-a legat pe om; iar acest lanţ, omul nu-l poate rupe cu puterile lui, acest lanţ se poate rupe numai cu puterea Sfintei Evanghelii. Fratele meu! Eu cunosc o „foarfecă" minunată care poate tăia lanţurile diavoleştilor patimi şi năravuri. Această „foarfecă" minunată este Crucea şi Jertfa Golgotei. Cu această foarfecă lucrează Biserica Domnului. Cu ea s-au „tăiat" mii şi mii de „lanţuri" rele, scăpând pe oameni din beţii, înjurături şi alte legături diavoleşti. Încearcă şi tu, iubitul meu, această „foarfecă". Lasă-te de înjurătură cu darul şi puterea Evangheliei. Nu uita! Năravul de a înjura este un ştreang al satanei, iar acest ştreang numai cu „foarfeca" Golgotei se poate tăia. Năravul are un singur leac: „Crucea Golgotei".

Pentru a te putea lăsa de înjurătură, curăţă-ţi mai întâi fântâna (inima) ta. Inima omului este ca un izvor, ca o fântână, din care iese şi apa cea bună şi apa cea rea; şi cele bune şi cele rele - aşa după cum fântâna e curată, sau necurată. În acest înţeles zicea şi Mântuitorul: „Că din inima oamenilor ies gândurile cele rele: preacurviile, uciderile, furtişagurile, lăcomiile, vicleşugurile, înşelăciunile, hula, trufia, nebunia..." (Marcu 7, 21-23).

Între relele care ies din inimă, iată acolo este înşirată şi hula şi nebunia sudalmei. În inimă, acolo este şi cuibul, izvorul înjurăturii. Iar gura este numai „ţeava" care dă drumul la „apa" cea otrăvită, la înjurătură, la păcat.

Deci dacă vrei să te laşi de înjurătură - apoi du-te la izvorul înjurăturii, la inimă şi înţarcă răul din acest izvor, altfel n-ai făcut nimic.

Dacă vrei să te laşi de înjurătură, apoi curăţă mai întâi „fântâna" inimii şi apoi cu de la sine va înceta şi înjurătura (înjurăturile).

A încerca să te laşi de înjurătură fără să cureţi fântâna inimii, înseamnă tot atât ca şi când ai vrea să cureţi o fântână otrăvită, reparând numai ţeava fântânii. Oricât ai

umbla să-ţi repari „ţeava" gurii şi să o opreşti de la înjurătură, prin ea va curge mereu înjurătura câtă vreme înăuntru, inima ta este o fântână otrăvită. Curăţă fântâna! Curăţă inima şi atunci îndată va înceta înjurătura.

Iar inima se poate curăţi şi tămădui cu un leac minunat pe care ni l-a lăsat însuşi Mântuitorul prin cuvintele: „Iată, stau la uşă şi bat; de va auzi cineva glasul Meu şi va deschide, voi intra la el şi voi cina cu el şi el cu Mine" (Apocalipsa 3, 20). Domnul bate la uşa inimii tale şi vrea să intre în inima ta. Lasă-L să intre. Chemă-L să intre. Şi inima ta îndată se va curăţa de toată necurăţia şi se va preface într-o fântână plină cu „apă vie". Şi înjurătura va dispărea îndată şi pentru totdeauna din gura ta, din casa ta şi din viaţa ta.

Sfătuire către creştinii prăbuşiți în păcatul urâcios al înjurăturilor

Iisus Hristos Mântuitorul, Răscumpărătorul lumii şi Dumnezeul nostru, ne pune sub datorie a lucra, cu timp şi fără de timp, după puterea şi peste puterea noastră, până la jertfire, pentru ridicarea oamenilor din prăpastia păcatelor în care sunt prăbuşiţi şi pentru readucerea lor în Staulul Lui, în adevărata vieţuire creştinească. Prin Dumnezeiasca Scriptură, El ne grăieşte pururea ca să lucrăm cu zel pentru salvarea sufletelor căzute în pierzare, chiar cu preţul cinstei şi a vieţii noastre.

Noi, slujitorii Bisericii şi trimişii (Ieșirea 3; Numerii 11, 17; Miheia 3, 8; Luca 24, 49; Faptele Apostolilor 4, 31; 6, 5; 1 Petru 1, 12) împuterniciţi ai lui Dumnezeu (Matei 10; Luca 10, 16; Ioan 13, 20; 2 Corinteni 2, 17; 5, 20; 10, 8; 13, 10; 1 Tesaloniceni 4, 8; Ieremia 1, 18-19; Faptele Apostolilor 18, 9-10; 23, 11), învăţăm şi edificăm cu puterea care ne e dată de Dumnezeu (1 Corinteni 3, 6-8; 15, 10; 2 Corinteni

2, 14; 10, 8; Galateni 2, 8; Efeseni 3, 7-8; Coloseni 1, 28-29). Noi suntem trimişi de Dumnezeu pentru ca să chemăm pe păcătoşi la pocăinţă (4 Regi 17, 13; Ieremia 35, 15; 44, 4; Zaharia 1, 4; Luca 24, 47; Faptele Apostolilor 17, 30; 20, 21); pentru a predica Evanghelia (Marcu 16, 15; Faptele Apostolilor 15, 17; 20, 24; Romani 1, 1; 1 Corinteni 1, 17; 1 Tesaloniceni 2, 4; 1 Timotei 1, 11), pentru a înălţa Căile mântuirii (Luca 1, 77; Faptele Apostolilor 13, 26; 16, 17; 1 Corinteni 15, 1-2; Efeseni 1, 13; Iuda 1, 3), pentru serviciul împăcării (2 Corinteni 5, 18-20; Faptele Apostolilor 10, 36), pentru a predica iertarea păcatelor (Isaia 40, 2; Luca 7, 47, Ioan 20, 23; Faptele Apostolilor 10, 43; 13, 36; 2 Corinteni 5, 19). Să convingem pe oameni în credinţa în Domnul Hristos (Faptele Apostolilor 20, 21; Romani 1, 5; 10, 8-14; 16, 26; 1 Corinteni 3, 5; 2 Corinteni 5, 11). Să împrăştiem întunericul (Matei 5, 14-16; Faptele Apostolilor 26, 18; 2 Corinteni 4, 6), să lucrăm cu zel pentru mântuirea sufletelor (Romani 11, 14; 1 Corinteni 9, 22; 15, 1-2; Iacov 5, 20; Iuda 1, 23), să mângâiem pe cei credincioşi (Isaia 35, 3; 40, 1; 1 Corinteni 14, 3; 2 Corinteni 1, 4-6; Efeseni 6, 22; 1 Tesaloniceni 2, 11). Suntem puşi străjeri care răspundem de suflete înaintea lui Dumnezeu (Iezechiel 3, 17-21; Ieremia 33, 7; Faptele Apostolilor 18, 6; Evrei 13, 17; Apocalipsa 2, 3).

În datoria şi împuternicirea aceasta de trimişi ai Domnului, venim şi noi cu aceste cuvinte de sfătuire în mijlocul poporului nostru, rugând pe toţi ca să se părăsească şi de acest urâcios păcat al scârboaselor înjurături, să-şi îndrepte viaţa după Dreptarul Ortodoxiei şi să se împace cu Dumnezeu.

Acestea, pe care le-am zis până acum, e bine să le aibă fiecare creştin prăbuşit în păcatul înjurăturii, ca un leac împotriva păgânătăţii acesteia. Să cunoască, cum acest urâcios păcat este mai rău decât toate păcatele. În acest infernal păcat al înjurăturilor, se vede nemulţumirea cea mare cu care aceşti păcătoşi cuceriţi de satana se răzbună asupra Mântuitorului şi Făcătorului nostru de bine al tuturor.

Fiecare om, mai ales înjurătorii, să socotească şi să cunoască cum că păcatul înjurăturilor, este vătămător, nu numai sufleteşte, ci şi trupeşte. Deşi toate păcatele

vatămă sufletul, de a căror infernală lucrare fiecare din noi e dator să fugă ca de nişte şerpi otrăvitori şi ucigători, dar totuşi, sunt unele păcate, care măcar că pe suflet îl omoară, însă dau o oarecare plăcere, dulceaţă, ticălosului trup. Pentru aceasta şi mulţi dintre oameni se înşeală ca păsările şi peştii, căzând în laţurile şi năvoadele diavolului şi aşa se omoară vremelnic, înainte de vreme şi veşnic; însă de la scârbosul păcat al înjurăturilor, de la această păgânătate şi nelegiuire, nu iau nelegiuiţii înjurători nici o plăcere, nici o dulceaţă, nici un rod plăcut, fără numai necaz, întuneric şi prăbuşire în osândă vremelnică şi veşnică.

O! oamenilor, prăbuşiţi în prăpăstiile urâciosului păcat al înjurăturilor, spuneţi ce aţi câştigat voi prin acest scârbos păcat? V-aţi izbăvit din primejdii? Aţi scăpat de boli? V-aţi scuturat de sărăcie şi mizerii? V-aţi mântuit de pagube? Ce aţi folosit de la slugărirea aceasta a satanei? Ce folos aţi luat? Ce plăceri, ce dulceţi aţi gustat? Ce câştig aţi aflat? Ce dobândă? Oare v-aţi uşurat durerile pentru că aţi înjurat de cele Sfinte, de cele Dumnezeieşti? Oare au încetat primejdiile şi necazurile, prin scârboasele voastre înjurături? Oare vi s-au împuţinat pagubele?... O! oameni orbiţi de acest infernal obicei rău şi scârbos! Cum nu pricepeţi voi că prin înjurături v-aţi făcut rănile mai mari şi pagubele mai multe!

Acolo unde aveaţi o durere a trupului, pe care o puteaţi tămădui prin îngăduire şi înţelepciune, aţi mai adăugat o altă durere mai cumplită sufletului, prin păcatul înjurăturilor. Aceasta e cea mai grea rană şi cea mai mare pagubă, care covârşeşte pe toate celelalte.

Este ştiut că slujitorii şi robii cei binecredincioşi ai împăraţilor şi domnilor, nu hulesc pe stăpânitorii lor, ba încă nici nu suferă să audă şi nu îngăduie pe altcineva să blesteme, ori să hulească pe stăpânii lor, fiind şi ei de faţă. Aceasta o fac arătându-şi credincioşia lor înaintea împăratului, regelui, domnitorului sau stăpânitorului lor pământesc. Cu cât mai mult se cade a arăta o astfel de credincioşie oamenii, faţă de Creatorul lor, adică faţă de Dumnezeu. Dacă aceia se sfiesc a face ceva rău faţă de

stăpânitorii lor lumeşti, cu cât mai mult trebuie a arăta aceasta noi oamenii, faţă de Dumnezeu, Care ne-a adus din nefiinţă în fiinţă, ne-a dat şi ne dă din belşug toate darurile Sale, spre a vieţui: trupeşte şi sufleteşte, vremelnic şi veşnic.

Vai, vai, vai vouă, oamenilor hulitori, înjurători de cele Sfinte, de cele Dumnezeieşti! Cum cutezaţi voi să scoateţi din gurile voastre atâtea înjurături scârnave, hulind pe Dumnezeu, cele Dumnezeieşti, cele Sfinte ale Lui! Socotiţi-vă ce mare nedreptate şi neruşinare faceţi voi prin păcatul acesta! Socotiţi-vă şi vedeţi cât de urâtă şi străină de toată buna-credinţă este nelegiuirea aceasta scârboasă a voastră! Priviţi la păgâni. Nici ei nu cutează a-şi huli, ori a-şi înjura pe idolii lor. Turcii nu înjură pe Mahomed, profetul lor, nici evreii pe Moise al lor. Ba încă ceva mai mult: evreii au obicei, că atunci când aud pe cineva hulind, îşi rup hainele lor îşi astupă urechile şi ucid cu pietre pe hulitor. Cum se poate dar, ca între creştini să se afle atâţia oameni, purtători ai acestui nume, să fie lipsiţi de bunul-simţ religios, mai rău decit evreii, turcii şi păgânii?! Cum nu se cutremură aceşti oameni prăbuşiţi de scârboasa lor fărădelege? Cum pot lua ei Dumnezeieştile Taine în spurcatele lor guri? Cum se vor arăta ei înaintea Înfricoşatului Judecător?

Creştine! Vrei să te izbăveşti de această groaznică şi scârboasă patimă şi nelegiuire a înjurăturilor? Hrăneşte-te cât poţi mai mult cu cuvântul lui Dumnezeu din Dumnezeieştile Scripturi şi din cărţile Sfinte ale Bisericii, învaţă-te a lăuda şi a preaslăvi pururea pe Domnul Dumnezeu, pe Preasfânta Stăpâna noastră de Dumnezeu Născătoare şi pe toţi îngerii şi Sfinţii Lui. Fă rugăciuni adeseori, cu umilinţă, când poţi şi cu lacrimi fierbinţi, înaintea lui Dumnezeu. Învaţă-te a mulţumi lui Dumnezeu în toate zilele. Aşa au făcut toţi Sfinţii Vechiului şi Noului Testament până în zilele noastre şi s-au izbăvit de multe rele. Aceasta o arată şi David, zicând: „Bine voi cuvânta pe Domnul în toată vremea, pururea lauda Lui în gura mea” (Psalmi 33, 1).

Prin acest mijloc se poate naşte în sufletul înjurătorilor buna obişnuinţă a Dumnezeieştilor laude, care pururea se fac în cer de mulţimea oştirilor îngereşti şi de

cetele Sfinţilor. Hula, sudalma, sau înjurăturile de cele Dumnezeieşti, de cele Sfinte, se fac în iad de diavoli. Aceasta ştiind-o toţi cei prăbuşiţi în acest scârbos păcat, să se părăsească de el cât mai grabnic, ca să nu rămână asemenea cu diavolii din iad, ca să nu-i prindă moartea în acest groaznic păcat şi să se prăbuşească pentru totdeauna în iad, unde veşnic să fie torturaţi în focul şi muncile veşnice.

Păcatele au adus şi aduc pedepse grele

Dumnezeu, Care voieşte ca tot omul să vină la cunoştinţa adevărului pentru a se mântui de rău şi a dobândi binele şi fericirea vremelnică şi veşnică, adeseori a pedepsit pe păcătoşii neîndreptaţi spre bine.

Aşa, El a pedepsit pe îngerii care s-au mândrit şi n-au vrut să se închine Fiului Său, născut mai înainte de toţi vecii, Care urma să vină în lume, să Se întrupeze, să pătimească, să Se răstignească şi apoi să Se proslăvească. Acei îngeri, în frunte cu Lucifer, căpetenia lor, au fost aspru pedepsiţi de Dumnezeu, s-au prăbuşit din cer şi din îngeri luminaţi au devenit draci întunecaţi, osândiţi muncilor veşnice.

Pe Adam şi Eva, pentru păcatul neascultării, i-au alungat din Paradisul fericirilor, afară în pământul blestemat să producă spini şi mărăcini şi acolo, în sudoarea feţii lor, să-şi câştige hrana.

Pe Cain, ucigătorul fratelui său Abel, l-a pedepsit, blestemându-l groaznic şi aşa Cain a umblat fugar, gemând şi tremurând în toată viaţa sa, până ce a fost ucis de Lameh, strănepotul său. Cetatea făcută de el pentru a se salva în ea, nu l-a folosit şi din sămânţa lui i-a venit răsplata vărsării sângelui lui Abel.

Lumea păcătoasă şi rea din timpul lui Noe, pedepsind-o cu potop, a înecat-o. Pe răzvrătiţii lucrători ai Turnului Babel, pedepsindu-i cu amestecarea limbilor, i-a împrăştiat pe suprafaţa a tot pământul. Pe poporul evreu, ales Lui, adeseori l-a pedepsit pentru păcatele cu care se îngreuia, prin foamete, dureri, tulburări, neînţelegeri, morţi năpraznice, căderi în robii grele şi împrăştiere pe suprafaţa globului pământesc.

Aşa, pentru păcatele lor, au fost pedepsite, mai greu, ori mai uşor, toate neamurile pământului şi neamul nostru românesc.

Pentru păcate au fost şi sunt pedepsiţi de Dumnezeu toţi oamenii păcătoşi şi noi cei din vremurile acestea. Unul din păcatele cele mai groaznice şi mai urâcioase, pentru care Dumnezeu a pedepsit cumplit pe oameni, este scârnavul păcat al înjurăturilor de cele Sfinte, de cele Dumnezeieşti. În bunul scop de a deschide ochii acestor nefericiţi păcătoşi, care sunt prăbuşiţi în acest groaznic păcat, pentru a-i ridica, edifica în edificiul Mesianic, înviora, lumina şi porni pe calea vieţuirii curat-creştineşti, dăm aici mai jos câteva exemple din pedepsirile înjurătorilor, spre a le fi de învăţătură şi părăsire de păcatul înjurăturilor. Totodată, rugăm pe Milostivul Dumnezeu, ca să deschidă ochii minţii tuturor cititorilor şi ascultătorilor ca cei buni să devină mai buni; iar cei prăbuşiţi în păcatul acesta, să se îndrepteze cu Dumnezeiescul Dar.

Doamne Dumnezeule, adună-ne pe toţi creştinii Tăi - Cler şi popor - într-un cuget şi într-o simţire, ca pururea să Te preaslăvim pe Tine. Bagă-ne pe noi înăuntrul împărăţiei Tale, în Ierusalimul Tău Ceresc. Răsădeşte-ne pe noi în Muntele moştenirii Tale, în Sfinţenia Ta, în Lăcaşul Tău cel gata, pe care l-ai făcut, Doamne, Sfinţenie, pe care l-au gătit Mâinile Tale.

Un servitor, hulind Sfânta Cruce, şi-a rupt picioarele

Un servitor cu numele M. a plecat din satul său la orăşelul T. pentru a aduce un car cu lemne. În drum a ajuns la o Cruce ridicată de un credincios, pe care era chipul Mântuitorului răstignit. Venindu-i cheful să-şi bată joc de Mântuitorul, a zis: „Ei! Care eşti pe Cruce, ce ziceai că ai venit să mântuieşti lumea şi nu Te-ai putut îngriji nici măcar de haine călduroase de iarnă?”. A plecat mai departe. La reîntoarcere, a alunecat din car şi roatele carului i-au trecut peste picioare. La strigătele lui de durere, s-au adunat oamenii, întrebându-l ce are? El le-a răspunse: „Azi dimineaţă, trecând pe drumul acesta, am păcătuit şi acum mi-am primit pedeapsa meritată”.

Doctorul hulitor tremura de frica Judecății

Doctorul P., un medic din departamentul Essex, era un necredincios şi un hulitor, căci pe Iisus în public nu-L numea decât Fiul Teslarului. Pe neaşteptate, l-a cuprins odată o boală. Scurt timp înainte de moarte, l-a aflat servitorul foarte abătut şi descurajat. Întrebându-l asupra cauzei, bolnavul a răspuns: „Fără scăpare sunt în mrejile morţii, însă ceea ce mă supără mai mult este faptul că va trebui să apar înaintea Scaunului de Judecată al Feciorului Teslarului”. Astfel nefericitul acesta, din faţa morţii cel puţin, trebuia să recunoască Dumnezeirea Fiului Iisus, căci Acesta va fi Judecătorul nostru.

Ludovic al XIV-lea, regele Franței, pedepsea aspru pe hulitori

Ludovic al XIV-lea, regele Franţei, a dat în anul 1666 o straşnică poruncă împotriva hulitorilor. El a ordonat ca toţi cei care îşi vor bate joc de Dumnezeu, de Iisus şi de Duhul Sfânt, să fie pedepsiţi cu pedepse mari în bani. Pentru cel ce a hulit a cincea oară se dicta pedeapsa ca duminicile şi sărbătorile, de la orele opt până la unu, să stea legat în piaţa publică. La a şasea hulire să-i fie înfierată cu un fier roşu buza de sus, iar la a şaptea şi buza de jos. În caz că păcătosul nu se îndreaptă, să i se scoată limba din rădăcină. Asemenea erau judecaţi la o pedeapsă în bani, aceia care au auzit hulind şi în răstimp de 24 de ore nu l-au arătat pe cel vinovat.

Regele Ludovic al Franţei ardea de dorinţa pentru stârpirea hulelor. Regele Ludovic al Franţei dorea foarte mult de a înăbuşi toată hulirea din ţara sa. Adeseori erau auzite din gura lui cuvintele: „O! de mi-ar fi cu putinţă să împiedic toate ofensele aduse Dumnezeului meu şi să-I fac numele Lui cunoscut în toată lumea!”. Dădea ordine ca toţi aceia care vor fi prinşi că hulesc pe Dumnezeu să fie înfieraţi pe buze. Un cetăţean din Paris, căruia i-a scăpat de pe buze o hulă la adresa lui Dumnezeu, a fost pârât la rege. Fără cruţare regele a poruncit ca vinovatul să fie supus pedepsei prevăzută în ordinul dat, iar curtenilor care au vrut să intervină în favoarea vinovatului, le-a zise: „Iert pe cel ce m-a hulit pe mine, însă niciodată pe cel ce a hulit Maiestatea Dumnezeiască. Mai bucuros las să fiu înfierat însumi, dacă aş şti că prin aceasta aş stârpi hula, la adresa lui Dumnezeu, din ţara mea”.

Judecătorul hulitor, omorât şi înnegrit ca diavolul

Într-o duminică după amiază, tineretul dintr-un sat era adunat la joc în apropierea sfintei biserici. Jocul se lungise până noapte târziu şi când orologiu a bătut ora 24, un tânăr guraliv şi îngâmfat s-a ridicat şi a zis: „Tineri! a sunat ora 24. Acum avem toată libertatea şi putem să facem ce ne place, pentru că Dumnezeul nostru se va fi culcat şi acum doarme dus”. În clipa următoare a căzut mort la pământ. Cadavrul lui s-a înnegrit ca chipul diavolului.

Un muncitor, hulind, a fost turtit de o stâncă

În oraşul B. de la munte, se săpa un tunel pentru a conduce prin el linia ferată. Era iarnă. Începuse un viscol cumplit. Unii dintre lucrători începuseră să vorbească despre Atotputernicia lui Dumnezeu. Un alt muncitor însă se amestecă în vorbă şi începu să-şi bată joc de cele Dumnezeieşti, numindu-i pe tovarăşii săi nebuni, căci cred în prostii. Când a pronunţat ultimele cuvinte, o stâncă mare s-a dezlipit din perete şi l-a turtit pe hulitor (Din „O mie de pilde” de Dr. Episcop G. Comşa, pg.140-142).

Cele arătate până aici, cu Darul lui Dumnezeu, cred că vor edifica pe mulţi drept-credincioşi creştini pentru a se feri de molipsirea acestui satanicesc păcat. Totodată cred că mulţi creştini întinaţi cu obiceiul rău al infernalelor hule, înjurături şi drăcuieli, se vor părăsi şi vor deveni creştini buni, credincioşi, rugători, lăudători de Dumnezeu, luminaţi şi virtuoşi!

„Fiule! Adu-ţi aminte de cele mai de pe urmă ale tale şi astfel te vei smulge din ghearele păcatelor, ale osândirii vremelnice şi veşnice”.

Pedepsirea lui Sanherib, împăratul asirienilor

Unde-i minte e şi prostie şi unde-i mărire, acolo se încuibă şi satanicescul spirit al mândriei. Îngâmfarea stăpânind pe om, îl prăbuşeşte în haosul pierzării vremelnice şi veşnice. Un astfel de om pătimaş a fost şi împăratul asirian Sanherib. Umplându-se de îngâmfare, pentru că Dumnezeu îi ajutase a deveni biruitor asupra împărăţiilor din jurul imperiului său, a năvălit şi asupra Palestinei, a înconjurat Ierusalimul, a hulit pe Dumnezeul cerului şi al pământului, Cetatea cea Sfântă a Lui, pe împăratul Iezechia şi pe poporul lui Dumnezeu. „Împăratul Iezechia auzind cuvintele de hulă ale lui Sanherib, şi-a sfâşiat hainele, s-a acoperit cu un sac şi s-a dus în Casa Domnului. A trimis pe Eliachim, căpetenia casei împăratului, pe Şebna logofătul şi pe preoţii cei mai bătrâni, acoperiţi cu saci, la Proorocul Isaia, fiul lui Amos şi i-au zis: „Aşa vorbeşte Iezechia: Ziua aceasta este o zi de necaz, de pedeaspă şi de ocară, căci copiii sunt aproape să iasă din pântecele mamei şi nu este putere pentru naştere. Poate că Domnul Dumnezeul tău a auzit toate cuvintele lui Rabşache, pe care l-a trimis împăratul Asiriei, stăpânul său, să batjocorească pe Dumnezeul cel viu şi poate că Domnul Dumnezeul tău îl va pedepsi pentru cuvintele pe care le-a auzit. Înalţă dar o rugăciune pentru ceilalţi care au mai rămas”.

Slujitorii împăratului Iezechia s-au dus dar la Isaia şi Isaia le-a zis: „Iată, ce să spuneţi stăpânului vostru: „Aşa vorbeşte Domnul: Nu te speria de cuvintele pe care le-ai auzit şi prin care M-au batjocorit slujitorii împăratului Asiriei. Voi pune în el un duh

care îl va face ca la auzul unei veşti pe care o va primi, să se întoarcă în ţara lui şi-l voi face să cadă ucis de sabie în ţara lui”. Rabşache plecând, a găsit pe împăratul Asiriei luptând împotriva Libnei, căci aflase de plecarea lui din Lachiş. Atunci, împăratul Asiriei a primit o veste cu privire la Tirhaca, împăratul Etiopiei. I s-a spus: „Iată că acela a pornit cu război împotriva ta”, şi împăratul Asiriei a trimis din nou soli lui Iezechia, zicând: „Aşa să vorbiţi lui Izechia, împăratul lui Iuda: Să nu te înşele Dumnezeul tău în Care te încrezi, zicând: Ierusalimul nu va fi dat în mâinile împăratului Asiriei. Iată, ai auzit ce au făcut împăraţii Asiriei tuturor ţărilor şi cum le-au nimicit cu desăvârşire; şi tu să fii izbăvit!? Dumnezeul neamurilor, pe care le-au nimicit părinţii mei, a izbăvit el pe Gazan, pe Haran, pe Reţef şi pe fiii lui Eden din Telasar? Unde este împăratul Hamatului, împăratul Arpadului şi împăratul cetăţii Sefarvaimului, Henei şi Ivei?”.

Iezechia a luat scrisoarea din mâna solilor şi a citit-o. Apoi s-a suit la Casa Domnului şi a întins-o înaintea Domnului. Şi Iezechia s-a rugat înaintea Domnului şi a zis: „Doamne, Dumnezeul lui Israel, Care şezi pe Heruvimi! Tu eşti singurul Dumnezeu al tuturor împăraţilor pământului! Tu ai făcut cerurile şi pământul. Doamne, pleacă-Ţi urechea şi ascultă! Doamne, deschide-Ţi ochii şi priveşte. Auzi cuvintele lui Sanherib, care a trimis pe Rabşache să batjocorească pe Dumnezeul cel viu. Da, Doamne, este adevărat că împăraţii Asiriei au nimicit neamurile şi le-au pustiit ţările şi că au aruncat în foc pe dumnezeii ior, dar ei nu erau dumnezei, ci erau lucruri făcute de mâna omului, erau lemn şi piatră şi i-au nimicit. Acum, Doamne, Dumnezeul nostru, izbăveşte-ne din mâna lui Sanherib, ca să ştie toate împărăţiile pământului că numai Tu eşti Dumnezeu, Doamne”.

Atunci Isaia, fiul lui Amos, a trimis să spună lui Iezechia: „Aşa vorbeşte Domnul Dumnezeul lui Israel: Am auzit rugăciunea pe care Mi-ai făcut-o cu privire la Sanherib, împăratul Asiriei. Iată cuvântul pe care l-a rostit Domnul împotriva Lui: Fecioara, fiica Sionului, te dispreţuieşte şi râde de tine; fata Ierusalimului dă din cap după tine. Pe cine ai batjocorit şi ai ocărât tu? Împotriva cui ai ridicat glasul? Şi împotriva cui

ţi-ai ridicat ochii? Împotriva Sfântului lui Israel! Prin solii tăi ai batjocorit pe Domnul şi ai zis: Cu mulţimea carelor mele am suit vârful munţilor, coastele Libanului! Voi tăia cei mai înalţi cedri ai lui, cei mai frumoşi chiparoşi ai lui şi voi atinge creasta lui cea mai înaltă, pădurea lui, care este ca o grădină de poame. Am săpat şi am băut ape străine şi voi seca cu talpa picioarelor mele toate râurile Egiptului. N-ai auzit că Eu de mult am pregătit aceste lucruri şi că le-am hotărât din vremuri vechi?

Acum însă am îngăduit să se împlinească şi să prefaci cetăţi întărite în mormane de dărâmături. Locuitorii lor sunt neputincioşi, îngroziţi şi înmărmuriţi, au ajuns ca iarba de pe câmp şi ca verdeaţa fragedă, ca iarba de pe acoperişuri şi ca grâul care se usucă înainte de a-i da spicul. Dar ştiu când stai jos, când ieşi şi când intri şi când eşti furios împotriva Mea. Pentru că eşti furios împotriva Mea şi pentru că trufia ta a ajuns până la urechile Mele, de aceea voi pune belciugul Meu în nările tale şi zăbala Mea între buzele tale şi te voi face să te întorci pe drumul pe care ai venit.

Acesta să-ţi fie semnul: anul acesta veţi mânca ce creşte de la sine şi al doilea an ce va răsări din rădăcinile rămase; dar în al treilea an veţi semăna, veţi secera, veţi sădi vii şi veţi mânca din rodul lor. Rămăşiţa din casa lui Iuda, ce va rămânea, va prinde iarăşi rădăcini dedesubt şi deasupra va da rod. Căci din Ierusalim va ieşi o rămăşiţă şi din muntele Sionului cei scăpaţi. Iată ce va face râvna Domnului Oştirilor".

De aceea aşa vorbeşte Domnul asupra împăratului Asiriei: „Nu va intra în cetatea aceasta, nici nu va arunca săgeţi în ea, nu va sta înaintea ei cu scuturi şi nu va ridica întărituri de şanţuri împotriva ei. Se va întoarce pe „drumul pe care a venit şi nu va intra în ceatatea aceasta, zice Domnul. Căci Eu voi ocroti cetatea aceasta ca să o mântuiesc, din pricina Mea şi din pricina robului Meu David". În noaptea aceea, a ieşit îngerul Domnului şi a ucis în tabăra asirienilor o sută optzeci şi cinci de mii de oameni. Şi când s-au sculat dimineaţa, iată că toţi erau nişte trupuri moarte. Atunci Sanherib, împăratul Asiriei şi-a ridicat tabăra, a plecat şi s-a întors şi a locuit la Ninive şi pe când se închina în casa dumnezeului său Nisroc, Adrameleh şi Şareţer, fiii săi l-au ucis cu sabia şi

au fugit în ţara Ararat. Şi în locul lui a domnit fiul său Esar-Hadon (Isaia 36, 37; 4 Regi 18, 19).

Vedeţi? Într-o clipeală de vreme un singur slujitor al lui Dumnezeu, din miile de mii ale oştirilor Cereşti, a stricat şi a risipit toată puterea oştirii asiriene, cu care hulitorul împărat se fălea. După aceasta a urmat a doua pedeapsă groaznică, s-au lepădat fiii lui Sanherib de el, aşa cum se lepădase el de Dumnezeu, care apoi l-au omorât cu săbiile lor în capiştea zeului său, pe când se ruga.

PEDEAPSA CELOR CE ÎNJURĂ

Pedepsirea celui care a hulit pe Hristos şi pe Maica Sfântă!

Moise Proorocul şi dezrobitorul evreilor din Egipt, arată în scrierile sale că o mulţime de evrei, care au grăit împotriva lui Dumnezeu, au fost pedepsiţi groaznic cu felurite bătăi, şi le-au rămas oasele în pustie. Dar nu numai în vremurile acelea Domnul Dumnezeu a făcut astfel; ci şi în Legea Harului. El, Care în iubirea Sa de oameni a trimis pe Unicul Său Fiu, Iisus Hristos, Care S-a întrupat şi jertfit pentru mântuirea lumii, cu o nemărginită milostivire, Se scârbeşte foarte mult asupra nemulţumitorilor creştini care hulesc numele Lui, care înjură cele sfinte, cele Dumnezeieşti. El adeseori a pedepsit aspru

pe hulitori şi după jertfirea şi Proslăvirea Domnului nostru Iisus Hristos, precum vom vedea şi aici mai jos.

Scrie Episcopul Vichentie în cartea lui, pe care a numit-o: „Oglinda năravurilor”, că era în ţara Franţei un orăşean deprins într-această fărădelege urâtă lui Dumnezeu, care într-o zi a pierdut mulţi bani acolo unde juca în cărţi şi nu i-a mai rămas decât un ban. Deci ca un fără de minte, nebunul, hulea pe Hristos şi pe Preacurata Sa Maică, şi chemând pe diavolul, care îndată s-a arătat înaintea lui, întrebându-l pentru ce l-a chemat şi ce voieşte de la el? Iar nebunul acela a răspuns lui, zicând: „Îţi dăruiesc sufletul şi trupul meu, şi ia banul acesta pentru arvună”. Iar diavolul luând banul nu s-a mai văzut. Şi a doua zi, acolo unde sta omul acela lângă casa lui, gândind cu multă scârbă şi fiind cu totul flămând, căci din multă întristare şi scârbă ce avea, nimic nu mâncase, a trecut o săracă şi-i cerea milostenie, pentru numele lui Dumnezeu. Iar el i-a zis: „Nu-mi cere pentru numele lui Dumnezeu, cu care eu nu am parte, ci cere-mi pentru numele diavolului, care este domnul meu”.

Acestea auzind săraca aceea, s-a înspăimântat şi ducându-se pe la vecinii lui, le-a povestit toate acestea pe care le-a vorbit hulitorul acela. Vecinii au mers şi l-au întrebat de pricina soartei lui. Iar el le-a spus tot adevărul. Apoi îndemnându-l ei spre pocăinţă, ca să-şi ceară iertare de la Dumnezeu, le-a răspuns că nu mai este nici un chip să o facă aceasta, deoarece s-a dat singur de bunăvoie diavolului. Şi zicând el acestea, a strigat aşa: „Iată că vin acum boierii iadului să mă ia. Vai mie, ticălosul. Lăsaţi-mă să mă duc, ca să nu-mi dea mai multă pedeapsă”. Şi vrând să-l oprească oamenii, l-au apucat cu sila diavolii şi l-au dus în muncă cu trup şi suflet, lăsând pe toţi cei ce erau acolo în mare frică şi cutremur („Mântuirea păcătoşilor” o.c. pg. 40 1). „Pogoară-se păcătoşii la iad de vii”... (Psalmi 54, 16-17. Numerii 16; Apocalipsa capitolele 17 și 18).

Pedeapsa înfricoşată a altui hulitor

Numele lui Dumnezeu este Preaslăvit în ceruri de mulţimea oştirilor cereşti şi cetele Sfinţilor; iar pe pământ, în tot locul stăpânirii Lui este Preaslăvit de toate creaturile Sale. „De la răsăritul soarelui până la asfinţit - zice Domnul oştirilor - Numele Meu este Mare între neamuri şi pretutindeni se arde tămâie în cinstea numelui meu, şi se aduc daruri curate, de mâncare, căci mare este numele Meu între neamuri” (Maleahi 1, 11).

Ei bine, numele Dumnezeului celui viu, care este preaslăvit în cer şi pe pământ, când cineva din oameni cutează a-l huli, în aceeaşi clipă îi atrage luiş o groaznică osândă. O astfel de înfiorătoare osândă şi-a atras şi acest hulitor, despre care arătăm aici mai jos, din scrierile Episcopului Vichentie în „Oglinda Năravurilor”.

În ţara Franţei un ostaş juca în cărţi. Văzând că tot pierdea, şi-a deschis gura sa, obişnuită rău cu înjurăturile de cele Sfinte, şi a hulit, nebunul. Atunci, îndată îndrăcindu-se, a căzut la pământ şi se scutura, bătându-şi capul de pietre. În acea pedepsire şi muncire înfricoşată, el îşi mânca cărnurile lui, îşi rupea cu dinţii carnea de pe corpul lui. Astfel muncindu-se, scoţând spume din gură, mugea ca un bou, şi aşa în chinuri groaznice şi-a dat sufletul său.

„Dacă nu vă veţi îndrepta; ci vă veţi purta tot împotriva Mea - zice Domnul - eu voi aduce asupra voastră sabie răzbunătoare, ca să răzbune Legământul Meu. Iar dacă vă veţi ascunde în cetăţile voastre, voi trimite asupra voastră molimă, boală, spirite torturătoare şi veţi fi daţi în mâinile vrăjmaşului... care vă va tortura şi distruge” (Vezi pe larg. Levitic 26, 14-41).

Corpul unui hulitor s-a topit, micşorându-se ca al unui copil mic

Evanghelia Dumnezeiască ne istoriseşte felurite soiuri de îndrăciţi, de oameni mari şi mici. Satana avea atunci o mare putere asupra lumii, care era păgână, idolatră. De un astfel de soi de îndrăcire sunt cuprinşi şi cei ce hulesc pe Dumnezeu, cei ce înjură cele Sfinte, cele Dumnezeieşti.

În „Oglinda Năravurilor" se istoriseşte că un om, obişnuit cu scârboasa hulă, juca în cărţi. Atunci el fiind cuprins de obiceiul, sau mai bine să zicem de spiritul cel rău, a hulit, a înjurat cele sfinte şi Dumnezeieşti. În aceeaşi clipă l-a ajuns groaznică pedeapsă Dumnezeiască şi prăbuşindu-se la pământ scrâşnea cu dinţii. Lumea adunată privea cu uimire şi groază, cum i se topea trupul hulitorului în chinurile acelea groaznice, şi se destrăma atât de înspăimântător, încât (o minune) s-a făcut ca un prunc mic la vârstă.

Ochii lui i s-au micşorat din ce în ce mai mult, până i s-au făcut ca ai unui cocoş. Peste tot, corpul hulitorului s-a făcut o vedere jalnică şi înfiorătoare celor ce-l priveau. Într-o aşa de mare şi cumplită durere, cu silă mare şi cu chin nesuferit şi-a dat sufletul, de trei ori ticălosul hulitor.

„De te vei împotrivi Legământului Sfânt şi lui Dumnezeu, va veni asupra ta blestem, tulburare, necaz, întuneric şi pierzare. Va trimite Domnul asupra ta ciumă, boli molipsitoare, oftică, lingoare, friguri, aprindere, vânturi (spirite) rele... care te vor urmări până vei pieri" (Vezi pe larg Deuteronomul (2 Lege) 28, 15-68).

Pedeapsa unui căruțaş hulitor

Ziditorului întregului Univers, I se cuvine închinare, laudă şi mărire. Aceasta o face mulţimea Oştirilor îngereşti şi gloatele mulţimii Sfinţilor, în Biserica Triumfătoare, în ceruri. Aceasta o facem şi noi care formăm Biserica Luptătoare aici jos, pe pământ. Totuşi, o parte din lume, lumea spiritelor rele, care se află căzute din ceruri: în iad, pe pământ, în prăpăstii, în pustiuri, prin ape, în aer şi sub pământ, hulesc numele cel Preaslăvit al lui Dumnezeu. După spiritele infernale, adeseori vedem târâţi şi oameni cu nume creştinesc, care se prăbuşesc în prăpăstiile scârboaselor hule, care înjură cele Sfinte, cele Dumnezeieşti. Mulţi din aceştia însă sunt groaznic pedepsiţi şi seceraţi de morţi năpraznice.

În Paris - istoriseşte Episcopul Vichentie - era un căruţaş, care hulea pentru fiecare lucru cât de mic. Odată mergând la biserica Sfântului Dionisie cu căruţa sa plină de oameni, a căzut un trăznet din cer şi l-a ars numai pe dânsul, fără a vătăma pe altcineva din cei ce erau cu el în căruţă, nici căruţa sau altcineva dintr-însa, nici măcar vreo bucăţică de lemn sau nutreţ. Toţi care erau împrejurul lui s-au spăimântat.

„Dumnezeu este credincios, şi nu este nedreptate întru Dânsul. Drept şi Cuvios este Domnul. Greşit-au, nu sunt ai lui fiii cei ce păcătuiesc fără părăsire. Rudă în toartă şi răzvrătită, cu acestea Domnului răsplătiţi? Acest norod (de hulitori, suduitori, drăcuitori sau înjurători ai celor sfinte, ai celor Dumnezeieşti) nu este înţelept. Oare nu Însuşi acesta, Părintele tău, te-a agonisit pe tine şi te-a făcut şi te-a zidit pe tine?... Apoi voi cu aceste (hule) mulţumiţi Domnului?”. „Foc s-a aprins din mânia Mea - zice Domnul - arde-i-va până în iadul cel mai de jos” (Deuteronomul (2 Lege) 32, 5-6, 30).

Pedeapsa unui corăbier hulitor

Evanghelia Sfântă ne arată că unii oameni din poporul israelit: fariseii şi cărturarii, vrăjmăşuind de moarte pe Mântuitorul, Îl ponegreau în felurite forme infernale şi-L huleau înaintea poporului. Între alte vorbe grele la adresa Mântuitorului, ei Îl mai huleau, zicând: „Omul acesta nu scoate dracii decât cu Beelzebub, domnul dracilor...”.

Mântuitorul răspunzând, înfierează răutatea lor şi arată că păcatul acesta, al hulirii lor, e atât de greu şi de groaznic, încât este neiertat. „Oricare din voi - le-a zis Mântuitorul - huleşte împotriva Duhului Sfânt (al adevărului), nu va fi iertat nici în veacul acesta, nici în cel viitor...”.

Apoi adaugă: „Când Duhul necurat a ieşit dintr-un om, umblă prin locuri neumblate, pustii, căutând odihnă şi n-o găseşte. Atunci zice: „Mă voi întoarce în casa de unde am ieşit”. Şi venind în ea o găseşte: goală, măturată şi împodobită. Atunci se duce şi ia cu sine alte şapte duhuri, mai rele decât el. Intră în casa aceea, locuiesc acolo şi starea de pe urmă a omului aceluia, ajunge mai rea decât cea dintâi. Tot aşa se va întâmpla şi cu acest neam viclean”.

Nişte astfel de oameni nefericiţi sunt şi hulitorii din mijlocul creştinismului. Dumnezeu însă, pentru a curăţa adunarea creştinilor de urâciosul şi nesuferitul păcat al hulei, a pedepsit şi pedepseşte adeseori, groaznic, pe hulitori.

Un corăbier stăpânit de urâtul păcat al hulei, trecea un râu cu o şaică. S-a întâmplat că vântul îi stătea împotrivă şi atunci el ticălosul, a hulit. Îndată ce a hulit, l-a aruncat vântul în râu, şi s-a afundat ca o piatră în apele râului, măcar că ştia bine să înoate. Scoţându-l din apă mort, tovarăşii lui, l-au aflat cu limba scoasă afară de tot din gâtlej. „Moartea păcătoşilor este cumplită şi cei ce urăsc pe Dreptul, vor greşi” (Psalmi 33, 20).

Pedepsirea a doi măcelari hulitori

Unul este Dumnezeul nostru, în cer şi pe pământ şi toate câte a vrut a făcut. Acestuia I se cuvine laudă în vecii vecilor, Amin. Cei ce Îl laudă pe El în ceruri şi pe pământ, sunt fericiţi vremelnic şi veşnic. Iar cei care şi-au luat scârbosul obicei satanicesc de a huli numele lui Dumnezeu, cele Dumnezeieşti, cele Sfinte, aceia se prăbuşesc în grele pedepse Dumnezeieşti, vremelnice şi veşnice. Aceasta ne-o arată clar Dumnezeieştile Scripturii şi Sf. Tradiţie.

Doi măcelari - scrie Episcopul Vichentie - erau foarte hulitori. Odată, pe când vindeau carne, s-au certat între ei şi scoţându-şi cuţitele s-au junghiat unul pe altul. Deci căzând amândoi morţi la pământ, le-au ieşit de tot afară din gurile lor blestematelor lor limbi şi stăteau spânzurate. Atunci, o, minunată, înfricoşată şi dreaptă judecată a lui Dumnezeu! S-au adunat asupra lor toţi câinii cetăţii, ca şi când i-ar fi adunat cineva înadins, şi au sfâşiat şi mâncat acele stârvuri urâte lui Dumnezeu.

„Iacob a mâncat, s-a săturat şi s-a lepădat de Cel iubit. Îngrăşatu-s-au, îngroşatu-s-au, lăţitu-s-au şi au părăsit pe Dumnezeul cel ce l-a făcut pe el şi s-a depărtat de Dumnezeu, Mântuitorul său. Mâniatu-M-au între cei străini, întru urâciunile sale M-au amărât. Jertfit-au dracilor şi nu lui Dumnezeu. Dar foc s-a aprins din mânia Mea, arde-i-va până la iadul cel mai de jos” (Deuteronomul (2 Lege) 32, 15-32).

Pedepsirea unui mare hulitor de Hristos şi de Profeți

Preaslăvit şi minunat este Dumnezeu întru Sfinţii Săi; iar cei care-L hulesc pe El şi pe trimişii Lui, îşi agonisesc loruş groaznice pedepse. În cetatea Parisului era un boier, om înţelept şi foarte învăţat, dar mândru şi foarte îngâmfat, bazându-se pe ştiinţa sa. Acesta, după ce a ţinut o dată o uimitoare cuvântare, înaltă şi adâncă pentru filozofii, la sfârşit a adăugat şi această hulă: cum că trei oameni au fost în lume, care cu învăţăturile şi ştiinţele cele multe ale lor, au biruit şi au supus toate zidirile la voia lor: Moise, Hristos şi Mahomed. Moise a înşelat pe evrei; Hristos pe creştini; şi Mahomed toate limbile (mai multe limbi de prin Asia şi Orient).

Imediat cum el a pronunţat această hulă, s-a rănit de Atotţiiţorul Dumnezeu şi s-a prăbuşit la pământ ca un mort. Ridicându-l ai săi de acolo, l-au dus acasă unde a zăcut greu, smucindu-se trei zile şi trei nopţi, cu multă durere, muncă şi răni înfricoşate, pe care nevăzut le lua peste tot trupul lui.

Mai pe urmă chinuindu-se mereu, a strigat cu un glas înfiorător şi sălbatic, aşa: „Alkida, ajută-mi". (Aceasta era soţia lui). Împreună cu acel strigăt fioros şi-a dat pângăritul său suflet, diavolului.

Această pedeapsă înfricoşată şi moarte groaznică, a băgat frică în toţi dascălii Parisului.

Cuprinşi de frică mare, ei au rămas ca ameţiţi, pentru o izbândă ca aceasta a Dreptului Judecător. Astfel, mulţi trezindu-se, se păzeau ca de foc, ca să nu ie mai iasă din gură vreun cuvânt de hulă, spre a nu pătimi și ei ca acela.

Omul care-L părăseşte pe Hristos, şi se întoarce iaraşi la păcate, este stăpânit de satana. „Cu nebunia sa se pierde hulitorul" (drăcuitorul sau înjurătorul celor sfinte, celor Dumnezeieşti) (Cartea înţelepciunii lui Isus, fiul lui Sirah (Ecclesiasticul) 23,7)

Copilul hulitor pedepsit şi luat de draci

Rânduielile Dumnezeieşti, Sfinte, înţelepte şi folositoare, pe care le folosesc părinţii, le moştenesc şi copiii şi aşa devin buni şi folositori: loruşi (lor înșile), părinţilor lor, neamului şi societăţii în care trăiesc ordonat. Copiii răsfăţaţi de părinţii lor, crescuţi în voia şi plăcerile lor, cresc rău, vicioşi, urâţi lui Dumnezeu şi omenirii luminate.

Despre un astfel de copil ne istoriseşte Sf. Grigore, în a IV-a carte a cuvântărilor sale. „La Roma - istoriseşte acest Sfânt Părinte - era un boier, care avea un singur copil. Pentru dragostea cea mare pe care o avea pentru unicul său fiu, nu şi-l certa, neînţeleptul. Îi răbda toate nebuniile lui, fără a-l certa precum s-ar fi cuvenit. După câtăva vreme, se deprinsese acel osândit fiu, neînvăţaţ şi răsfăţat, a blestema şi a huli pe Dumnezeu pentru orice lucru de nimic. Într-o zi, pe când îl ţinea nebunul său tată în braţe, copilul a fost cuprins de o mare frică. În acel timp, de groaznică frică care-l cuprinsese, a strigat către tatăl său, zicând: „Ascunde-mă, tată, pentru că negrii aceia stau aici, gata să mă ia”. Acestea le zicea pentru întunecaţii diavoli, pe care-i vedea năvălind asupra lui. În acel timp a început a huli pe Dumnezeu (a înjura) precum era deprins, acest osândit fiu, al orbitului tată. Atunci, odată cu hula, depărtându-Se Dumnezeu, i-au luat diavolii sufletul copilului hulitor”.

„Cel ce iubeşte pe fiu sau pe fiică - zice Mântuitorul - mai mult decât pe Mine, nu este vrednic de Mine” (Matei 10, 37; Luca 14, 26; Deuteronomul (2 Lege) 13, 6; 33, 9; Romani 9, 18; Apocalipsa 12, 11).

„Părinţilor! Creşteţi-vă copiii voştri în învăţătura şi frica Domnului” (Efeseni 6, 4 comp. Facerea 18, 19; Deuteronomul (2 Lege) 4, 9; 6, 7-20; 11, 19; Psalmi 77, 3-11; Pildele lui Solomon 19, 18; 22, 6; 29, 17).

Alt copil hulitor răpit de draci cu trupul

Omul este făcut de Dumnezeu după chipul şi Asemănarea Sa. Dumnezeu a pus în sufletul omului, creat de El, toate bogăţiile înalte care sunt în cele nouă trepte ale oştirilor îngereşti. Omul, care merge după Dumnezeieştile rânduieli, puse în fiinţa sa de Creatorul său, devine, se face şi rămâne biserică a Duhului Sfânt, lăcaş al Dumnezeului celui viu. Fericiţi, de mii de ori fericiţi, sunt toţi creştinii cei adevăraţi şi buni, căci cu mare slavă şi cinste îi va încununa Dumnezeu. Aceştia sunt lumina lumii şi odraslele lor, fiind crescute în învăţătura şi frica Domnului, de asemenea sunt nişte luminiţe şi lumini, care luminează în întuneric.

Cu totul altfel sunt oamenii care se îngreunează cu grijile veacului acestuia, cu saţiul mâncării şi cu beţiile. Aceştia, lepădând şi călcând rânduielile Dumnezeieşti, aleargă în împărăţia întunericului, vieţuiesc în întuneric, devin şi rămân biserici ale satanei, iar copii, deprinzându-se de la părinţii lor şi de la lume, cu felurite obiceiuri rele şi scârboase, devin şi rămân (de nu revin la adevărată vieţuire) fii ai întunericului şi fortăreţe ale spiritelor rele, prin care se revarsă toate răutăţile în lume.

Pe când creştinii luminaţi, însoţindu-se cu mulţimea oştirilor îngereşti şi cu mulţimea gloatelor Sfinţilor, care formează Biserica Triumfătoare în ceruri, slavoslovesc pe Dumnezeu în toată vremea şi în tot locul; creştinii cei întunecaţi se asociază şi ei cu satana şi cu spiritele infernului şi hulesc pe Dumnezeu, suduie, înjură cele sfinte, cele Dumnezeieşti, în toată vremea şi în tot locul. Din părinţi întunecaţi ies şi se formează fii întunecaţi care, vai lor, slugăresc pe satana prin scârboasele păcate ale hulelor, prin vorbe putrede şi prin alte nelegiuiri. Un astfel de slujitor al satanei a fost şi copilul despre care vom vorbi aici.

Într-o carte bătrână, ni se istoriseşte că era un copil rău-nărăvit cu păcatul hulei. Era obişnuit a huli, osânditul. Pentru orice lucru de nimic, copilul acesta, întunecat la suflet şi la minte, suduia, înjura cele Sfinte, cele Dumnezeieşti.

Odată jucându-se cu alţi copii, a hulit numele lui Dumnezeu. Atunci (o, înfricoşată judecată şi pedeapsă a lui Dumnezeu) îndată l-au luat diavolii cu trup cu tot, l-au răpit din mijlocul celorlalţi copii, şi nu s-a mai ivit, nici s-a mai auzit ceva despre el.

Părinţii şi naşii care nu-şi fac datoria lor de a creşte copiii şi pe finii lor în învăţătura Dumnezeiască şi în frica Domnului, vor fi traşi la răspundere în ziua judecăţii şi pedepsiţi groaznic. Când datornicii n-au cu ce plăti, garanţii plătesc toată datoria.

Pedeapsa unui hulitor care s-a răstit spre cer cu coasa şi înjurături

„Toată suflarea - zice psalmistul - să laude pe Domnul. Lăudaţi pe Dumnezeu întru Sfinţii lui, lăudaţi pe El întru tăria puterii Lui” (Psalmi 150). Această datorie şi-o cunosc şi şi-o împlinesc creştinii cei buni, fiecare după puterea sa. Sunt însă unii creştini din unele neamuri care, fiind robiţi de patima înjurăturilor, în loc de a lăuda pe Dumnezeu, ei lăsându-se orbiţi şi târâţi de patima scârboaselor înjurături, hulesc pe Dumnezeu, înjură cele Sfinte, cele Dumnezeieşti. Unii din aceştia, se pare multora că merg bine, dar vai lor, aşa cum merg ei, merg pe calea pierzării, ei aleargă la iad cu paşi grăbiţi. Alţii însă sunt pedepsiţi aspru aici pe pământ, chiar în timpul când hulesc, când înjură cele Sfinte, cele Dumnezeieşti.

Gazetele ne-au adus vestea despre câteva cazuri în care se vede pedepsirea celor ce înjură cele Sfinte, cele Dumnezeieşti. Într-o societate de necredincioşi din Ungaria, care chefuiau, unul din cheflii a luat în mână o carte de rugăciuni, vrând să-şi arate vitejia lui satanicească, tovarăşilor săi de chef, cum ştie el a înjura după cartea de rugăciuni. Dar pe când a desfăcut-o, deschizându-şi gura să suduie, atunci îndată s-a clătinat, a căzut şi a murit pe loc. Moartea i-a închis graiul pentru totdeauna, ca să nu şi-l

mai pună în slujba satanei. Un alt caz de înfricoşată pedeapsă Dumnezeiască, pentru astuparea pe vecie a gurii înjurătorilor, s-a întâmplat în Iugoslavia în vara anului 1929. Un plugar din Bacica (Iugoslavia), de necaz că a venit ploaia şi i-a udat fânul, s-a răstit cu coasa şi cu înjurături spre cer. Dar chiar în acel ceas a fost pedepsit groaznic de Dumnezeu. Un trăznet pogorât din cer l-a trântit la pământ şi i-a închis graiul pentru totdeauna.

„Cădea-vor peste dânşii cărbuni, cu foc îi vei surpa pe dânşii şi din prăpastie (infern) nu vor putea ieşi” (Psalmi 139, 10).

L-a trăznit când înjura

Omul dintâi a fost făcut de Dumnezeu: bun, drept, frumos la suflet şi la trup. Omul era o icoană vie, mişcătoare, lucrătoare, bogată în Daruri Dumnezeieşti. Omul era icoana vie a Dumnezeului celui Viu. Prin răutatea diavolească, înarmată cu vicleşugul şi minciuna, omul a cedat, a căzut, s-a urâţit. Aceasta o arată Dumnezeiască Scriptură zicând: „Dumnezeu l-a făcut pe om spre nestricăciune şi l-a zidit după chipul fiinţei Sale. Dar prin pizma diavolului, moartea a intrat în lume şi cei ce sunt de partea lui, vor ajunge s-o cunoască”. La plinirea vremurilor, când noi oamenii eram cu desăvârşire căzuţi prin apăsarea greutăţii păcatului strămoşesc, Fiul lui Dumnezeu S-a întrupat, a activat, S-a jertfit, crucificat şi S-a preaslăvit, ridicându-ne pe noi oamenii iarăşi la starea şi frumuseţea cea dintâi, prin Sf. Botez şi împărtăşirea cu Dumnezeieştile Taine. Dumnezeu Tatăl, prin jertfa şi Proslăvirea Fiului Său, cu conlucrarea Dumnezeiescului Său Duh, ne-a adus iarăşi la minunata stare bună dintâi, în care am fost zidiţi. Ne-a dat putinţa de a lucra şi dobândi Împărăţia Cerească, bucuria şi fericirea vremelnică şi veşnică.

Vrăjmaşul mântuirii noastre însă nu se dă bătut, cu una cu două. El pururea se frământă şi se munceşte, ziua şi noaptea, ca să-şi câştige din oamenii răscumpăraţi de Mântuitorul cu Jertfa Sa de pe Golgota şi de la Sfintele Altare, pentru întunecoasa şi infernala lui împărăţie. Şi vedem cu durere cum sub ochii noştri se împlinesc poruncile Dumnezeieştilor Scripturi care spun: „Şarpele-satana cu coada lui trăgea a treia parte din stelele cerului şi le arunca jos pe pământ” (Apocalipsa 12, 3-4).

Stelele acestea aruncate din cer jos, pe pământ, sunt acei creştini ai Bisericii, traşi de la slavoslaviile ce le aduc îngerii, Sfinţii şi creştinii cei buni ai lui Dumnezeu, de coada balaurului-satana, prin reua deprindere la scârbosul păcat ai hulirii, al înjurăturilor de cele Sfinte, de cele Dumnezeieşti şi al feluritelor nelegiuiri. Astăzi vedem cu durere lumea noastră creştină împărţită în două tabere: O tabără a creştinilor luminaţi care se roagă şi slavoslesc pe Dumnezeu cu îngerii şi cu Sfinţii din ceruri. O altă tabără a creştinilor întunecaţi, care împreună cu satana şi spiritele infernului, hulesc pe Dumnezeu, înjură cele Sfinte, cele Dumnezeieşti. Mulţi însă din aceştia se prăbuşesc în grea osândă vremelnică şi veşnică. Dăm aici o astfel de pedeapsă întâmplată în vremurile noastre.

În ziua de Sfântul Ilie, pe când mergeam la Sf. Biserică, moş Ispas cu boii înjugaţi la car, trecea la câmp. Nu puteam să-mi văd de drum, ci i-am zis: „Da’, unde te duci, moş Ispas? Azi e sărbătoare, vino la Sfânta Biserică”.

„Eu la Biserică? Ce să caut la Biserică? La biserică se duce numai Oastea Domnului. Fir-aţi ai... cu Oastea voastră şi cu cine a scornit-o...”. Şi a plecat.

În car era şi un nepot al moşului, Ionel. După un scurt timp, începe o furtună grozavă şi un trăznet îngrozitor face să tremure pereţii sfintei bisericii. La ieşirea din biserică, aflăm că moş Ispas este trăznit în vârful dealului. Toată lumea se îndreaptă spre deal, unde moş Ispas stătea lungit, cu mâinile încleştate pe ţeapa de la drugi, privind încruntat, de parcă ar vrea să lovească pe cineva care se împotriveşte.

Ionel şedea lângă el şi plângea. Îl întreb cum s-a întâmplat şi el ne povesteşte: „Cum a terminat bunicu de cosit, a început vântul. Până să încărcăm a început şi ploaia. Eu i-am zis să nu plecăm, că dacă ajungem în vârful dealului ne trăzneşte”. Drept răspuns, mi-a dat o palmă peste gură, zicându-mi: „Taci, copil afurisit, că tabăr cu biciu pe tine”.

O ploaie grozavă a început şi boii deteră să se abată din cale. Bunicul s-a răstit la ei şi le-a zis: „Hăis, boală... Dumnezeul mătii... Fir-ai al... Ori ţi-e frică şi ţie de trăznet?”. Mie mi s-a făcut frică, m-am furişat binişor şi m-am dat jos, rămânând în urmă. Boii trăgeau din greu. Bunicu luase ţeapa de la drug şi s-a sculat în picioare, când o limbă din foc s-a prelins din cer drept deasupra lui. Deodată m-am pomenit trântit la pământ. Când m-am trezit, boii fugeau cu carul peste holde, iar bunicul şedea lungit în drum. Când am venit lângă el, am văzut cu groază că e mort.

Adevărat, nene Gheorghe: „Dumnezeu nu se lasă batjocorit” (Din „Sudalma” Preot Iosif Trifa pg. 47-48. Galateni 6, 7).

Vrând să săgeteze zeii din cer, s-au săgetat pe ei înşişi

Salvarea omenirii se face mult prin puterea credinţei. Dumnezeu a pus în om această putere a credinţei pentru a se folosi de ea, în orice împrejurări grele, în necazuri covârşitoare şi pentru a se salva din felurite primejdii. Toate neamurile au într-un fel, sau în alt fel, puterea lor de credinţă. Un fel de credinţă au avut şi păgânii în zeii lor. Ei făceau în templele lor felurite slujbe, ceremonii şi jertfe, pentru a bineplăcea zeilor lor şi pentru a dobândi de la ei cererile lor. În toate vremurile şi în toate neamurile şi locurile, au fost şi oameni care s-au lăsat târâţi de mânie până la a-şi huli şi zeităţile lor. Din vremi

străvechi a rămas astfel vorba în popor: „Acela e un om rău, care asvârle cu barda în Dumnezeu”.

Istoria veche între alte multe fapte bune, frumoase şi înălţătoare, altele rele, urâte şi scârboase, ne păstrează numele unui ofiţer roman „Cellatius”, care într-o clipă de mânie, (mai bine zis de nebunie), a dat ordin soldaţilor de sub comanda sa, să încordeze arcurile şi să tragă cu săgeţile în sus, în văzduh, ca să săgeteze zeii din cer.

Soldaţii au ascultat porunca. Au pus săgeţi în arcuri, au încordat arcurile şi au dat drumul săgeţilor în văzduh, în sus, spre cer. Ce s-a întâmplat însă? Săgeţile au mers spre cer până la un loc şi de acolo s-au întors înapoi, căzând în capul săgetătorilor. Ofiţerul roman şi mai mulţi soldaţi au fost răniţi de moarte.

O astfel de nebunie săvârşesc şi înjurătorii de cele Sfinte, de cele Dumnezeieşti. O astfel de nebunie este înjurătura celor sfinte, a celor Dumnezeieşti. Infernalele înjurături sunt nişte săgeţi, care se îndreaptă de hulitori, prin arcurile gurilor lor, la cer către Dumnezeu, dar vai lor! ele se întorc în capul, în fiinţa hulitorilor, şi le omoară sufletele.

Înjurătorii de cele sfinte, de cele Dumnezeieşti, necuraţii înjurători, îşi omoară sufletele lor cu otrava feluritelor înjurături, care le ies din gurile lor infernale.

„Din cuvintele gurii tale, ori te vei proslăvi, ori te vei osândi” (Matei 12, 37).

Înfricoşata pedepsire vremelnică şi veşnică a unui hulitor

Iubirea de Dumnezeu şi de aproapele îmbogăţeşte pe creştini cu o mulţime de virtuţi strălucite şi Daruri Dumnezeieşti. Însă iubirea de patimi, de păcate şi de felurite jocuri de noroc, care sunt dascălii infernali ai acestora, depărtează pe creştini de Dumnezeu şi-i face robi ai satanei, devenind din fii ai luminii, fii ai întunericului. Aceştia aşa de mult se depărtează de Dumnezeu, de cele Sfinte, de cele Dumnezeieşti, încât întunecându-se groaznic la ochii sufletelor, se asociază cu satana şi cu spiritele infernului şi hulesc, înjură cele sfinte, cele Dumnezeieşti, din cer şi de pe pământ. Pe aceştia însă îi urmăreşte şi ajunge o groaznică pedeapsă vremelnică şi veşnică.

În Saxonia era un om cu viaţa foarte înrăutăţită şi răzvrătită, iar mai ales spre a huli cele sfinte era pornit şi foarte obişnuit, nebunul, şi la orice pricină, oricât de mică, zicea grele cuvinte de hulă, ticălosul, fără mustrare de cuget, sau frică de păcat. Deci, într-o zi jucând cărţi, a pierdut toţi banii şi mâniindu-se a început gura lui cea diavolească a huli, după obişnuinţa lui, zicând cuvinte atât de urâte asupra lui Hristos, încât cei ce stăteau de faţă şi-au astupat urechile şi au fugit ca să nu le mai audă.

Iar prea înrăutăţitul acela a început să hulească şi pe Născătoarea de Dumnezeu cea Preanevinovată, întru tot cinstită şi Prealăudată, zicând şi asupra ei cuvinte înfricoşate şi necuvioase, pe care însă nu le-a suferit Dumnezeu cel Atotputernic şi Fiul Ei, ci l-a pedepsit nevăzut cu sabia dreptăţii, chiar în acel ceas, căci căzând la pământ striga acestea cu mare jale: „Răul pe care l-am pătimit, cine m-a omorât pe mine, cel de trei ori ticălosul?”.

Aşa zicând, şi-a dat sufletul pe care i l-au luat îndată demonii întru adâncul iadului, iar trupul lui, din care curgea sânge necontenit, dezbrăcându-l cei ce erau de faţă, l-au aflat (o! minune) despicat, de la piept până la buric, ca şi cum ar fi fost spintecat cu o mare sabie şi se vedeau toate măruntaiele lui!

Deci, adunându-se oameni nenumăraţi ca să vadă o privelişte jalnică ca aceea, a alergat şi un prieten al lui ca să-l vadă, şi în drumul lui l-a întâmpinat o umbră de om, care i-a zis: „Eu sunt prietenul tău care am murit acum de curând şi mi-a poruncit Dreptul Judecător să-ţi spun aceste cuvinte ca să audă toţi hulitorii şi să se pocăiască, pentru ca să nu pătimească mai cumplită pedeapsă. Şi să ştii că Stăpânul Hristos, Cel îndelung-răbdător şi mult-milostiv, rabdă cu minunată nepomenire de rău pe aceia care Îl ocărăsc şi Îl batjocoresc şi fac alte multe feluri de fărădelegi. Însă pe cei prea-îndrăzneţi şi prea-obraznici, care îndrăznesc să batjocorească şi pe Preacinstita şi Preacurata Maica Lui, nu suferă nicidecum neruşinarea lor, ci le dă lor de pe acum arvuna muncii celei nesfârşite, după cum am primit-o eu, ticălosul, prietenul tău”. Acestea zicând sufletul, s-a făcut nevăzut.

Acela ducându-se unde zăcea mortul, a crezut cele spuse şi le-a propovăduit tuturora şi s-a înfricoşat tot poporul şi s-a îngrozit. Şi de atunci n-a mai îndrăznit nimeni să mai deschidă gura asupra Maicii lui Dumnezeu, aducându-şi aminte toţi, de acea înfricoşată şi dreaptă izbândire (Minunea 52-a a Maicii Domnului):

Groaznica pedepsire a unui evreu hulitor

Numele preaslăvitei de Dumnezeu Născătoarei şi pururea Fecioarei Maria, a fost şi este pururea cinstit şi lăudat în Biserica Triumfătoare, în ceruri, de mulţimea oştirilor de îngeri luminaţi şi de mulţimea Sfinţilor. Pe pământ de asemenea este cinstită şi slăvită de întreaga Biserică Luptătoare - Cler şi popor creştinesc - ba chiar şi de multă lume din neamurile necreştine, care au ceva lumină de sus în minţile lor. Cei care hulesc numele ei, preaslăvit în cer şi pe pământ, nu numai creştini, dar chiar şi evrei, ori păgâni,

se prăbuşesc în grea osândă vremelnică şi veşnică, ca şi acest evreu despre care vorbim aici.

Un oarecare Teodorit, evreu necredincios, mai înainte de împlinirea acestor cinci ani, era de meserie corăbier. Iar pe Ilie, fiul său, ca pe un urâtor de Hristos şi urâtor de oameni ce era, l-a făcut ipistat (epistat = cel mai mic grad de ofițer al poliției) peste lucrarea creştinilor care erau supuşi lui.

Deci în ziua unui praznic al Preaslăvitei Stăpânei noastre de Dumnezeu Născătoarea, când era ceasul mergerii la biserică, toţi lucrătorii aceia rugau pe fiul lui Teodorit ca să le dea drumul, să se ducă şi să ia parte la Dumnezeiască Liturghie. Iar acela n-a voit, ci a început a-i înjura şi a batjocori şi pe Prealăudata Născătoarea de Dumnezeu, numindu-o pe Dânsa Născătoare de om şi alte multe ocări necuviincioase zicându-i.

Însă nu mult s-a lăudat întru răutate cel ce se socotea atotputernic, căci chiar în ceasul acela când zoreau toţi şi lucrau la facerea de corăbii, a căzut catargul cel mare şi din toată mulţimea norodului care lucra acolo, pe nimenea n-a ucis, n-a rănit, ci numai pe acel cumplit vrăjmaş şi potrivnic al Preasfintei Stăpânei noastre Născătoarei de Dumnezeu. Căci chiar în capul lui, cu care a gândit şi în gura sa - cu care a hulit - fiind groaznic lovit, creierii lui risipindu-se, mort a căzut, ticălosul. Iar poporul la sfânta biserică mergând şi de bucurie îndoit praznic prăznuind, a strigat cu glas mare: „Mare este Dumnezeul credinţei creştinilor, că a dat batjocoritorului şi hulitorului de Dumnezeu, gurii şi limbii lui celei spurcate dreaptă şi înfricoşată răsplată” (Minunea 53-a a Maicii Domnului).

Diavolii pescuiesc pe oameni cu undița hulelor

Gura omului grăieşte din prisosinţa inimii, adevereşte Mântuitorul şi duhul adevărului (Luca 6, 45; Matei 12, 34; Iezechiel capitolele 2, 3, 18, 33 etc.). Dacă inima omului are pe Dumnezeu locuind într-însa, atunci gura acelei inimi îndumnezeite, scoate şi izvorăşte afară apă vie, vorbe bune, edificatoare, înălţătoare, care înfiripează sufletele ascultătoare şi le înalţă la cer, unindu-le cu Creatorul Universal şi veşnic. Dacă însă inima omului se depărtează de Dumnezeu şi se pune în slujba patimilor, păcatelor şi satanei, atunci scoate, izvorăşte din gura ei, apă moartă, urâtă, puturoasă, înveninată, adică vorbe putrede şi înjurături scârboase, care aduc mult rău omului (ce are o astfel de inimă pusă în slujba celui rău) şi tuturor celor din societatea lui. Aceşti oameni să asculte învăţăturile Bisericii, şi să se părăsească de acest păcat satanicesc şi cu ajutorul lui Dumnezeu vor putea birui şi se vor folosi.

Într-un sat trăia odată un om care înjura grozav. Înjura pe toată vorba. Nicidecum nu voia să se dezbare de acest nărav urât şi de suflet pierzător. Într-o zi suduitorul ieşi la pescuit. Într-un vas îşi luase râme pentru undiţă. Un pustnic, care ştia de năravul lui cel rău, din întâmplare, tocmai dăduse pe acolo.

- Bună ziua, omul lui Dumnezeu, dar ce lucrezi aici?
- Da, iată, prind nişte peşte.
- Şi ce ai în vasul ăsta de lângă tine?
- Râme pentru undiţă.
- Şi de ce mai foloseşti şi râme la treaba asta?
- Pentru că peştele nu-i prost să sară în undiţa goală. Trebuie să-l înşeli cu râmă, cu ceva mâncare.
- Apoi vezi, dragul meu - zise atunci pustnicul - peştele este mai cuminte decât tine. El nu sare în undiţa goală, dar tu, dragul meu, faci acest lucru.
- Cum aşa?

- Păi, de câte ori înjuri, tu te arunci în undiţa diavolului fără să-ţi dea diavolul nimic, fără să dobândeşti ceva. Cu înjurătura nu câştigi nimic... diavolul te prinde fără nici o râmă. În numele Domnului, te rog, dragul meu, nu mai înjura... nu-ţi mai înjunghia sufletul de bună-voie”. Înjutătorul s-a pus pe gânduri şi s-a lăsat de înjurături (Preot Iosif Trifa; 500 istorioare religioase).

Pedeapsa unui măscărici care hulea pe Maica Domnului

Harul Dumnezeiesc a pus la îndemâna omenirii păcătoase multe mijloace de mântuire. Unul din cele mai bogate Haruri Dumnezeieşti binefăcătoare omenirii - prăbuşită în prăpastia feluritelor păcate grele şi ucigătoare de suflete - este Preasfânta noastră Stăpână de Dumnezeu Născătoarea şi pururea Fecioara Maria. Toţi păcătoşii care s-au rugat lui Dumnezeu în Duh şi în Adevăr, cerând şi ajutorul ei, s-au folosit mult şi au scăpat din groaznicele pedepse vremelnice şi veşnice. Păcătoşii care nu s-au îndreptat însă au fost cumplit pedepsiţi şi în veacul acesta şi în cel viitor. Spre edificarea creştinilor şi deşteptarea multora din hulitori, aducem la cunoştinţa tuturor pedepsirea unui măscărici care defăima pe Maica Domnului.

În ţara Liviniei este o cetate care se numeşte Iliopoli. Acolo era un măscărici, anume Gain, care la toate jocurile în public, îşi bătea joc de Preasfânta Născătoare de Dumnezeu, defăimându-o. Odată i s-a arătat lui Preasfânta Născătoare de Dumnezeu zicându-i: „Ce rău ţi-am făcut Eu ţie, că tu în mijlocul mulţimii norodului Mă defăimezi? Pentru ce Mă grăieşti de rău şi Mă ponegreşti pe Mine?”. Acestea zicându-i s-a făcut nevăzută. Măscăriciul deşteptându-se şi sculându-se din somn, nu s-a îndreptat, ba încă îndărătnicindu-se, mai mult o defăima. Într-o altă zi i s-a arătat iarăşi măscăriciului,

Preasfânta Născătoare de Dumnezeu, vestindu-i lui răutatea ce o face, şi zicându-i: „Tu cu măscăriciunile, ponegririle şi hulele tale, nu Mă vătămi pe Mine, ci pe sufletul tău”. Acela însă în loc de a se îndrepta, mai rău o defăima.

Maica Milostivirii a treia oară s-a arătat măscăriciului, grăindu-i şi sfătuindu-l, ca şi mai înainte, să se părăsească de năravul său cel rău, satanicesc. Măscăricul însă nici după a treia arătare şi sfătuire a Maicii Domnului nu s-a îndreptat pe sine; ci încă cu mult mai mult o defăima şi ponegrea, în jocurile iui stârnitoare de râs. După câtăva vreme, dormind măscăriciul acela îndărătnic, după amiază, i s-a arătat lui iarăşi Preasfânta Născătoarea de Dumnezeu fără a-i mai zice ceva ca mai înainte. Apropiindu-se făcând de el, a însemnat cu preacuratele Sale degete amândouă mâinile şi amândouă picioarele măscăriciului neîndreptat şi îndărătnic. După aceea Maica Preasfântă s-a făcut nevăzută. Deşteptându-se măscăriciul s-a văzut cuprins de dureri grele, avându-şi amândouă mâinile şi picioarele tăiate de la corp. Numai cu trupul singur a văzut că zăcea pe pat, ca un buştean ce merge către putrezire.

Atunci, ticălosul măscărici, cunoscându-şi răutatea lui cea mare, mărturisea tuturor scârbosul păcat al feluritelor hule, îndărătnicia şi pedeapsa sa, hulitor numindu-se pe sineşi. El arăta tuturor că pătimea acea groaznică pedeapsă, pentru reaua defăimare ce a făcut-o Maicii Domnului, deşi de multe ori sfătuit fiind, nu s-a îndreptat (Proloage, 15 mai).

Faian, ereticul de la cetatea soarelui, hulea pe Precista şi nu vroia s-o cinstească. Prin întocmeala lui Dumnezeu, de trei ori s-a adus aminte acestui eretic să nu facă acel lucru, dar el n-a ascultat. Odinioară dormind el, într-o amiază, s-a arătat lui o vedenie groaznică, dar deşteptându-se a văzut că i s-au luat şi mâinile şi picioarele (Minunea 220 a Maicii Domnului).

Leacuri contra înjurăturilor

Este un proverb bătrânesc al românilor, care zice: „Cui pe cui scoate afară". Hula, înjurătura sau înjurăturile de cele Sfinte, de cele Dumnezeieşti, e un cui ruginit, un cui otrăvit pe care satana, prin meşteşugul infernal al relelor deprinderi, l-a băgat în fiinţa multor oameni mari şi mici, chiar şi copii, care poartă nume creştinesc. Acest cui satanicesc, nu se poate da afară, decât cu ajutorul lui Dumnezeu. Nu se poate scoate afară din fiinţa creştinului rău-nărăvit, decât prin ajutorul rugăciunilor în Duh şi adevăr şi prin citirea cărţilor Sfinte. Aceasta o putem vedea şi dintr-o întâmplare din războiul cel mare: Un soldat credincios îşi sfătuia camaradul de la cavalerie să nu mai înjure, şi Dumnezeu îi va ajuta să scape teafăr din focul războiului.

„Foarte bine! Dar ce să fac în clipa în care îmi vine înjurătura pe limbă?" - întreba înjurătorul. „În clipa aceea dă-te îndată jos de pe cal şi te pune în genunchi şi te roagă lui Dumnezeu să te scape de ispita aceea".

A doua zi soldatul înjurător trecea călare prin focul de la front. Calul tot mereu se speria de bubuitul tunurilor şi soldatului îi veni să-l înjure. Dar, aducându-şi aminte de sfatul camaradului său, s-a dat îndată jos de pe cal şi a îngenuncheat să se roage. Exact în clipa aceea a trecut un obuz peste cal, zdrobind şaua şi spatele calului. De nu s-ar fi coborât să se roage, obuzul îl rupea pe el în bucăţi. Moartea l-ar fi aflat înjurând şi l-ar fi omorât pe loc. Ascultând astfel sfatul prietenului său, a scăpat şi de păcat şi de la moarte. Şi din clipa aceea n-a mai înjurat. Iată un leac bun contra înjurăturii.

De câte ori simţi ispita înjurăturii, fă şi tu aşa, iubite cititorule. Apleacă-te pe genunchi şi te roagă bunului Dumnezeu să te apere de ispita aceasta. Aşa făcând, „glonţul" şi „obuzul" înjurăturii - cu care vrăjmaşul diavol vrea să-ţi omoare sufletul - va trece în gol peste capul tău şi peste sufletul tău.

S-a lăsat de înjurături de dragul perilor de pe cap

Un om tânăr i-a spus preotului la mărturisire, că poartă pe suflet păcatul multor înjurături. Întrebându-l preotul cam de câte ori a înjurat într-un an de zile, adică de la cea din urmă mărturisire, dinaintea Sfintelor Paşti. „N-aş putea să spun - zice el - câte înjurături au ieşit din gura mea într-un an, dar cred că au fost mai multe decât câţi peri am pe capul meu”. Atunci preotul-duhovnic i-a dat acelui om, drept canon de pocăinţă, ca de câte ori va scoate din gură câte o înjurătură, de atâtea ori să-şi smulgă câte un fir de păr de pe cap. Omul, care era orbit de obiceiul urât al sudalmelor, n-a avut încotro şi şi-a smuls, pentru fiecare sudalmă, câte un fir de păr de pe cap. După un timp a observat că, dacă mai urmează să facă aşa, nu peste mult va ajunge pleşuv. Atunci s-a hotărât să se lase de înjurături şi punând pază bună gurii sale, n-a trecut multă vreme până ce s-a scăpat de datina păcătoasă a înjurăturilor. După ce au mai trecut anii şi omul nostru s-a cuminţit, din ce în ce mai mult, gândindu-se cum s-a scăpat el de obiceiul sudalmelor, i-a spus unui prieten al său, aşa: „Astăzi îmi este ruşine să mă gândesc, că eu m-am lăsat de înjurături, numai de dragul perilor de pe cap; oare de ce nu m-am lăsat de el de dragul sufletului meu şi al mântuirii mele? Aceasta era altceva”.

Dacă s-ar gândi oamenii cât de urât şi de păcătos este obiceiul de a înjura şi cât de mult îi degradează, cred că le-ar fi şi mai uşor să se lase şi de acest păcat. „Deci grăiesc vouă: că pentru tot cuvântul deşert care vor grăi oamenii, vor să dea seamă în ziua judecăţii” (Matei 12, 36).

S-a reținut de la înjurături pentru o sută de lei

Era un servitor foarte supărăcios căruia vorbele grele şi înjurăturile îi curgeau din gură ca veninul unui şarpe. Stăpânul său a căutat adeseori să-l îndrepte, zicându-i să lase înjurăturile, din iubire către Dumnezeu. Servitorul însă îi răspundea: „Oamenii şi animalele îmi cauzează atâta supărare, încât nu mă pot reţine”. Într-o dimineaţă, stăpânul a vrut ca să-l probeze şi i-a zis: „Dacă azi vei fi liniştit şi nu vei înjura, vei primi diseară o sută de lei”. Servitorul a primit cu bucurie propunerea. Ceilalţi servitori căutară toate mjloacele să-l aţâţe, să-l întărâte, doar, doar îi va scăpa o înjurătură de pe buze. Însă totul a rămas în zadar, servitorul se purta foarte corect. Stăpânul i-a dat suta şi i-a zis: „Să-ţi fie ruşine că te-ai putut reţine să nu înjuri pentru o sută de lei, dar din iubire către Dumnezeu nu eşti în stare a face lucrul acesta”. Servitorul s-a îndreptat şi a devenit un om corect (Dr. Episcop Grigore Gheorghe Comşa „O mie de pilde”, pag. 219-220).

Cuvânt pentru părăsirea înjurăturilor

Leacul cel mai bun pentru dezbărarea de urâciosul păcat al înjurăturilor, cum am mai zis, este ajutorul lui Dumnezeu. Acest ajutor Dumnezeiesc, creştinul îl poate câştiga prin rugăciuni fierbinţi, făcute în Duh şi în adevăr. Un alt ajutor după rugăciuni, sunt şi bunele sfătuiri.

Cele arătate până aici cred că sunt de ajuns să convingă şi pe cel mai împietrit hulitor, de greutatea păcatului înjurăturilor de cele sfinte, de cele Dumnezeieşti şi de grozăvia înfricoşatelor pedepse ce-i aşteaptă din zi în zi. Pentru aceasta e bine să se teamă toată lumea de acest satanicesc păcat şi cei nărăviţi să se părăsească cu desăvârşire de el,

ca nu cumva să cadă şi ei în groaznica şi înfricoşata pedeapsă vremelnică şi veşnică, cu care au fost şi sunt pedepsiţi astfel de păcătoşi.

Mulţi hulitori în vremile străvechi şi cele mai de pe urmă, au pătimit multe pedepse vremelnice pentru acest păcat şi mulţi din ei se chinuiesc în osânda veşnică. Din cele arătate în istoriile vechi şi mai noi, se vede cum mulţi hulitori au fost groaznic pedepsiţi de înfricoşatul Judecător Iisus Hristos. Unii au fost arşi cu tunete şi trăznete din cer. Altora li s-au întors feţele la o parte, schimonosindu-se groaznic, rămânând vedere jalnică şi înfricoşată tuturor celor ce îi priveau. Unora li s-au dezrădăcinat, ca şi cu nişte gheare de fier sau cleşte, limbile din gât. Altora li s-au umflat, ori li s-au ars limbile şi gurile cu care au hulit. În multe şi în felurite chipuri s-au muncit mulţi din hulitori, pentru ca toată lumea să se ferească de acest urâcios şi groaznic păcat.

Fraţi creştini - care sunteţi cuprinşi de acest obicei satanicesc - folosiţi-vă de cele scrise aici pentru a vă elibera din ghearele satanei. Pentru a vă scăpa de acest păcat şi a dezrădăcină din fiinţa, din casa şi adunarea voastră acest infernal păcat, faceţi o tocmeală cu gândurile voastre de a pune capăt acestui rău obicei, spre a nu mai înjura niciodată. Hotărâţi-vă de a nu mai înjura în nici un fel niciodată, chiar de aţi avea cele mai grele necazuri.

De vi s-ar întâmpla cumva să scăpaţi vreun cuvânt de înjurătură din gura voastră, să nu lăsaţi a trece ziua aceea până nu vă veţi face un canon cât se poate mai simţitor, pentru a vă putea dezbăra de acest satanicesc nărav. Îndată să alergi la Scaunul Sfintei mărturisiri (spovedanie) şi să-ţi mărturiseşti păcatul, cerându-ţi canonul cel mai potrivit pentru a te tămădui.

Obicei rău şi infernal sunt înjurăturile, drăcuielile, precum şi felurite blesteme rele. Mulţi din creştini, în furiile lor, strigă asupra aproapelui lor: „Bată-te... fulgera-te-ar... trăzni-te-ar... omorî-te-ar... Dumnezeu”, şi altele. De ar fi după gura oamenilor nesocotiţi, apoi ar fi un infern în lumea asta. Însă blestemele acestea, zise fără socoteală,

se întorc înapoi asupra celor ce le-au scos din gurile lor, şi bătăile nu se vor depărta din casele lor, decât prin părăsirea lor, spovedanie, împlinirea canonului şi binefaceri.

Să nu uităm cuvântul Dumnezeiesc care zice: „Vedeţi măsura cu care măsuraţi (aproapelui vostru), vi se va măsura, şi se va adăuga vouă care ştiţi acestea" (cuvântul lui Dumnezeu şi-l călcaţi). (Matei 7, 2-12; Luca 6, 38; Matei 4, 2-4; Romani 2, 1; 14, 3, 4, 10, 13; 1 Corinteni 4, 3-5; Iacov 4, 11-12).

În caz că nu poţi face aceasta din cauza unor grele împrejurări, atunci fă-ţi tu canon potrivit pentru dezbărarea de satanicescul nărav. În ziua aceea: ori posteşte toată ziua, fără a mânca sau a bea ceva, ori fă-ţi 330 de metanii, ori să-ţi muşti cu dinţii limba până va da sângele, ori îmbracă un om, sau copil sărac cu haine noi, după puterea ta, ori dă o masă în câteva zile unei familii sărace şi temătoare de Dumnezeu, ca să se roage, dimpreună cu tine, pentru a-ţi ierta Dumnezeu păcatul şi a-ţi ajuta să te părăseşti pentru totdeauna de acest groaznic şi scârnav păcat.

Imediat ce ai făcut păcatul, lasă slujbele trupeşti şi ocupă-te serios de tămăduirea sufletului. Dacă la lucru ţi-ai scrânti o mână, ori ţi-ai tăia un picior, ori ai simţi o durere mare în corp, aşa-i că laşi orice lucru şi mergi la doctor, sau oriunde poţi, pentru a te tămădui? Ei bine, aceasta trebuie să o facem şi cu sufletul când l-am rănit cu păcatul şi cu atât mai mult trebuie a o face îndreptarea şi tămăduirea, cu cât sufletul nostru e mai mare decât trupul. Ştim cu toţii că trupul fără suflet nu-i bun de nimic, decât să-i facem o groapă mare în pământ şi să-l astupăm acolo cu ţărână. Iată, tocmai de aceasta trebuie neapărat a îngriji de suflet mai mult decât de trup. Cei ce se vor supune canonului arătat aici mai sus, ori de câte ori vor mai greşi, eu am nădejde căci cu darul lui Dumnezeu se vor îndrepta.

Un alt mijoc de a scăpa de acest satanicesc păcat, este să fugi de pricinile şi locurile care te-au silit să cazi în prăpastia infernală a urâcioaselor înjurături. Ştiut este că cine se păzeşte de prăpastie, nu cade în ea; iar cei care nu se feresc, se prăbuşesc în adâncimea ei, se zdrobesc, ori îşi găsesc chiar şi moartea într-însa.

Păzeşte-te de a nu pronunţa niciodată cu uşurinţă, la orice lucru, ori împrejurare mică, numele lui Dumnezeu, al Preasfintei Născătoare de Dumnezeu şi pururea Fecioarei Maria, al Sfintei Cruci şi al Sfinţilor. Păzeşte-te ca de foc a te jura, cum fac cei lipsiţi de înţelepciunea de sus (Iacov 3, 17-18), ci îndată ce vezi că vrăjmaşul îţi pune în minte obiceiul cel rău, potrivnic lui Dumnezeu, opreşte-te pe loc. Atunci, imediat adu-ţi aminte de porunca Mântuitorului, care ne zice: „Eu vă spun vouă: Să nu vă juraţi nicidecum. Nici pe cer, fiindcă cerul este scaunul de domnie al lui Dumnezeu. Nici pe pământ, pentru că este aşternutul picioarelor Lui. Nici pe Ierusalim, fiindcă este cetatea marelui Împărat. Să nu te juri nici pe capul tău, fiindcă nu poţi să faci nici un fir de păr: alb sau negru. Pentru aceasta să fie cuvântul vostru: Ce este da, da şi ce este nu, nu; iar ce este mai mult decât aceasta, de la cel rău este" (Matei 5, 34-37). Totodată să ne aducem aminte de sfatul şi de hotărârea apostolească care ne sfătuieşte, zicând: „Mai înainte de toate, fraţii mei, să nu vă juraţi; nici pe cer, nici pe pământ, nici cu alt jurământ oarecare; ci să fie cuvântul vostru adevărat; ce este aşa, aşa; iar Ce este nu, nu, ca să nu cădeţi în judecată" (Iacov 5, 12).

Păzeşte-te ca de foc de orice fel de jurământ uşuratic, pentru că din jurământ cazi în călcare de jurământ şi din aceasta în hulă, cum au păţit mulţi. În ce fel vorbele multe nasc şi cresc păcatele, aşa şi jurămintele aduc hula şi înjurăturile de cele Sfinte, de cele Dumnezeieşti. Cine nu se păzeşte de vorbele deşarte, de cuvintele stricate, cade în spurcate convorbiri; iar cei care nu se feresc de jurăminte uşuratice, cad în nesocotinţa de cele Sfinte şi Dumnezeieşti şi în hule grele, aducătoare de groaznice pedepse Dumnezeieşti.

Astfel, cel mai bun mijloc de a pune capăt răului, de a te părăsi de hulă, e să te fereşti de orice fel de vorbe stricate, de convorbiri deşarte şi de orice fel de jurământ. Când vei greşi cumva păcătuind astfel, canoniseşte-te cum am zis, posteşte, fă-ţi pravila cu lacrimi fierbinţi şi Dumnezeu te va ajuta să scapi, dacă şi tu te osteneşti în acest scop bun.

Un alt mijloc de a scăpa de păcatul înjurăturilor, e să fugi de orice fel de jocuri, mai ales de jocurile de noroc, jocul de cărţi, biliarde, popici etc. Fugi de orice fel de jocuri de noroc, ca de nişte şerpi înveninaţi şi ucigători. Să nu joci niciodată la jocuri de noroc, nici pe bani, nici pe lucruri, nici pe băutură, nici pe ceai, cafea, ori altceva, pentru că într-însele sunt zâzaniile diavolului, seminţele păcatelor şi ale înjurăturilor de cele Sfinte, de cele Dumnezeieşti, al drăcuielilor şi alte multe felurite şi grele pagube sufleteşti şi trupeşti. Socoteşte bine, că la aceste blestemate jocuri, zise, amăgitor, de noroc, se fură şi se pierd: bani, cinste, vremea trebuincioasă la felurite câştiguri sufleteşti şi trupeşti, sănătatea, viaţa, sufletul şi fericirea vremelnică şi veşnică. Jocurile de noroc arată pe cei care se ţin iubitori de ele, iubitori de argint, care-i rădăcina tuturor răutăţilor. Acestea îl mai arată pe omul pătimaş, cu nărav rău şi fur, că se osteneşte a dezbrăca pe fratele său şi a-i lua avutul lui.

„Fiule! De voiesc păcătoşii să te ademenească, nu te învoi cu ei... Nu te întovărăşi cu ei pe cale, abate-ţi piciorul tău din cărările lor, căci picioarele lor aleargă numai la răutăţi (Pildele lui Solomon 1, 10-16). Cercetaţi ce este bineplăcut Domnului. Niciodată să nu vă amestecaţi cu roadele cele sterpe ale întunericului; ci mai vârtos să le defăimaţi, ferindu-vă de ele ca de însuşi satana” (Efeseni 5, 11; comp. 1 Corinteni 10, 20; 2 Corinteni 6, 14-15; 2 Tesaloniceni 3, 6-14; 2 Timotei 2, 24-26; Apocalipsa 2; 3; 12; 21; 22).

Groaznica pedepsire a hulitorilor asirieni şi a împăratului lor, Sanherib.

Împăratul Iezechia, auzind hulele zise de Rabşache asupra Domnului Dumnezeu, şi-a rupt veşmintele, s-a îmbrăcat în sac şi a intrat în templu, unde s-a rugat fierbinte lui Dumnezeu. Apoi a trimis pe Eliachim, îngrijitorul casei sale, pe Sebna scriitorul şi pe cei mai bătrâni dintre preoţi, îmbrăcaţi în saci, cu veşmintele rupte, la Proorocul Isaia şi i-a zis: „Ziua de astăzi este zi de strâmtoare, de pedeapsă şi de ruşine; căci pruncii sunt gata a ieşi din pântecele maicilor lor, dar ele nu au putere să-i nască! Poate Domnul Dumnezeul tău a auzit cuvintele lui Rabşache, pe care le-a trimis împăratul Asiriei, stăpânul său, ca să facă de ocară (să hulească, înjure sau suduie) pe Dumnezeul cel viu, şi Domnul Dumnezeul tău poate îl va pedepsi pentru cuvintele pe care le-a auzit. Înalţă, dar, o rugă pentru rămăşiţa care se mai află!...”. Isaia auzind acestea, a zis: „Aşa veţi răspunde domnului vostru: Aşa grăieşte Domnul Dumnezeu: „Nu te teme de cuvintele pângăritoare pe care le-ai auzit din partea slujitorului împăratului Asiriei. Iată, Eu voi pune într-însul un astfel de spirit, că va primi o veste şi se va întoarce în ţara lui, unde va cădea în ascuţişul sabiei... Pe calea pe care au venit se vor întoarce şi nu vor intra în cetatea aceasta - zice Domnul. Apăra-voi cetatea aceasta şi o voi mântui pentru Mine şi pentru David, sluga Mea”. După aceea, noaptea, a ieşit îngerul Domnului şi a bătut tabăra hulitorilor asirieni şi a ucis 185.000 de ostaşi hulitori. Dimineaţa când s-au sculat cei rămaşi, au văzut tot ţinutul unde erau tăbărâte oştirile asirienilor, presărate cu cadavrele celor ucişi... Atunci Sanherib, împăratul Asiriei, a ridicat tabăra şi a plecat, oprindu-se tocmai la Ninive. Acolo, pe când el se închina la templul lui Nisroc, idolul său, Adrameleh şi Sareţer, feciorii lui, l-au lovit cu sabia şi au fugit în ţinutul Ararat... (Isaia 37; comp. 4 Regi 19; 2 Paralipomena (Cronici) 31).

Unde mergi creştine dragă?

Unde mergi, creştine dragă, când e zi de sărbătoare
La petreceri, sau la horă, sau la vorbă-n drumul mare?
Tu n-auzi un glas prea dulce, tu n-auzi un glas frumos,
Care zice: „Lăsaţi toate şi veniţi către Hristos?”

Unde mergi, creştine dragă, când e zi de sărbătoare?
Pe la bancă, sau la târguri, să-ţi duci marfa la vânzare?
Tu nu vezi, iubite frate, că-n zadar te osteneşti,
Şi din munca ta, sărmane, mai nimic nu foloseşti?

Unde mergi, creştine dragă, când e zi de sărbătoare?
Să-ţi vezi turma, mieluşieii şi ale tale ogoare?
Şi socoţi, iubite frate, că de-acum eşti fericit?
Nu creştine, niciodată, tu nu vei fi mulţumit.

Unde mergi, creştine dragă, când e zi de sărbătoare?
Unde ţi-se-ndreapă paşii? Încotro? pe ce cărare?
Spre Altarul cel de slavă, spre Altarul cel frumos,
Unde locuieşte Domnul, dulcele nostru Hristos!

Vino dar, creştine dragă, când e zi de sărbătoare,
La Biserică, la slujbă, vino, dragă frăţioare.
Vino, căci acolo este locul cel mai potrivit
Unde poţi găsi pe Domnul, pe Iisus cel răstignit.

PĂCATUL DRĂCUITULUI

Diavolii nu au nici un drept asupra oamenilor sau făpturilor

Hambarul minţii şi al inimii unui creştin bun, vrednic şi duhovnicesc, este umplut cu grâul duhovniceştilor învăţături, culese din Dumnezeieştile Scripturi, Tradiţii, cărţi bătrâne, proverbe înţelepte şi neofensatoare, din care odrăslesc, cresc şi rodesc văzând cu ochii: vorbe sănătoase, sfaturi sfinte şi virtuţi strălucite. Hambarul creştinilor care zac în întuneric şi în umbra morţii, însă, este plin cu zâzaniile satanei, din care odrăslesc, cresc şi rodesc văzând cu ochii: vorbe putrede, sfaturi învrăjbitoare şi înjurături de cele Sfinte, de cele Dumnezeieşti, drăcuieli şi întunerice de vicii.

Hărmălăile creştinilor întunecaţi, ce zbiară prin cârciuni, ospeţe păgâneşti, pe la jocuri, bairamuri şi alte adunări păcătoase ale lor, sunt însoţite adeseori, pe lângă înjurăturile de cele Sfinte, de cele Dumnezeieşti, şi de drăcuieli.

Creştini botezaţi, împărtăşiţi, se dau diavolilor unii pe alţii, rupându-şi unii altora credinţa cea bună, tinzând a distruge testamentele de la Sf. Botez, prin care s-au lepădat de satana şi toate ale lui şi s-au împreunat cu Hristos. Acesta-i un obicei rău, infernal, moştenit de la păgânii idolatri, care se închinau şi aduceau felurite jertfe dracilor, ba chiar şi pe copiii lor. Aceasta o adeveresc şi Dumnezeieştile Scripturi, zicând: „Au slujit idolilor, care li s-au făcut lor sminteală. Şi au jertfit pe fiii şi fetele lor dracilor" (Psalmi 105, 36-37). „Cele ce jertfesc păgânii, le jertfesc diavolilor şi nu lui Dumnezeu; iar eu - zice Sf. Ap. Pavel - nu voiesc să vă faceţi voi părtaşi diavolilor" (1 Corinteni 10, 20).

Cam o astfel de slujbă şi jertfire o vedem cu durere şi în vremurile noastre, în mijlocul a multe adunări de creştini prăbuşiţi în întunericul patimii înjurăturilor de cele Sfinte, de cele Dumnezeieşti şi drăcuitului. Adeseori am văzut şi vedem, bătrâni şi bătrâne, bărbaţi şi femei, tineri şi tinere, feciori şi fecioare, copii şi copile, cum se dau unii pe alţii diavolului, satanei, dracului, naibei, iadului. Se afurisesc unii pe alţii, se dau anatemei unii pe alţii.

O! ce mare şi groaznică nebunie am ajuns să mai vedem noi creştinii vremurilor de azi! Creştine! Creştine! Socoteşte-te bine ce păcat mare şi groaznic săvârşeşti tu cu gura ta când tu drăcuieşti, când tu dai dracului: pe aproapele tău, pe fratele tău, ori pe sora ta, pe rudenie, pe vecin sau vecină, pe creştin sau creştină! Ce foc nestins şi osândă vremelnică şi veşnică îţi pui pe cap când tu dai dracului pe fratele, sau sora ta de o credinţă, creştin sau creştină, care-i botezat în numele Sfintei Treimi, miruit, pecetluit cu pecetea Duhului Sfânt, împărtăşit cu Preasfântul şi Dumnezeiescul Trup şi Sânge al Domnului nostru Iisus Hristos! Cum cutezi tu, creştine, a da diavolului, dracului, satanei, naibei... pe creştinul sau creştina pentru a cărora mântuire, Domnul nostru Iisus Hristos S-a Jertfit pe Cruce şi S-a Proslăvit?

Socoteşte-te bine, creştine şi vezi: Ce putere ai tu asupra fratelui tău (sau surorii tale) creştin, ca să-l dai diavolului? Oare tu l-ai zidit? Tu l-ai păzit în pântecele mamei sale, în naşterea şi creşterea lui? Tu îi dai cele necesare existenţei lui: soarele cu lumina şi căldura lui, văzduhul cu ploile şi aerul bine temperat, pământul cu apele, rodnicia şi roadele lor? Tu l-ai răscumpărat? Tu te-ai jertfit, crucificat şi ai murit pe Cruce pentru mântuirea şi răscumpărarea lui? Oare ţi se pare că faci un lucru bun, când tu dai celui viclean, celui rău, pe cel de o credinţă cu tine, pe aproapele tău, pentru care Domnul nostru Iisus Hristos s-a Jertfit, Crucficat şi şi-a vărsat Preacuratul, Dumnezeiescul şi mult preţiosul Său Sânge, ca să-l mântuiască pe el? Oare ţi se pare că cel viclean, cel rău, îl ia pe acela? Nu; ci el tăbărăşte asupra drăcuitorilor, îi necăjeşte, îi tulbură, îi încurcă, îi atrage în întuneric şi în umbra morţii, îi îmbrânceşte la iad de vii. Aşadar, fiecare e dator,

mai întâi în folosul său propriu, să facă tot ce-i va sta în putinţă, să lupte lupta cea bună a credinţei şi, cu ajutorul lui Dumnezeu, se va putea dezbăra şi de acest infernal nărav diavolesc.

Ştiut este tuturor, că, Dumnezeu a făcut cerul şi pământul cu toate minunatele creaturi nevăzute şi văzute, cu viaţă şi fără viaţă, numai şi numai pentru folosul, îmbogăţirea, înlesnirea şi mângâierea omului, pentru ca văzând el acestea toate şi folosindu-se de ele, să preaslăvească pe Universalul lui Creator. Aceasta o adeveresc Dumnezeieştile Scripturi, zicând: „Fiule! Rogu-te, caută la cer şi la pământ şi văzând toate cele ce sunt într-însele, să cunoşti că, din ce n-au fost, le-a făcut pe ele Dumnezeu, şi pe neamul omenesc aşijderea l-a făcut. Binecuvintează-L pe El şi te închină Lui... (2 Macabei 7, 28; Cartea înţelepciunii lui Isus, fiul lui Sirah (Ecclesiasticul) 43, 13; Apocalipsa 14, 7; Psalmi 145-150).

Toate făpturile, de la animalele cele uriaşe până la viermele minuscul care se târăşte prin colb, de la păsările uriaşe şi falnicii vulturi, până la musculiţele din văzduh, care abia se pot zări cu ochiul, de la falnicii brazi, stejari, cedri şi până la mititelele firicele de iarbă, de la uriaşii munţi - zgârie nori - până la umilul grăunte de nisip, de la sorii cei mari, care strălucesc ca nişte uriaşe focare în spaţiu, până la cele mai mici steluţe, care abia se pot zări cu aparatele măritoare, toate, toate câte se văd şi câte nu se văd; câte le ştim şi câte nu le ştim, sunt creaturile lui Dumnezeu, făcute şi administrate de El Însuşi, în folosinţa omului făcut după Chipul şi Asemănarea Sa. Şi aceasta pentru ce? Pentru ca omul pururea să-I fie şi să-I rămână recunoscător şi aşa, iubindu-L pe Dumnezeu, mai mult decât orice în lume, pururea să se apropie, să se unească şi să vieţuiască vremelnic şi veşnic în strânsă legătură cu Creatorul şi făcătorul său de bine.

Planul acesta Dumnezeiesc este, deci, numai şi numai în binele omului, spre bucuria, plăcerea şi fericirea lui vremelnică şi veşnică. Toate făpturile, cum am văzut, sunt făcute de Dumnezeu şi date omului spre folosinţă. Aşadar, păcătuiesc mult oamenii care au satanicescul nărav rău de a da lucrurile, făcute de Dumnezeu, diavolului. Prin

această rea obişnuinţă, creştinii care dau diavolului fiinţe sau lucruri din văzduh, din ape şi de pe pământ, sunt asemenea păgânilor idolatri care slujeau şi jertfeau dracilor (Psalmi 105; 1 Corinteni 10, 20).

Creştinul, care dă diavolului fiinţe şi lucruri, îşi cere sărăcie, tulburare, greutăţi, suferinţe şi primejduiri vremelnice şi veşnice. Astfel, ştiut să fie tuturor, că nu se cade creştinilor niciodată a da diavolului: pe creştini, pe oameni, dar nici pe alte făpturi cu viaţă, ori fără viaţă, fiindcă toate sunt făpturile lui Dumnezeu. Omul nu e stăpân pe nimic în lume. Nici pe corpul său nu e stăpân, pentru că şi acesta este tot al lui Dumnezeu. Aşadar, nimeni nu poate da cuiva, mai ales celui rău, ceea ce nu-i al său. Noi oamenii, cărora ni se pare a avea stăpânire pe mai multe ori pe mai puţine din făpturile lui Dumnezeu, să nu ne înşelăm cu gândul acesta. Noi suntem numai nişte administratori peste lucrurile lui Dumnezeu, iar nu stăpâni. Aceasta este arătat precum adevereşte şi Dumnezeiasca Scriptură, că: „Nimic n-am adus cu noi aici în lume şi, iarăşi, după puţinele ori multele noastre frământări, de asemenea arătat este că nu putem lua nimic cu noi, de aici de pe pământ” (1 Timotei 6, 7; comp. Iov 1, 21; Ecclesiastul 5, 14-16).

Toate, toate sunt ale lui Dumnezeu pentru administrare şi folosire. Din toate acestea, noi nu ne alegem cu nimic altceva, decât cu faptele bune, ori rele, după felul cărora fiecare va fi aşezat - după trecerea din viaţa aceasta vremelnică - la bine, ori la rău, după lucrarea sau felul admnistrării sale din timpul vieţuirii aici pe pământ. Astfel, toate făpturile, de la cele mai mari şi uriaşe, până la cele mai mici, fiind ale lui Dumnezeu, omul n-are nici un drept să le dea diavolului. Vorba aceasta nesocotită, de a da lucrurile lui Dumnezeu diavolului, e un păcat greu, este o cursă infernală şi groaznic de primejdioasă pentru om şi viitorul lui vremelnic şi veşnic. Năravul acesta rău este o capcană satanicească, cu ajutorul căreia satana prinde într-însa pe drăcuitori.

Aceasta o vedem destul de limpede atunci când auzim cum bărbaţii şi femeile căsătorite îşi dau diavolului pe soţii lor, cu care sunt un corp. „Şi vor fi amândoi un corp, deci, ce a împreunat Dumnezeu, omul să nu despartă” (Matei 19, 6). Ei bine, când soţii se

dau celui rău, ce fac ei? Păcate grele care-i trag la iad de vii! Dar atunci când părinţii îşi dau diavolului proprii lor copii? Dar atunci când unii creştini se dau diavolului cu trup şi suflet, ce fac? Păcate groaznice! Ce arată ei? Arată că s-au prins ei înşişi în capcana satanei! Întâi poate au scăpat a da diavolului un pai, un băţ, mai pe urmă un lemn, mai pe urmă un obiect: cuţit, scaun, pat, casă, grădină, pământ, vite, oameni, creştini, soţ, copil şi la urmă pe sineşi! Vedeţi ce meşteşugăreţ este vrăjmaşul diavol, balaurul cel vechi?

Aţi văzut cum se încolăceşte el pe lângă bietul om, aşa pe nesimţite, puţin câte puţin, până ce îl prinde prin însuşi legământul gurii lui. Să ne deşteptăm din somnolenţa acestui păcat greu, primejduitor vremelnic şi veşnic, până când se zice astăzi, căci mai pe urmă poate fi prea târziu şi zadarnic, zadarnic. „Din gura omului ies: binecuvântarea sau blestemul (Deuteronomul (2 Lege) 11, 26); îndreptarea sau osânda (Matei 12, 37); dulceaţa (rugăciunile, laudele Sfinte) sau otrava (înjurăturile şi drăcuiturile) (Iacov 3, 10), viaţa sau moartea fiecăruia, după felul grăirii lui” (Deuteronomul (2 Lege) 30, 19).

Diavolul se trudeşte a trage pe oameni de vii în iad

Adevărul Dumnezeiesc ne arată că noi creştinii suntem între două lumi, cu totul deosebite una de alta. Lumea luminată a îngerilor lui Dumnezeu şi lumea întunecată a îngerilor satanei. Amândouă aceste lumi influenţează asupra noastră să ne facă fiecare aşa cum este ea. Lupta aceasta se dă pururea, ziua şi noaptea. Şi vedem că şi una şi alta reuşesc în parte. Lumea luminată a îngerilor buni reuşesc a trage de sus, la Dumnezeu, o parte (mai mică) din creştini; iar lumea întunecată a îngerilor răi reuşesc a trage o mare parte din creştini, jos, la satana, în infernul vremelnic şi veşnic.

După ce am vorbit despre păcatul greu al celor ce drăcuie, acum să vedem şi meşteşugurile - adeseori necunoscute de biata lume - cu care diavolii trag în iadul vremelnic şi veşnic, pe oamenii ce trăiesc departe de Dumnezeu şi învăţăturile Lui. În acest scop - edificator pentru creştinii buni şi trezitor pentru creştinii încurcaţi, împleticiţi în sataniceasca cursă a drăcuitului, pentru ajutorul lor - dăm aici mai multe istorisiri grăitoare, spre folosirea tuturora.

Preasfânta Născătoare de Dumnezeu a salvat-o de la diavol

În Roma trăia un om bogat care avea femeie foarte cucernică şi temătoare de Dumnezeu care, având multă evlavie către Preasfânta, se ruga către dânsa în fiecare zi cu dragoste şi cu umilinţă. Iar bărbatul ei făcea ospeţe şi bancheturi nenumărate, cheltuindu-şi averea în zadar şi fără folos aşa, încât, în puţină vreme a sărăcit şi nu avea nici cele spre trebuinţa sa. Şi într-o zi aducându-şi aminte că se apropia vremea întru care avea obişnuinţă să facă mare praznic cu multă cheltuială, a plecat de-acasă, neputând suferi ruşinea oamenilor, fiindcă nu mai avea de unde cheltui ca mai înainte şi s-a dus într-un loc mai departe până ce va trece praznicul. Deci stând el acolo mâhnit, i se arată diavolul călare, pe un cal negru, cu chip de ostaş şi l-a întrebat despre motivul supărării lui. Iar el i-a spus lui toată pricina. Atunci i-a zis lui diavolul: „Femeia ta este pricina sărăciei tale; dacă vei voi să mi-o aduci aici în cutare zi, ca să-i fac ceva cum ştiu eu, îţi voi da eu mai multă bogăţie de cum ai avut înainte şi pe câte vei cheltui, pe atât se va înmulţi”.

Iar acela, de setea pe care o avea pentru bogăţie, ca un nepriceput ce era, s-a făgăduit cu jurământ ca să-i aducă, necunoscând că este diavolul, ci crezând că este un oarecare boier bogat. Deci i-a mai zis diavolul: Să mergi în cutare loc al casei tale şi sapă,

că vei găsi aur şi argint nenumărat, pe care eu l-am ascuns acolo, dar să nu te apropii de el până nu vei aduce mai întâi, după jurământ, pe soţia ta, iar pe urmă poţi să faci ce voieşti. Deci ducându-se la casa lui şi găsind comoara, s-a bucurat foarte şi se gătea să ia pe soţia sa şi să o ducă noaptea pentru ca să nu-l vadă cineva. Iar după ce au trecut trei ceasuri din noapte, luând-o, a pus pricina că este nevoie să meargă într-un loc de taină să nu ştie vecinii. Iar acea nefericită femeie nu s-a împotrivit ci, făcându-şi rugăciunea către Preasfânta, după obiceiul ei, l-a urmat. Deci mergând ei o bucată de drum, s-a arătat vreme ploioasă şi tuna, şi aflând ei în drum o biserică au intrat înăuntru până va trece vremea cea rea.

Şi după puţină vreme ieşind bărbatul afară să vadă cum este timpul, ea a căzut cu lacrimi înaintea sfintei icoane a Maicii lui Dumnezeu, zicând: „Stăpâna mea, eu nu ştiu unde mă duce bărbatul meu, însă darul Tău să mă păzească, pentru că ştii că eu Te iubesc din toată inima pe Tine şi am mare evlavie către Tine”. Aşa rugându-se, a adormit, iar Stăpâna Născătoarea de Dumnezeu luând chipul femeii, s-a închipuit în chipul ei şi ieşind din biserică a luat-o pe dânsa boierul, socotind cum că este soţia sa. Iar dimineaţa ajungând ei la locul orânduit, venea diavolul bucurându-se, însă, când s-a apropiat, a cunoscut şi îngrozindu-se, a strigat cu mânie, zicând: „O! necredinciosule şi nemulţumitorule om! Eu ţi-am dat ţie atâta bogăţie pentru ca să aduci aici pe soţia ta, să mă răzbun pe dânsa de multele rele pe care mi le-a făcut şi tu mi-ai adus pe această Doamnă, care numai vederea Ei mă înfricoşează şi tremur când o văd”. Acestea auzindu-le boierul, s-a minunat, iar Prealăudata a zis diavolului: „Cum ai îndrăznit, duh necurat, să faci rău aceleia care are către mine atâta evlavie? Du-te în focul gheenei cel gătit ţie ca să te arzi, şi să nu îndrăzneşti mai mult să mai vatămi pe vreun îmbunătăţit”.

Atunci s-a făcut un tunet mare şi desfăcându-se pământul l-a înghiţit pe diavolul, iar boierul de frică zăcea jos. Deci Stăpâna ridicându-l, i-a zis: „Nu te teme căci, pentru dragostea soţiei tale, îţi iert fărădelegea ta. Şi acum du-te şi o ia pe dânsa din biserică şi trăiţi cu frică de Dumnezeu ca să vă mântuiţi, iar bogăţia pe care ai găsit-o, las-

o diavolului şi eu vă voi trimite cele spre trebuinţă, pentru că banii cei prea mulţi, fac multora pricină de nimicire; ci mai bine să nu aveţi bogăţie, ca să vă puteţi mântui”. Aşa zicând, s-a înălţat la ceruri, iar boierul, sculându-se, s-a dus la biserică şi, găsindu-şi soţia, i-a spus ei toată pricina. Iar aceea, plângând, a mulţumit Preasfintei. Apoi ducându-se la casa lor au găsit toată comoara prefăcută în cenuşă. Şi din acel ceas, amândoi au petrecut viaţa lor cu dragoste de Dumnezeu (Min. 47).

Diavolul urmăreşte pe păcătos, pas cu pas, ca să-l piardă

Rugăciunea făcută în Duh şi în adevăr a scăpat din ghearele diavolului chiar şi pe cei mai mari păcătoşi şi tâlhari. Rugăciunea aceasta e o minune şi face minuni. Despre aceasta vom vorbi şi aici mai jos.

Între celelalte multe minuni ale Maicii Domnului nostru Iisus Hristos Dumnezeu, este şi istorisirea aceasta, de suflet folositoare, pe care o scriem... să vadă cei ce se lenevesc de rugăciunea lor, ca să se păzească şi să fugă de trândăvie şi de nebăgarea de seamă, ca de o stricătoare de suflet şi neiertată greşeală de moarte. Pentru că orice păcat ar face cineva, nu trebuie să se deznădăjduiască şi să se lepede de rugăciunea lui, după cum zic oarecari nebuni, care spun că dacă omul este nevrednic nu trebuie să se mai roage, pentru ca să nu întărâte pe Dumnezeu spre mai multă mânie.

Când curveşti, necunoscătorule, nu te temi nici te ruşinezi, iar ca să citeşti rânduiala Utreniei, Ceasurile şi alte rugăciuni, te ruşinezi? Aceasta nu este evlavie, ci deznădăjduire. În adevăr, se cuvinte să stai în biserică înaintea sfintelor icoane, sau spre răsărit dacă nu eşti în biserică, să te rogi, nu cu neruşinare şi fără frică, ci cu smerenie, umilinţă şi cu zdrobire de inimă; cu frică şi cu cutremur, gândindu-te la mărimea lui

Dumnezeu şi la nevrednicia ta; să plângi păcatul tău şi să te rogi Preasfintei ca să-ţi ajute să te întorci la pocăinţă. Şi acum ascultă:

Era un ostaş, om tare şi puternic, care locuia într-un turn aproape de un drum împărătesc, împreună cu alţi tâlhari oarecare asemenea lui, şi pe câţi treceau pe acolo, îi dezbrăcau şi le luau tot ce aveau. Însă avea şi buna obişnuinţă ca să se roage în fiecare zi către Preasfânta Născătoare de Dumnezeu, zicând de multe ori închinăciunea îngerului.

Deci într-una din zile trecând prin părţile acelea un duhovnic, om sfânt cu viaţa şi înainte-văzător, slujitorii ostaşului, ca nişte fiare neîmblânzite, l-au dezbrăcat şi i-au luat tot ce avea. Atunci el i-a rugat ca să-l ducă la mai-marele lor că are să-i vorbească un cuvânt. Deci ducându-l la acela, i-a zis lui preotul: „Adună pe toţi tovarăşii tăi, căci vreau să vorbesc câteva cuvinte spre folosul vostru". Iar acela a poruncit şi s-au adunat. Atunci a zis iar Avva: „Mai este unul, porunceşte să vină şi acela". Iar cei care s-au adunat, au văzut că lipseşte sluga vătafului lor, care îi gătea bucate şi în fiecare seară îi făcea patul şi îi servea.

Deci l-au strigat şi pe acela, care a venit mai mult fără voia lui, căci văzând pe duhovnic întorcea ochii în altă parte şi de frică tremura tot, făcând oarecare semne şi chipuri ca ale celor îndrăciţi şi nu îndrăznea să se apropie. Atunci i-a zis lui preotul: „Te jur pe tine cu numele Domnului nostru Iisus Hristos, mărturiseşte cine eşti şi ce voieşti să faci aici stăpânului tău?". Iar acela a răspuns: „Eu nu sunt om, ci diavol, trimis de mai-marele nostru ca să pândesc pe omul acesta şi să iau aminte cu tot dinadinsul dacă va trece vreo zi în care să nu facă rugăciunea către Fecioara Maria, să-l omor şi să-i iau sufletul în munca iadului pentru fărădelegile lui; şi iată astăzi am patrusprezece ani de când îi slujesc pentru pricina aceasta, şi nu a trecut măcar o zi în care să nu facă rugăciune. Pentru că în fiecare zi stă mult timp cu evlavie rugându-se Fecioarei Maria, a cărei putere mă împiedică să-l omor". Zisu-i-a lui Avva: „Îţi poruncesc ţie, cu numele Domnului nostru Iisus Hristos, să te faci nevăzut şi să nu mai faci nici un rău vreodată cuiva din acei ce cheamă numele Născătoarei de Dumnezeu!". Şi aşa diavolul îndată a

pierit. Iar ostaşul, căzând la picioarele Cuviosului, i-a mulţumit pentru această facere de bine, după cum se cădea; şi mărturisindu-i pe faţă păcatele sale, a plecat de acolo; şi făcându-se monah iscusit, s-a săvârşit vieţuind cu faptele bune.

Vedeţi, dar, fraţii mei, cât de mare putere are rugăciunea şi evlavia cea către Născătoarea de Dumnezeu! Deci să nu se lenevească nimeni de canonul lui, ci să lase toate lucrurile şi trebuinţele trupului, când vine ceasul rugăciunii. Şi de ar fi şi bolnav în pat, încât să nu poată să stea drept, să facă rugăciune şi culcat, căci o primeşte Dumnezeu dacă mulţumeşte omul şi bolnav fiind. Dar să se păzească să nu cârtească, ci să-L slăvească şi să-I mulţumească pentru facerea de bine ce-i face, pedepsindu-l prin boală vremelnic, pentru ca să-l fericească veşnic (Minunea 56 a Maicii Domnului).

„Toate oricâte veţi cere prin rugăciune, crezând, veţi primi” (Matei 21, 22; 7, 7; Marcu 11, 24; Luca 11, 9; Iacov 5, 16; Ioan 3, 22; 5, 14).

Părinții care-şi drăcuiesc copiii, păcătuiesc groaznic

Milostivul Dumnezeu, în nemărginita Lui înţelepciune şi purtare de grijă conservatoare a tuturor făpturilor Sale vii, a pus o foarte mare dragoste vie şi înflăcărată între născători şi născuţi, adică între părinţi şi copii. Această dragoste mai desăvârşită şi mai înaltă a pus-o în oameni pentru înmulţirea şi creşterea lor. Adevăraţii părinţi au în fiinţa lor această minunată dragoste. Părinţii care stârpesc în fiinţa lor dragostea de fii, sunt nişte fiinţe denaturate, fără nici un rost în lume. Unii din părinţi pierd, înăbuşesc sau sting acest foc Sfânt din fiinţa lor, din cauza a o mulţime de împrejurări vitrege, ori amestecări ale satanei.

Părinţii care îşi drăcuie copiii lor sunt nişte părinţi lipsiţi de dragostea Sfântă, ori nesocotiţi, sau orbiţi de diavolul. Nişte astfel de părinţi care s-au lăsat orbţi de diavolul, au fost părinţii copilului despre care vorbim aici.

Un oarecare bărbat cu femeia lui, amândoi temători de Dumnezeu, făceau multe milostenii şi alte fapte bune. Deci trăind ei mulţi ani împreună, s-au învoit să se depărteze de amestecarea cea trupească; şi aşa au trăit ei multă vreme ca nişte fraţi, iar nu ca cei însuraţi. Însă vrăjmaşul păzirii curăţiei a zavistuit fapta lor cea bună şi într-o zi, tocmai în Sâmbăta cea Mare, a luptat şi ispitit pe bărbat până la atâta, că n-a mai putut să sufere şi a căzut cu femeia sa în păcat, fără voia ei care, ocărându-l mult şi mustrându-l, i-a adus aminte de ziua cea vrednică de cinste. Însă el n-a luat în seamă mustrarea, ci se aprindea de patimă. Atunci femeia a zis cu mânie: „Fiindcă nu ai evlavie, nebunule, spre Învierea Domnului cea slăvită, rog pe Dumnezeu ca ori ce se va zămisli din noi în această noapte, să fie dat diavolului. Deci în ceasul când, ca o neînţeleaptă a zis cuvântul, a zămislit, şi la vreme a născut un copil, parte bărbătească, care cu cât se mărea, cu atât se arăta tot mai mult dăruit cu dar şi aşa de frumos, încât mult se bucurau rudeniile, văzându-l.

Iar când a ajuns la vârsta de doisprezece ani, venind diavolul a zis către maica lui: După trei ani vin să-mi iau darul pe care mi l-ai făgăduit.

Aceasta auzind-o ticăloasa, s-a umplut de mâhnire şi durere în inimă, şi în fiecare zi plângea nemângâiată, mai ales când se uita la fiul său. Iar acesta, pentru că nu ştia pricina, mirându-se de ea, o întreba, zicând: „Rogu-te, o, maică, spune-mi mie, pentru ce toţi prietenii şi rudeniile când mă văd se bucură şi numai tu, văzându-mă lăcrimezi?”.

Atunci aceea i-a spus lui tot adevărul. Iar tânărul mâhnindu-se foarte şi fiindu-i frică să nu pătimească ceva rău de la diavolul cel ucigător de oameni, a fugit într-o noapte de acasă şi ducându-se la Ierusalim, ş-a mărturisit Patriarhului, care l-a trimis la un duhovnic vestit, om cu sfinţită viaţă, care se hrănea din mâna îngerului, care în fiecare zi îi aducea câte o pâine minunată. Iar când mergea cineva la el ca să-l vadă, îngerul îi

aducea două pâini, după cum a făcut în ziua aceea. Deci venind tânărul cu scrisoarea de la Patriarhul, după ce pustnicul a citit-o, i-a zis: „Să chemăm, fiul meu, pe Stăpâna cea fără prihană, care are mare putere asupra dracilor, pentru că Ea de multe ori i-a ruşinat şi a pierdut cu totul puterea lor, şi multe suflete a scăpat din mâinile lor, izbăvindu-le din munca cea veşnică”.

Aşa zicând, l-a sfătuit să se roage cu multe lacrimi şi cu evalvie, ţinându-l în chilia sa până în ziua Sfintelor Paşti, când se împlineau trei ani din ziua în care diavolul vorbise cu maica lui. Lar în acea zi slujind Sfântul Dumnezeiasca Liturghie, tânărul sta în Altar înaintea Sf. Mese cu frică şi cu multă groază.

Deci voind să iasă preotul cu Sf. Daruri la cântarea Heruvicului, a intrat diavolul şi răpind pe tânăr l-a dus în muncă împreună cu trupul. Atunci Cuviosul auzind strigătele tânărului, s-a mâhnit foarte şi punând Sfintele pe Sf. Masă, s-a rugat cu lacrimi, făcând rugăciuni fierbinţi către Stăpânul şi către pururea Fecioara, Maica Lui, ca să nu lase nepedepsită o îndrăzneală şi o neruşinare ca aceasta a diavolului, ci să ia pe tânăr din ghiarele lui, să-l întoarcă întreg şi sănătos, şi să-l ruşineze pe cel de trei ori blestemat, pentru că l-a răpit pe el de la Sf. Jertfelnic.

Astfel rugându-se Cuviosul, a citit apoi rânduiala Sfintei Liturghii, ca să nu o lase nesăvârşită. Deci, pe când zicea rugăciunea aceasta: „Şi pentru ca să fie celor ce se vor împărtăşi spre trezirea sufletului şi spre iertarea păcatelor”, şi celelalte (adică după ce a săvârşit cele Sfinte), când a strigat, zicând: „Mai ales, pentru Preasfânta, Preacurata”. Mare eşti, Doamne, şi minunate sunt lucrurile Tale! O! nebiruită putere a Fecioarei! S-a aflat cel răpit, lângă Sf. Jertfelnic şi a strigat, zicând: „Mare este numele Sfintei Treimi!”. Iar după ce s-a săvârşit Sf. Liturghie, împărtăşindu-se tânărul, l-a întrebat Cuviosul unde a fost şi ce a pătimit? Atunci el i-a spus că după ce l-a răpit diavolul, l-a aruncat într-un loc întunecos, cu miros greu de nesuferit, unde se munceau negrăit nenumăratele suflete ale păcătoşilor. Însă îndată venind Stăpâna cea Prealăudată, l-a scos din acel loc de

groaznică chinuire şi l-a adus în Sf. Biserică. Deci a slăvit Sfântul pe Domnul şi pe de-a pururea Fecioara şi a mulţumit pentru că i-a ascultat rugăciunea.

După care tânărul ducându-se la Patriarhul, a fost binecuvântat de el şi apoi s-a întors la părinţii şi rudeniile sale, care socotind că l-a luat diavolul, plângeau pierderea lui. Iar văzându-l pe el, când nu mai aveau nici o nădejde, fiecare poate să înţeleagă de câtă bucurie şi veselie s-au umplut şi câte rugăciuni de mulţumire au înălţat către Stăpânul Hristos şi către Maica Lui cea Prealăudată. Pentru ale căreia rugăciuni, o! de am dobândi şi noi fericirea cerească! (Minunea 40-a a Maicii Domnului).

„Părinţilor, binecuvântaţi pe copiii voştri, învăţaţi-i şi pururea vă rugaţi pentru binele lor spiritual şi trupesc” (Facerea 48, 15-16; Evrei 11, 20; Efeseni 6, 4; Facerea 17, 18; 1 Par. 29, 19).

Lepădându-se de Dumnezeu, Botez şi călugărie, prin Biserică a devenit iarăşi om Dumnezeiesc

Ispitele sunt ca vânturile. Creştinii buni prin ispite se înrădăcinează, cresc şi se împuternicesc. Creştinii slabi, care nu se alimentează des cu cuvântul lui Dumnezeu, se dezrădăcinează, se răstoarnă înaintea ispitelor, şi cad în pierzări vremelnice şi veşnice. Satana, cu oştile întunecatei lui împărăţii, cutreieră pământul în lung şi în lat ca o vijelie puternică, şi în furia sa infernală loveşte în creştini ca să-i scoată din Biserică şi să-i prăbuşească în infern. Şi adeseori reuşeşte. Creştinii care mai au într-înşii vlagă duhovnicească, însă, chiar aşa după ce satana a reuşit să-i rupă de la Biserică şi să-i tragă la infernala sa împărăţie a patimilor şi păcatelor grele, nu se dau bătuţi pentru totdeauna. Ei se ridică şi se aruncă în braţele Bisericii, cerându-i ajutorul, şi reuşesc.

Un frate s-a luptat de dracul curviei şi s-a întâmplat de trecea el printr-un sat al Egiptului şi a văzut o femeie frumoasă, care era fată a popii elinilor, şi s-a rănit spre dânsa. Şi mergând, a zis tatălui ei: Dă-mi-o pe ea de femeie.

Iar el răspunzând, a zis lui: „Nu pot să ţi-o dau, de nu mă voi înştiinţa mai întâi de la dumnezeul meu". Şi mergând către dracul, l-a întrebat pe el, zicând: „Iată, un monah a venit şi cere pe fiica mea, oare să o dau pe ea lui?". Şi a răspuns dracul: „Întreabă-l pe el, de se leapădă de Dumnezeul lui, de Botez şi de cinul călugăresc?". Şi întorcându-se popa al dracilor către fratele, i-a zis lui: „Te lepezi de Dumnezeul tău, de Botez şi de cinul călugăresc?". Iar el s-a făgăduit. Şi îndată a văzut că a ieşit din gura lui ca un porumbel şi a zburat la cer.

Deci s-a dus popa la drac şi i-a spus: „Iată, s-a făgăduit". Atunci i-a zis lui dracul: „Nu-i da lui pe fata ta de femeie, că Dumnezeul lui nu s-a depărtat de dânsul, ci încă îi ajută lui". Şi venind iarăşi acel popă spurcat, a zis fratelui: „Nu pot să ţi-o dau pe ea, că Dumnezeul tău cu tine este şi încă îţi ajută ţie". Iar fratele auzind, s-a umilit şi a zis întru sine: „Dacă eu, ticălosul, de atâtea bunătăţi învrednicindu-mă de la Dumnezeu numai pentru bunătatea Lui, m-am lepădat de Dânsul, de Botez şi de cinul călugăresc, iar El încă îmi ajută mie şi nu S-a depărtat de la mine, cum nu sunt eu dator să alerg la Dânsul şi să nădăjduiesc la bunătatea Lui cea nemărginită?".

Deci, venind întru sine, a ieşit în pustie şi mergând la un bătrân, i-a povestit lui lucrul. Şi i-a zis lui bătrânul: „Şezi cu mine în peştera aceasta şi posteşte trei săptămâni pereche, adică două zile să posteşti şi a treia zi să dezlegi. Şi mă voi ruga lui Dumnezeu şi eu pentru tine". Şi s-a ostenit bătrânul pentru fratele şi a rugat pe Dumnezeu, zicând: „Mă rog, Doamne, dăruieşte-mi sufletul acesta şi primeşte pocăinţa lui". Şi l-a ascultat pe el Dumnezeu. Şi după ce s-a împlinit o săptămână, a venit bătrânul la fratele şi l-a întrebat pe el, zicând: „Văzut-ai ceva?". Iar el a răspuns: „Da, am văzut porumbelul sus la înălţimea cerului, în dreptul capului meu". Şi a zis lui bătrânul: „Ia aminte de tine şi roagă-te lui Dumnezeu cu dinadinsul". Şi acestea zicând, s-a dus. Iar

după ce a trecut şi a doua săptămână, a mers iarăşi bătrânul la fratele şi l-a întrebat pe el, zicând: „Văzut-ai ceva?”. Iar el a zis: „Am văzut porumbelul aproape de capul meu”. Şi poruncindu-i lui iarăşi bătrânul să fie treaz şi să se roage, s-a dus de la el. Apoi după ce s-a împlinit şi săptămâna a treia, venind la el bătrânul, a zis: „Nu cumva ai văzut ceva mai mult?”. Iar el a răspuns: „Am văzut porumbelul că a venit şi a stat deasupra capului meu şi am întins mâna să-l prind, iar el a intrat în gura mea”. Şi auzind bătrânul, a mulţumit lui Dumnezeu. Şi a zis fratelui: „Fiule, iată a primit Dumnezeu pocăinţa ta, de acum ia aminte de tine”. Iar el a zis: „Iată, de acum voi fi cu tine, părinte, şi nu mă voi despărţi până la moarte”. Şi a petrecut după aceea fratele cu bătrânul nedespărţit (Pateric o.c. pg. 410-411).

„Eu, pe cel ce vine la Mine, nu-l voi scoate afară” (Ioan 6, 37; 10, 28-29).

După ce s-a dat diavolului, s-a primejduit şi cu greu s-a salvat

Lumina lumii este Dumnezeu, Creatorul tuturor făpturilor nevăzute şi văzute (Iacov 1, 17; Ioan 8, 12; 12, 35, 36, 46; 1, 4-9; 3, 19; 9, 5). În dragostea Sa nemărginită, El voieşte ca omul, creat după Chipul şi Asemănarea Sa, să fie tot lumină. Satana, potrivnicul a tot binele, dă târcoale împrejurul omului cu feluritele lui meşteşugiri infernale ca să-l tragă pe om, de la bine la rău, de la lumină la întuneric, de la vieţuire înaltă, duhovnicească, la prăbuşirea în felurite patimi josnice, vicii şi întunecare desăvârşită. Şi cu durere adeseori vedem cu ochii că reuşeşte. Vai de cei ce se prăbuşesc în ghiarele satanei şi se sortesc pe sine iadului vremelnic şi veşnic. Fericiţi însă sunt toţi aceia care reuşesc a se smulge de sub stăpânirea satanei şi a infernului. Cu ajutorul lui

Dumnezeu, prin mijlocirea Maicii Domnului, a Sfinţilor şi cu puterea cinstitei şi de viaţă purtătoarei Cruci, orice om se poate salva dacă se osteneşte.

În părţile Italiei era un oarecare boier, cu numele Carol, care cheltuia averea sa în curvăsării, pentru felurite desfătări, îndulciri şi desfrânări trupeşti; şi în puţină vreme sărăcind şi nemaiavând de cheltuială ca să petreacă cu galantomie şi răsfăţare ca mai înainte, s-a întristat şi s-a amărât până într-atâta, încât zicea, ca un deznădăjduit, cuvinte de hulă.

Într-una din zile s-a dus într-o pădure să afle vreun vrăjitor, pe care să-l întrebe dacă n-ar putea diavolul să-l îmbogăţească. Deci umblând, l-a întâmpinat pe el diavolul în chip de ostaş, şi i-a zis lui: „Eu sunt acela pe care îl cauţi. Dacă vei primi să-mi faci zapis scris cu sângele tău, cum că te împreunezi cu mine şi te lepezi de credinţa ta, eu îţi voi da toate bunătăţile lumii acesteia şi îţi voi face toate voile tale şi vei avea atâtea mulţumiri, încât nu va fi altul asemenea ţie”. Deci ticălosul acela, îmbătat de dorul iubirii de deşertăciuni, a primit ca un deznădăjduit ce era şi a scris cele împotriva Botezului, adică s-a lepădat de Hristos şi s-a împreunat cu diavolul, care i-a şi dat desfătări, bunătăţi vremelnice după cum i s-a făgăduit; şi lua parte la toate petrecerile lui, mergând după el în chipul ostaşului şi săvârşind toate poftele lui.

Iar odată trecând ticălosul acela pe lângă o biserică, şi întorcând ochii către ea, a văzut icoana Născătoarei de Dumnezeu. Şi aducându-şi aminte de fărădelegile lui, a suspinat cu amar şi l-a durut inima. Atunci diavolul lovindu-l cu un toiag, atât de tare, încât i s-a înnegrit carnea lui, i-a zis: „Păzeşte-te de-acum înainte să nu mai îndrăzneşti ca să priveşti la icoana Fecioarei Maria, căci Ea mi-a făcut mie multe pagube, şi pe mulţi i-a luat din mâinile mele; căci dacă te voi mai prinde vreodată că întorci ochii către Dânsa, îţi voi da aspră moarte, păgubindu-te de bunătăţile vieţii celei de acum, iar sufletul tău îl voi lua cu mine în munca cea veşnică”.

Auzind acestea ticălosul, a rămas întristat foarte, nu atât pentru rănile trupului, cât pentru moartea sufletului. Şi socotind cum ar face să se izbăvească de robia

aceasta, zicea în gândul său: „Vrăjmaşul singur a mărturisit, cum că Preasfânta Fecioară a luat pe mulţi din mâinile lui; deci poate se va milostivi şi spre mine Darul Ei, ca o Maică a lui Dumnezeu, Celui întru tot Milostiv”. Acestea le gândea el, iar vrăjmaşul necunoscând cele ascunse ale inimii lui, l-a trecut pe lângă altă biserică, pentru ca să vadă dacă îi ascultă porunca. Şi acela văzând uşa deschisă, a alergând cu sârguinţă şi intrând înăuntru a căzut la pământ înaintea Preacinstitei icoane a Maicii lui Dumnezeu, bătându-şi pieptul şi strigând acestea din adâncul inimii cu suspinuri şi lacrimi fierbinţi: „Stăpână şi Doamnă a lumii! Apucă înainte şi mă izbăveşte din mâinile diavolului. Multă este puterea Ta, împărătească a toate, arată-o şi spre mine cel de trei ori ticălos: Mare este milostivirea Ta, milostiveşte-Te şi spre mine cel nevrednic. Nemăsurată este mila Ta, miluieşte-mă şi pe mine ticălosul”. Acestea şi altele multe zicând, vrăjmaşul de mânie, afară din biserică, făcea multă tulburare. Însă după o bucată de vreme a strigat, zicând: „Eu mă duc, necredinciosule, căci mă izgoneşte puterea Fecioarei, dar păstrez zapisul tău şi atunci când Fiul Ei va face judecată ca să judece lumea, ca un Drept Judecător, te va da pe tine în mâinile mele, fiindcă de bună voie te-ai lepădat de credinţa ta”. Acestea zicând vicleanul a pierit, iar Carol, cu şi mai multe lacrimi şi mai cu dinadinsul încă se ruga către milostiva Maică a preamilostivului Dumnezeu, cerând milostivire şi iertare.

Aşadar, au urmat trei zile plângând din inimă cu amar, şi zicând cuvinte atât de dureroase şi cu aşa plângere, încât mai şi pietrele lăcrimau. Şi aşa, de multă osteneală şi de bătăile în piept ce le suferise, a obosit; şi adormind puţin, a văzut în vis pe Preasfânta, care îi zise lui: „Tu te-ai lepădat de Fiul Meu, ce voieşti dar acum aici în Casa Mea?”. Iar el i-a răspuns cu smerită vorbire şi cu lacrimi, zicând: „O! Preaslăvită Maică a milostivirii, pentru cine S-a răstignit Fiul Tău cel cu totul milostiv și mult îndurat? Pentru cei drepţi sau pentru cei păcătoşi? Iar eu, deşi mare fărădelege am făcut, însă tâlharul, desfrânata, desfrânatul şi alţii mulţi, mă îndeamnă să îndrăznesc, pe care pentru nemărginita Lui milostivire i-a miluit. Care nu Te-au avut pe tine solitoare şi mijlocitoare, Maica Lui cea preadulce, şi totuşi nu le-a încuiat lor milostivirile cele

iubitoare de oameni. Şi pe mine, care am mijlocirea Ta, oare nu mă va primi? Milostiveşte-te spre mine, Stăpâna mea, că toate le poţi câte le voieşti şi orice vei cere de la Fiul şi Dumnezeul Tău primeşti negreşit, fiindcă Te-a făcut pe Tine mijlocitoare a păcătoşilor”.

Atunci Stăpâna i-a zis: „Fiindcă ai urât fărădelegea ta, şi te căieşti din toată inima, te primesc pe tine şi te întorc la Fiul Meu. Dar să nu te arăţi nemulţumitor pentru darul acesta aşa de mare, ci să faci lucruri vrednice de pocăinţă”. Iar acela, mulţumindu-i cu prisosinţă, a răspuns: „Stăpâna mea şi Doamnă slăvită, toate îţi sunt cu putinţă Ţie; deci fă-mi mie şi darul acesta spre încredinţarea iertării mele: Porunceşte să-mi întoarcă vrăjmaşul zapisul acela viclean, cel scris de mâna mea, ca să nu mă înfricoşeze, cum că vrea să-l aducă la ziua judecăţii, Dreptului Judecător. Cunosc cum că nimic nu este cu neputinţă la Tine, deci ca o Maică a Atotputernicului Dumnezeu, poţi să iei şi scrisoarea aceea cu totul nebunească, pentru ca să se smerească desăvârşit vicleanul şi să nu aibă nici o nădejde asupra mea”. Răspuns-a lui Stăpâna: „Întru Slava Fiului şi Dumnezeului Meu, facă-se ţie şi aceasta”. Acestea zicând, i s-a părut lui cum că a auzit în văzduh glasuri zicând: „O! Stăpână, ca o Maică a dreptăţii ce eşti, să nu faci nedreptatea aceasta, ca să iei pe acela care a mărturisit cu zapisul lui cum că este al meu”. Iar Ea a zis: „Vrăjmaşule al adevărului, totdeauna eşti mincinos, însă acum ai spus adevărul, cum că sunt Maica dreptăţii şi pentru aceasta voi face dreaptă judecată, luând zidirea Fiului Meu din mâinile tale, căci cu nedreptate este ca să o stăpâneşti tu, cel străin”. Acestea auzind Carol, s-a umplut de bucurie şi veselie, din care pricină deşteptându-se văzu cu mirare cum că nu a fost vis, ci a aflat, o minune! în mâinile lui zapisul cel scris de el. Câtă veselie socotiţi că a fost în ziua aceea, nu numai pentru el, ci şi pentru toţi aceia care au auzit şi au văzut zapisul acela. Toţi s-au minunat de nemărginita milă a Stăpânului şi de puterea cea neasemănată a Prealăudatei Fecioare.

Vestea aceasta s-a dus în multe cetăţi şi oraşe. Şi după ce a auzit şi Prea Sfinţitul Leon, care era în vremea aceea Arhiepiscop în Roma, a trimis oameni de au adus

pe Carol. Şi văzând scrisoarea aceea, a poruncit să se facă la biserica de obşte slujbă de mare mulţumire Maicii lui Dumnezeu; şi au săvârşit praznic cu mare veselie şi mulţi care trăiau în felurite fărădelegi, şi în desfrânări erau aruncaţi, s-au pocăit din tot sufletul, nădăjduind cum că prin rugăciunile Preasfintei Născătoare de Dumnezeu vor dobândi iertarea păcatelor. Iar Carol, făcându-se călugăr, a săvârşit roade vrednice de pocăinţă după cum i-a poruncit Doamna noastră, şi prin Darul Ei s-a învrednicit de cereasca fericire. Pe care Dumnezeu să dea ca noi toţi să o dobândim pentru rugăciunile Ei și ale tuturor Sfinţilor, Amin. (Minunea 25 a Maicii Domnului).

Aceste înfricoşate arătări s-au făcut ca să priceapă înjurătorii celor Sfinte, celor Dumnezeieşti, greutatea păcatului lor şi pedepsele vremelnice şi veşnice ce îi aşteaptă, de vreme ce Dumnezeu şi pe pruncii hulitori i-a pedepsit aşa de groaznic, că ei au mai puţină minte şi e mai mică răspunderea lor; apoi ce vor păţi oamenii cei mari, care hulesc?! Păcatul acesta la cei mari, care cunosc păcatul şi greutatea nelegiuitei şi scârboasei hule, şi pedeapsa, e cu mult mai mare decât a copiilor cu puţină pricepere. Păcat mare şi grea pedeapsă aşteaptă pe părinţii şi naşii care nu se îngrijesc de aproape de fiii sau finii lor, ca să-i dezbare de acest groaznic păcat al hulei, şi de alte păcate, pe care copiii lesne le iau de la oamenii şi copiii cei întunecaţi ai lumii ce zace în cel rău (1 Ioan 5, 19; Cartea înțelepciunii lui Solomon 1, 4; Apocalipsa 17, 18).

Luptat fiind de Satana, s-a lepădat de Iisus. Salvat prin mijlocirea Maicii Domnului

Activitatea duhovnicească pe care o desfăşoară un creştin bun, mai ales un cleric, în adunarea credincioşilor, pururea este pizmuită de diavolul. Orice activitate creştinească şi mai ales preoţească, este cea mai usturătoare şi mai jignitoare palmă, lovitură, pe care o primeşte satana. O activitate Sfântă, înfierbântă şi sileşte pe satana şi oştile lui, să declare, să pornească şi să tăbărască cu război, asupra celor ce activează în viaţa lor, după voia lui Dumnezeu. Lupta e crâncenă, şi în lupta aceasta chiar şi unii din cei mai buni luptători cad, dar cu Darul lui Dumnezeu, dacă se ostenesc, se ridică şi iarăşi stau în lumină. Pentru edificarea creştinilor şi ridicarea din prăpastie a celor ce drăcuiesc, dăm aici această întâmplare mult grăitoare.

După venirea cea în Trup a Domnului nostru Iisus Hristos, cam pe la anul 537, se afla în eparhia Ciliciei un epitrop, iconom al Episcopului cetăţii adanenilor, Teofil cu numele. El era un om cinstitor de Dumnezeu, cu fapte bune şi care avea bună cunoştinţă în slujba sa, chivernisind treburile Bisericii cu atâta dragoste de Dumnezeu, încât toţi erau mulţumiţi. Iar după ce a murit Episcopul, a alergat tot norodul la Mitropolitul, cerându-i să le hirotonisească pe Teofil, care după cum am arătat, era bărbat vrednic şi cu fapte bune.

Acesta însă auzind de socoteala poporului, ca un om smerit ce era, n-a voit să primească nicidecum. Atunci Mitropolitul văzând hotărârea lui cea nestrămutată, a hirotonisit pe un altul, căruia i-a zis să iubească pe Teofil şi să-l aibă tot pe el ca epitrop. Şi a petrecut astfel Teofil, cu fapte bune şi frumoase, în slujba sa multă vreme. Însă vrăjmaşul adevărului zavistuind fapta lui cea bună, a uneltit să-l arunce într-o mare prăpastie, după cum i-a şi făcut-o; căci lucrând cu meşteşugirile lui, a zavistuit asupra lui, prin oarecare oameni cu rele năravuri, până într-atâta, încât noul Episcop l-a urât foarte şi

în cele din urmă la izgonit pe nedrept din dregătoria pe care o avea în Biserică, punând pe altul în locul lui.

Nedreptatea aceasta la început, a răbdat-o Teofil şi nu s-a supărat, dar mai pe urmă diavolul l-a adus într-o stare de grozavă amărăciune, întărâtare şi mânie, aducându-i aminte de dregătoria în care a fost şi din care a fost scos pe nedrept de către nerecunoscătorul Episcop, care ocupa acest loc înalt şi de mare demnitate, numai datorită faptului că el - Teofil - nu voise să-l primească. Acestea cum şi multe altele punându-le vrăjmaşul în mintea lui Teofil, i-a dat aşa de mare război, încât l-a biruit, înduplecându-l să facă Episcopului o vrăjitorie, ca să-l primească iar în slujba lui cea mai dinainte.

Deci, fiind în acea ţară un oarecare evreu, mare vrăjitor, s-a dus Teofil la dânsul şi arătându-i scopul lui, l-a întrebat dacă ar putea să-i ajute. Iar acela i-a răspuns: „Eu aş putea să te pun iarăşi în boieria care ai avut-o; ba încă pot face ca să ai încă şi mai multă cinste decât înainte, dacă te vei închina învăţătorului meu şi vei face orice el îţi va zice. Şi mai ales să te păzeşti ca de foc să nu faci Cruce, ori de vei vedea, că atunci în zadar va fi toată osteneala mea”. Deci Teofil, ca un ticălos, biruit fiind de mânie, a primit.

Şi ducându-se într-un loc pustiu, a început spurcatul evreu a face vrăjitoriile lui, strigând pe draci, care îndată s-au adunat mulţime nenumărată. Iar venind mai-marele lor a stătut în mijlocul lor cu multă îngâmfare. Atunci a zis evreul către Teofil: „Închină-te domnului nostru”. Şi închinându-se el, a zis vrăjitorul către diavolul: „Stăpâne al nostru, omul acesta a fost dat afară din slujba lui de către Episcopul său şi l-am adus la tine ca să-l ajuţi”. Răspuns-a diavolul: „Dacă se va lepăda de Hristos şi se va face rob al meu, voi face ca să fie primit iarăşi în slujba lui şi să aibă mult mai mare cinste şi desfătare decât mai-nainte căci tu cunoşti puterea mea. Dar pentru aceasta trebuie să-mi facă scrisoare cu mâna sa, cum că se leapădă de Fiul Măriei, şi să iscălească pentru ca să nu mă batjocorească mai pe urmă”.

Atunci Teofil, îngâmfat după slava cea deşartă a lumii acesteia, sau mai bine zis, îndemnat de acel începător duh al mândriei, a primit, şi ca un fără de minte a scris că

se leapădă de Mântuitorul şi se împreună cu diavolul; şi iscălind scrisoarea, a dat-o vrăjmaşului, care l-a îmbrăţişat şi l-a sărutat, zicându-i: „De acum vei cunoaşte puterea mea” şi zicând acestea s-a făcut nevăzut cu toate duhurile cele rele.

A doua zi chemându-l Episcopul la sine, l-a pus iconom, şi cerându-i iertare pentru necinstea ce i-a făcut, i s-a închinat, făcându-i metanie până l-a pământ, încât s-au minunat toţi cei ce erau de faţă. Însă aceasta s-a făcut prin lucrarea diavolului, care ducându-se noaptea la Episcop l-a îngrozit şi ameninţat până într-atâta, încât de frică a primit ca să facă a sa voie.

Deci, înălţându-se Teofil la o cinste mai mare decât înainte, nu mai era smerit ca atunci, ci foarte mândru. Şi se temeau toţi de el şi-l respectau, iar mai mult decât toţi, îl cinstea Episcopul.

Şi venea adeseori la el acel vrăjitor evreu de-l sfătuia ca să păzească făgăduinţa ce a făcut-o aceluia care i-a dat cinstea; şi nici să nu-i treacă cumva prin minte ca să se lepede de el şi să se facă astfel nemulţumitor către binefăcătorul său. Iar el, ca un stricat de minte, întâi i-a mulţumit pentru sfaturile date, dar mai pe urmă venindu-şi în sine şi socotind adâncul pierzării în care s-a afundat, a început a-l urî. Şi aducându-şi aminte de munca cea veşnică, zicea întru sine acestea: „Vai mie! Cum m-am rătăcit eu, ticălosul, şi ca un nebun m-am făcut rob diavolului pentru cinstea aceasta vremelnică! N-am putut suferi lipsa dregătoriei în care am fost, dar oare cum n-am socotit paguba fericirii celei veşnice de care m-am lipsit - şi nu m-am gândit la înfricoşata judecată a Împăratului Ceresc, Care mă va arunca în focul cel veşnic. O, nebunia mea! Şi cine nu mă va plânge pe mine cel prea fără de minte!”.

Acestea gândind, se tânguia ziua şi noaptea, şi ca un nevrednic, se temea să facă rugăciune, ci numai plângea cu amar, zicând: „Vai ţie, ticălosule Teofile! Cum ai înnebunit de te-ai lepădat de Stăpânul şi Ziditorul tău? Cine mai poate acum să ia zapisul cel scris de mâna mea din ghearele diavolului? Vai mie, ticălosului! Mai bine s-ar fi

despicat pământul ca să mă înghită, sau să fi căzut văpaie de foc din cer ca să mă ardă, decât să mă lepăd de Ziditorul şi Mântuitorul meu!”.

Acestea şi altele mai multe zicând, i-a venit puţină îndrăzneală şi nădejde din Dumnezeiasca milă, şi ducându-se la o biserică a Preasfintei Născătoarei de Dumnezeu, a căzut înaintea icoanei Sale, plângând cu amar şi suspinând din adâncul inimii. Şi mărturisind cu glas mare fărădelegea lui, se ruga şi zicea că nu se va ridica de la pământ, până ce nu va vedea un mic semn de milostivire de la Maica milei.

Deci a petrecut patruzeci de zile acolo, rugându-se, cu ajutorul Preasfintei care l-a împuternicit de a putut posti atâta vreme, şi pe diavoli nu i-a lăst să-i facă vreo supărare. Şi după patruzeci de zile, adormind puţin, a văzut în vis pe Doamna lumii, scăparea păcătoşilor şi izvorul milei, care i-a zis lui: „Tu te-ai lepădat de Fiul Meu, cum dar să Mă rog Eu pentru tine?”. Iar acela cu lacrimi i-a răspuns: „Doamnă şi Stăpână, Mântuitoarea lumii! Cunosc cum că mare este fărădelegea mea; am greşit Stăpânului meu, însă cunosc şi milostivirea Lui cea nemărginită şi nemăsurata iubire de oameni; că pentru păcătoşi a pătimit şi pe tâlhari şi pe vameşi i-a mântuit. Şi măcar că fărădelegea mea este mai mare şi mai grea decât a tuturor, totuşi la acoperământul şi ajutorul Tău alerg şi în noianul milostivirii Atotînduratului Fiului Tău, arunc deznădăjduirea sufletului meu, nădăjduind să aflu puţină milostivire. Cred cu tărie că mica mea pocăinţă şi marele Tău ajutor, vor îndupleca nemărginita milă a Făcătorului şi Mântuitorului meu. Rogu-te dar, Stăpâna mea, chezăşia celor ce se pocăiesc, fă-mi parte de o mică mângâiere, nu Te îngreţoşa de mine cel curvar, nici îţi întoarce faţa Ta de la mine cel întinat. Mă făgăduiesc Ţie, Doamna mea, cum că, prin pocăinţa mea cea bună să amărăsc pe diavolul cel pe care l-am veselit cu făgăduinţa şi împreunarea mea cea fără de pricepere şi nebunească, şi după cum am supărat pe Sfinţii Îngeri, iarăşi să-i veselesc cu lucrurile pocăinţei mele, care deşi nu va ajunge ca să fie atât de mare, cât este fărădelegea mea, ceea ce va lipsi, va îndeplini milostivirea Preabunului Stăpân, Care pentru păcătoşi şi-a vărsat Sângele Său cel prea scump. Şi de Acela de care ca un nebun m-am lepădat, pe Acela din toată inima

Îl mărturisesc şi Îl cred Dumnezeu şi Mântuitorul lumii, fiind gata să-mi vărs sângele meu pentru dragostea Lui, ca să se încredinţeze de mărturisirea mea. Pe vrăjmaşul îl anatematisesc şi hulesc şi mă lepăd de el, iar pe tine, cinstită împărăteasă a întregii zidiri, Te cinstesc, mă închin şi mă rog Ţie, să-mi dai ajutorul Tău".

Acestea zicând, i-a răspuns Stăpâna: „Fiindcă iarăşi din tot sufletul mărturiseşti Dumnezeu adevărat pe Fiul Meu, voi face rugăciune pentru tine ca să-ţi primească pocăinţă". Şi îndată deşteptându-se Teofil, din Dumnezeiasca milă i-a venit îndrăzneală şi nădejde de mântuirea lui, şi vărsând lacrimi, după trei zile iar a văzut pe Stăpâna, care cu strălucită şi senină faţă i-a zis lui: „Bucură-te, că Fiul Meu a primit pocăinţa ta şi îţi iartă fărădelegea; deci sârguieşte-te până la sfârşitul vieţii tale, ca să dai lupta şi nevoinţa cea cuviincioasă, şi să-ţi aduci aminte totdeauna de o facere de bine ca aceasta".

Iar Teofil mulţumind, a răspuns: „Deoarece mi-ai luat întristarea cea nemăsurată, rogu-mă Ţie, Atotputernică Stăpână, fă ca să-mi iau înapoi de la diavolul zapisul meu cel nebunesc, spre încredinţarea iertării mele. Că acest zapis mă întristează şi mă necăjeşte când îmi aduc aminte că se află în ghearele vicleanului drac şi cu totul mă împuţinez la suflet". Răspunsu-i-a lui Preacurata: „Teme-te de Dumnezeu, căci scris este: „Voia celor ce se tem de El, va face".

Deci trezindu-se plin de bucurie Teofil, şi rugându-se încă trei zile ca şi mai înainte, i s-a arătat din nou Prealăudata în vedenie, zicându-i: „Pentru ca să te încredinţezi cum că ţi-a primit Domnul pocăinţa ta şi te-a izbăvit din robia diavolului, primeşte şi zapisul cel scris cu însăţi mâna ta".

După care îndată deşteptându-se a văzut, (o, minune!) că zapisul cel scris şi iscălit de el, era în mâinile lui!

Şi cine va putea povesti, oare, bucuria şi veselia de care s-a umplut?

Slăvind pe Dumnezeu şi mulţumind Preacuratei Fecioare, a propovăduit tuturor mila Ei cea nemărginită şi puterea cea neasemănată.

De aceasta înştiinţându-se Episcopul şi toţi ai cetăţii, au slăvit pe Dumnezeu cel ce a făcut o minune ca aceasta. Iar Teofil urând toate voile trupului şi lepădându-se de toată slava cea deşartă şi cinstea cea vremelnică, a murit desăvârşit pentru lume şi a slujit bisericii aceleia a Preasfintei Născătoarei de Dumnezeu toată viaţa lui, cu multă sârguinţă şi smerenie.

Şi mutându-se din această viaţă, şi-a dat cinstitul său suflet în mâinile lui Dumnezeu şi a fost îngropat în Sf. Biserică, chiar înaintea Preasfintei icoane a Preacuratei Fecioare, în locul unde a făcut mărturisirea păcatului său. Şi pentru marea lui pocăinţă şi nevoinţă, cum şi pentru faptele bune pe care le-a săvârşit, bună mireasmă a izvorât din trupul lui şi multe minuni s-au săvârşit întru slava lui Dumnezeu şi a Maicii Lui de către cinstitele sale moaşte.

Această istorisire a fost scrisă de un ucenic al lui Teofil, Eftihian cu numele, care la toate cele arătate mai sus a fost de faţă şi a mărturisit pentru ca să ştim noi păcătoşii cât poate Stăpâna îngerilor, folositoarea şi mijlocitoarea noastră.

Pentru ale cărei rugăciuni, O! de ne-am învrednici fericirii celei cereşti, Amin (Minunea 24-a a Maicii Domnului)

„Mare bucurie se face în ceruri înaintea îngerilor lui Dumnezeu, pentru un păcătos care se pocăieşte”. (Luca 15; Matei 18, 10-35).

Pentru bunuri pieritoare, s-a stăpânit de diavolul. Salvat prin rugăciunile Bisericii

Şcoala Dumnezeiască pururea lucrează la alimentarea creştinilor cu cuvântul lui Dumnezeu, la creşterea, înviorarea, împuternicirea, luminarea, înariparea, înălţarea şi unirea lor cu Dumnezeu Creatorul. O astfel de şcoală minunată a făcut Mântuitorul şi trimişii Lui: Proorocii, Apostolii, Ierarhii, Preoţii şi Dascălii cu lumea din timpul lor. Diavolul n-a putut vedea cu ochi buni această şcoală a vieţii. Şi-a deschis şi el şcolile lui, a întins laţurile lui şi a prins multe suflete în mreaja lui satanicească. O astfel de întâmplare s-a petrecut şi în timpul păstoriei marelui ierarh, Sfântul Vasile cel Mare.

Un boier drept-credincios, anume Proterie, cercetând Locurile Sfinte, a gândit să dea pe fiica sa într-una din mănăstiri, să slujească lui Dumnezeu. Iar diavolul, care de la început urăşte binele, a împins pe o slugă a lui Proterie, spre dorirea fiicei stăpânului său; dar văzând sluga că acest lucru este greu, spre care nici nu îndrăznea, simţindu-se nevrednic, a mers la un vrăjitor care locuia în acea cetate, căruia i-a spus toată dorinţa sa şi i-a făgăduit să-i dea mult aur, dacă va face cu farmecele sale să poată lua de soţie pe fiica stăpânului său. La început vrăjitorul n-a voit, apoi mai pe urmă a zis: „De vei voi, te voi trimite la stăpânul meu, diavolul, şi el îţi va ajuta la aceasta, dacă vei face şi tu voia lui”. Iar acel ticălos rob a zis: „Făgăduiesc că voi face tot ce-mi va porunci”. Iar fermecătorul a zis: „Te vei lepăda de Hristos al tău, şi vei da scrisoare pentru aceasta?”. Iar el a zis: „Gata sunt, numai să-mi câştig dorinţa mea”. Vrăjitorul a răspuns: „De te făgăduieşti aşa, apoi şi eu îţi voi fi ajutător”.

Luând o hârtie, a scris diavolului astfel: „De vreme ce mi se cade a mă sârgui, stăpâne al meu, ca să mă lepăd de creştineasca credinţă şi să vin spre a ta stăpânire - întru înmulţirea părţii tale - iată, am trimis la tine acum pe tânărul care va aduce scrisoarea mea, fiindcă este aprins de dor către o fecioară: şi te rog să-i dai ajutor, să-şi câştige dorinţa sa, ca şi eu întru acestea să mă preamăresc, şi cu mai mare sârguinţă să câştig pe

mulţi, care îţi vor fi plăcuţi". O scrisoare ca aceasta scriind către diavolul, a dat-o acelui tânăr şi l-a trimis, zicându-i: „Să mergi în această oră a nopţi şi să stai la mormintele elineşti, să ridici hârtia în văzduh, şi-ţi vor sta de faţă cei ce te vor duce la diavolul". Iar el, ticălosul, degrab s-a dus, şi ajungând la morminte, a început a chema pe diavoli în ajutor. De îndată duhurile viclene s-au arătat în faţa lui şi cu bucurie au dus pe cel înşelat la boierul lor. Apoi văzându-l că şedea pe scaun înalt şi înconjurat de duhuri viclene, i-a dat scrisoarea de la vrăjitor, şi luând-o diavolul, a zis către tânăr: „Crezi în mine?". Iar el a zis: „Cred". Şi diavolul i-a zis: „Te lepezi de Hristos al tău?". Iar ticălosul a zis: „Mă lepăd". Satana i-a zis: „De multe ori mă înşelaţi voi creştinii, căci când vă trebuie ajutorul meu, veniţi la mine, iar după ce vă împliniţi dorinţa voastră, iarăşi vă lepădaţi de mine şi vă apropiaţi de Hristos al vostru; iar El, ca un bun şi iubitor de oameni, vă primeşte. Voiesc să-mi faci zapis, cum că te lepezi de bună voie de Hristos şi de Botez şi te făgăduieşti ca să fii al meu în veci, să rabzi cu mine veşnică muncă în ziua judecăţii, şi aşa eu îndată voi împlini dorinţa ta". Iar tânărul a scris, precum diavolul a voit.

Atunci, balaurul pierzător de suflete, a trimis pe diavolul desfrânării şi a aprins pe fecioara aceea de nesăţioasă dragoste către acest tânăr, încât, neputând răbda patima cea trupească, a căzut la pământ, rugându-se de tatăl său: „Miluieşte-mă, miluieşte-mă pe mine, fiica ta, şi mă dă de soţie acelui tânăr al nostru, pe care l-am iubit foarte mult; iar de nu vei face aceasta unicei tale fiice, în scurt timp mă voi omorî, şi vei da seama pentru mine în ziua judecăţii". Auzind aceasta tatăl s-a înspăimântat şi se tânguia, zicând: „Vai mie, păcătosului, cum s-a întâmplat aceasta fiicei mele? Cine a amăgit pe fiica mea? Cine mi-a întunecat lumina ochilor mei? Eu pe tine, fiica mea, doream să te logodesc cu Mirele Ceresc, ca să fii vieţuitoare împreună cu îngerii şi ca totdeauna să preamăreşti pe bunul şi milostivul Dumnezeu, în psalmi şi în cântări duhovniceşi, şi prin tine nădăjduiam ca şi eu să fiu mântuit. Iar tu fără ruşine îmi vorbeşti despre unirea nunţii? Să nu mă pogori cu mâhnire în iad, să nu ruşinezi neamul tău cel bun, însoţindu-te cu o slugă". Iar ea întru nimic nu socotea cuvintele tatălui său, zicând

într-una: „De nu vei face după dorinţa mea, apoi singură mă voi ucide”. Iar tatăl ei nepricepând ce să mai facă, după sfatul rudelor şi al prietenilor săi, a lăsat, ca mai bine să fie voia ei, decât să o piardă. Deci, chemând pe sluga lui, i-a dat de soţie pe fiica sa şi avere multă; apoi a zis către dânsa: „Mergi, fiică ticăloasă şi pătimaşă, după bărbat; însă mi se pare că mult te vei căi mai pe urmă şi nu-ţi va fi de nici un folos”.

Săvârşindu-se nedreapta însoţire şi diavoleasca lucrare împlinindu-se, după câtăva vreme au observat şi alţii pe acel tânăr, că nu intră în biserică şi cu Sfintele Taine nu se împărtăşeşte. De acea au spus ticăloasei sale soţii, zicându-i: „Nu ştii că bărbatul tău, pe care l-ai ales, nu este creştin, ci străin de credinţa lui Hristos?”. Ea auzind acestea, s-a umplut de mâhnire şi, aruncându-se la pământ, a început să-şi lovească obrazul şi să-şi bată pieptul cu pumnii, strigând: „Nimeni neascultând pe părinţii săi, nu s-a mântuit vreodată. Cine va spune ruşinea tatălui meu, vai mie, ticăloasa, în câtă pieire am căzut astăzi; la ce m-am născut şi născându-mă, de ce n-am pierit?”. Astfel tânguindu-se ea, a auzit bărbatul ei şi a alergat la dânsa, întrebând-o despre pricina tânguirii. Cunoscând lucrul, dânsul a început a o mângâia, zicând că nu sunt adevărate cele zise despre dânsul, şi-i spunea că este creştin; iar la cuvintele lui puţin mângâietoare, dânsa a zis: „De vei voi să mă încredinţezi cu adevărat, iar ticălosul meu suflet să fie fără grijă, să mergi dimineaţă cu mine în Biserică şi înaintea mea să te împărtăşeşti cu Sfintele Taine şi atunci te voi crede”.

Iar ticălosul ei bărbat, văzând că nu poate tăinui acel lucru, a fost nevoit a-i spune toate cele petrecute şi cum dânsul s-a dat diavolului. Atunci dânsa căpătând curaj şi scuturându-se de slăbiciunea femeiască, a alergat la Sf. Vasile, şi a strigat: „Miluieşte-mă, ucenice a lui Hristos, miluieşte-mă pe mine, care n-am ascultat de părintele meu şi diavolescului sfat m-am supus”. Şi povestindu-i toate cele petrecute cu bărbatul său, iar Sfântul chemându-l, l-a întrebat dacă sunt adevărate toate cele zise despre dânsul, de către femeia sa. Iar el, cu lacrimi în ochi, a răspuns: „Adevărat, Sfinte al lui Dumnezeu, aşa este; de voi tăcea eu, faptele mele vor striga”. Şi i-a povestit toate pe rând, cum s-a

dat diavolilor. Iar Sfântul a zis: „Voieşti să te întorci iarăşi la Domnul nostru Iisus Hristos?”. Tânărul a răspuns: „Da, voiesc, dar nu pot”. Şi Vasile l-a întrebat, pentru ce nu poate? Iar tânărul i-a răspuns: „Pentru că m-am lepădat cu zapis de Hristos şi diavolului m-am încredinţat”. Iar Vasile a zis: „Nu te mâhni de aceasta; căci Dumnezeu este iubitor de oameni şi primeşte pe cei ce se pocăiesc”. Iar femeia sa aruncându-se la picioarele Sfântului, îl ruga zicându-i: „Ucenice al lui Hristos, cât poţi, ajută-ne nouă”. Iar Sfântul a grăit către tânăr: „Dar crezi că te vei mântui?”. Iar el a zis: „Cred, Doamne, ajută necredinţei mele”. Şi luându-l Sfântul de mână, a făcut pe dânsul semnul Sfintei Cruci şi l-a închis la un loc, înăuntru sfintelor ogrăzi; apoi i-a poruncit, ca neîncetat să se roage lui Dumnezeu. Singur a petrecut acolo trei zile, rugându-se lui Dumnezeu; după care Sfântul cercetându-l, l-a întrebat: „Cum te afli, fiule?”. Tânărul a răspuns: „Într-o mare primejdie mă aflu, Stăpâne; nu pot răbda chiotul diavolesc, înfricoşările, săgetăturile şi lovirea pietrelor, pentru că ţinându-mi zapisul, mă ocărăsc, zicându-mi: „Tu ai venit la noi, iar nu noi la tine”. Iar Sfântul i-a zis: „Nu te teme, fiule, dar numai să crezi”. Şi dând-i puţină hrană, l-a însemnat cu semnul Sfintei Cruci, şi iarăşi l-a închis.

După puţine zile cercetându-l din nou, i-a zis: „Cum te afli, fiule?”. Iar tânărul i-a răspuns: „De departe aud îngrozirile şi chiotul, iar pe dânşi nu-i mai văd”. Apoi dându-i puţină mâncare şi rugându-se pentru dânsul, l-a închis din nou şi s-a dus. După patru zile a venit din nou la dânsul şi l-a întrebat Sf.Vasile: „Cum te afli, fiule?”. Iar el a răspuns: „Acum sunt bine, Sfinte Părinte; pentru că te-am văzut pe tine în vis, luptându-te pentru mine şi biruind pe diavolul”. Deci, Sfântul făcând rugăciuni, l-a scos din închisoare şi l-a dus în chilia sa. Iar a doua zi a chemat tot clerul bisericesc, pe monahi şi tot poporul cel iubitor de Hristos, şi le-a zis: „Să preamărim, fraţilor, pe Iubitorul de oameni Dumnezeu, căci iată, Bunul Păstor voieşte să ia pe umeri oaia cea pierdută şi să o aducă în Biserică. Deci, se cade să ne rugăm în această noapte bunătăţii Lui, ca să biruiască şi să ruşineze pe vrăjmaşul sufletelor noastre”. Atunci s-a adunat poporul în Biserică şi au făcut rugăciuni de toată noaptea pentru tânărul ce se pocăia,

strigând: „Doamne miluieşte”. Făcându-se ziuă,Vasile a luat pe tânăr de mână şi l-a dus cu tot poporul în biserică, cântând psalmi şi laude. Şi iată, diavolul fără ruşine a venit pe nevăzute, cu toată puterea sa pierzătoare, vrând să răpească pe tânăr din mâinile Sfântului. Iar tânărul a început a striga: „Sfinte al lui Dumnezeu, ajută-mă”. Dar diavolul tăbărâse asupra tânărului cu atâta îndrăzneală şi neruşinare, încât şi pe Sf. Vasile îl zgâria, trăgând la dânsul pe tânăr. Şi întorcându-se fericitul, a zis către diavol: „Neruşinat pierzător de suflete, începător al întunericului şi al pierzării, oare nu-ţi ajunge a ta pierzare, pe care ai adus-o ţie şi celor ai tăi? Nu încetezi a prigoni zidirea Dumnezeului meu?”. Iar diavolul a strigat către dânsul: „Mă nedreptăţeşti, Vasile”. Şi acest glas diavolesc l-au auzit mulţi. Iar Arhiereul a zis: „Să te certe pe tine Domnul, diavole”. Iar diavolul iarăşi a zis către dânsul: „Vasile mă nedreptăţeşti, pentru că nu eu am mers la dânsul, ci el la mine şi s-a lepădat de Hristos al tău, dându-mi zapisul, pe care îl am în mâinile mele, iar în ziua judecăţii îl voi aduce înaintea Judecătorului Celui de obşte”.

Vasile a zis: „Bine este cuvântat Domnul Dumnezeul meu, că nu-şi va lăsa poporul mâinile în jos, rugându-se, până ce nu vei da zapisul”. Şi întorcându-se Sfântul către popor, a zis: „Înălţaţi mâinile voastre în sus şi strigaţi: „Doamne miluieşte”. Poporul înălţând mâinile spre cer, a strigat cu lacrimi, Doamne miluieşte, multă vreme, şi iată a venit zapisul tânărului aceluia, purtat prin văzduh, văzându-l toţi, şi s-a dat fericitului Vasile în mâini. Sfântul luând zapisul, s-a bucurat şi a dat mulţumire lui Dumnezeu; apoi înaintea tuturor a zis către tânăr: „Cunoşti, frate, zapisul acesta?”. Tânărul a răspuns: „Da, Sfinte al lui Dumnezeu, este al meu, căci l-am scris singur cu mâna mea”. Iar Marele Vasile l-a rupt îndată bucăţi, înaintea tuturor şi l-a ars; apoi ducând pe tânăr în Sf. Biserică, l-a împărtăşit cu Dumnezeieştile Taine şi pe popor l-a ospătat din destul. Iar pe tânărul mult învăţându-l, şi dându-i canonul cel cuviincios, l-a dat femeii lui, care cu negrăit glas slăvea şi mulţumea lui Dumnezeu (Viețile Sfinților la 01 ianuarie o.c. pg. 56-67).

„Cel ce-şi iubeşte viaţa sa (plăcerile ei pământeşti) o va pierde; iar cel ce îşi va pierde viaţa sa pentru Mine şi pentu Evanghelie, acela şi-o va câştiga" (Matei 10, 39; 16, 25; Luca 17, 33; 9, 24; Ioan 12, 25; 15, 13; Marcu 8, 35).

Majoritatea oamenilor care poartă nume creştinesc şi se laudă că sunt creştini, din cauza lipsirii sufletelor lor de cuvântul lui Dumnezeu, se năimesc diavolilor, hulesc, înjură cele sfinte şi se dau dracilor unii pe alţii. Vorbele acestor nesocotiţi sunt lipsite de Dumnezeu şi pline de draci. Pe suduitorii aceştia îi auzi adeseori ziua şi noaptea, în tot locul, zbierând: „Să-l ia pe ăsta", „să-l ducă pe celălalt", „să-l bată pe cutare", „să-l ucidă pe cutare", „să-l stropşească pe cutare", „să-l omoare pe cutare" etc., etc. Dacă ar fi după acele guri blestemate, infernale, dracii pe unii i-ar lua, pe alţii i-ar stropşi, pe alţii i-ar omorî, însă dracii se întorc asupra drăcuitorilor şi-i muncesc groaznic şi aici şi în veşnicie, de nu se vor pocăi.

Cine te-a pus în cale?

Iisus Hristos Dumnezeul nostru, ştim din Dumnezeiasca Evanghelie că a fost ispitit de trei ori în pustie şi a ieşit biruitor. El a ruşinat şi a biruit pe diavolul. El voieşte ca toţi creştinii, care poartă pe frunţile lor semnul biruinţei, semnul Sfintei şi de viaţă purtătoarei Cruci şi numele Lui, să se lumineze zilnic, să devină şi să fie înţelepţi şi în luptele cu feluritele ispite, creştinii Lui să iasă învingători. Aceasta se poate având Darul Lui, ajutându-ne în ispite. Dumnezeiasca Scriptură ne încurajează în această privinţă, zicând: „Iisus Hristos, Însuşi fiind ispitit, poate şi celor ce se ispitesc să le ajute (Evrei 2, 18; 4, 15-16; 5, 2; 7, 25). În acest scop, El voieşte ca şi creştinul să nu fie nebăgător de

seamă de bogăţia Darurilor Dumnezeieşti cu care este împodobit. Pentru aceasta uneori pedepseşte aspru şi pe cei mai buni dintre creştini, când vorbesc fără o bună socoteală.

Un oarecare om, sărac de bunătăţile cele vremelnice, însă bogat cu prisosinţă în fapte bune, mergând pe drum, din neluare-aminte s-a poticnit, lovindu-se cu piciorul de o piatră, care gol (desculţ) fiind, l-a durut tare. Văicărindu-se de durere ca un om, a zis către piatră cuvintele acestea: „Obştescul vrăjmaş te-a pus aicea în drum şi nu om". Însă îndată ce a zis hula aceasta, l-a pedepsit Preabunul Dumnezeu într-un chip minunat, după cum are obişnuinţă totdeauna ca să muncească pe cei îmbunătăţiţi în această lume pentru a-i ferici dincolo veşnic.

Săracului aceluia i s-a părut cum că i-a vărsat cineva o căldare cu apă clocotită pe capul lui şi l-a cuprins o aşa durere, încât a rămas orb şi în nesimţire. Şi ridicându-l nişte trecători, l-au dus la casa sa şi a stat el în pat multă vreme, de la mijloc în jos slăbănog (ţeapăn) iar cealaltă parte a trupului rănită şi putrezită, în aşa chip, încât nu putea cineva să se apropie de el, numai rudeniile lui care-l îngrijeau.

Zăcând el multă vreme chinuindu-se, nicidecum nu se plângea, nici a zis vreun cuvânt greu sau fără de cuviinţă către Domnul, ci pururea mulţumea, Îl lăuda şi Îl mărea, zicând în sine: „Pe care-l iubeşte Domnul, îl şi pedepseşte" şi altele asemenea, şi având mare răbdare şi suferinţă multă; postea, priveghea, se ruga pentru cei ce-l miluiau şi-i slujeau. Văzând Domnul minunata lui răbdare a hotărât să-l vindece şi vindecarea lui a fost întru acest chip: La privegherea de Sf. Paşti, ducându-se la Sf. Biserică rudele lui, el a rămas singur şi auzind toaca ce prevestea bucuria Învierii lui Hristos, a plecat capul, săracul, slăvind şi el pe Dumnezeu după cum putea. Şi aşa rugându-se a văzut înaintea lui o frumoasă Femeie care i-a zis lui: „Pentru bunele tale fapte şi pentru multa răbdare, S-a milostivit Domnul şi te-a auzit pe tine. Deci, spune rudeniilor tale să te ducă la biserica Născătoarei de Dumnezeu şi să te aşeze înaintea icoanei Ei şi acolo, făcând rugăciune, vei vedea Dumnezeiescul ajutor". Deci aşa făcând, bolnavul a primit, cu Darul lui Dumnezeu, desăvârşită sănătate şi s-a întors la casa sa, mergând pe picioarele lui singur,

bucurându-se, veselindu-se şi mulţumind Domnului şi pururea Fecioarei Maicii Lui, pentru ale căreia rugăciuni să ne învrednicim şi noi toţi de fericirea cerească. Amin (Minunea 58 a Maicii Domnului).

Adevăr grăiesc vouă: „Că pentru ori ce cuvânt deşert pe care îl vor grăi oamenii, vor da seamă în ziua judecăţii. Pentru că din cuvintele tale te vei îndrepta şi din cuvintele tale te vei osândi” (Matei 12, 30-37).

Jucătorii intră în împărăția întunericului şi întunericul demonic pătrunde în ființa lor

Apostolul şi marele dascăl al neamurilor, Pavel, arată lămurit tuturor că cei ce joacă, trec din împărăţia Luminii, în împărăţia întunericului, dezertează de sub stăpânirea lui Dumnezeu, robindu-se satanei şi spiritelor infernului, zicând: „Nu vă faceţi slujitori idolilor, ca unii dintre ei, precum este scris: A şezut poporul de a mâncat şi a băut, apoi s-a sculat şi a jucat” (1 Corinteni 10, 7; comp. Ieşirea 32). Că beţiile, ospeţele cu cântece (păcătoase, curveşti) şi cele asemenea acelora, vă spun mai dinainte, precum am mai spus: că cei ce fac unele ca acestea, împărăţia Cerului nu o vor moşteni (Galateni 5).

Cuvintele luminatului Apostol s-au împlinit şi se văd împlinindu-se adeseori şi sub ochii noştri, dar aceasta o pot vedea numai cei care îşi au ochii sufletului luminaţi, curăţiţi cu apa vieţii. Spre edificarea credincioşilor şi deschiderea ochilor pătimaşilor robiţi în ţara infernului, dăm aici o întâmplare din primele secole ale creştinismului.

Marele Apologet Tertulian (160-240 d. Hs.) ne istoriseşte, în scrierile sale, despre o creştină uşuratică, care nu se reţinea nici de la cele mai imorale jocuri. Odată, cu ocazia unui astfel de joc, diavolul puse stăpânire pe sufletul ei şi ea a căzut jos, îmbolnăvindu-se greu. Preotul chemat la capul muribundei, a cunoscut îndată că diavolul

o stăpâneşte şi prin rugăciuni a căutat să o scape. În decursul rugăciunii, diavolul s-a răstit la preot, zicându-i: „De ce mă alungi? Am dreptul să o stăpânesc, pentru că acest suflet se rătăcise pe pământul împărăţiei mele şi l-am aflat în interiorul lui” (Ep. Gr. Comşa, 1000 Pilde.)

„Spiritul cel rău, necurat, când a ieşit dintr-un om, umblă prin locuri fără apă, căutând odihnă şi nu găseşte. Atunci zice: „Mă voi întoarce în casa mea, de unde am ieşit”. Şi venind, o află goală, măturată, împodobită, înfrumuseţată. Atunci se duce şi ia cu sine alte şapte duhuri mai rele decât dânsul. Intră în casa aceea, locuieşte în ea, şi se fac cele mai de pe urmă ale omului aceluia, mai rele decât cele dintâi. Aşa se va întâmpla - încheie Mântuitorul - şi cu neamul acesta viclean” (Matei 12, 43-45).

Diavolul, cu hăţuri nevăzute, conduce pe bărbaţii şi femeile din toate vârstele şi ramurile societăţii, care îi slujesc lui prin jocuri..., pe meleagurile întunecoasei lui împărăţii, la iadul vremelnic şi veşnic.

„Toate jocurile le-a făcut dracul”, zice Pravila Bisericească, şi are mare dreptate.

Pomenitorii diavolului se primejduiesc

Un ţăran obişnuit a tot pomeni pe diavolul, călătorea într-o zi spre târgul din oraşul apropiat. Fiind ploaie şi noroi, i s-a rupt pe drum o roată de la căruţă. Necăjit foc, cum stătea el aşa în marginea drumului, iată veni un sătean din acea parte şi l-a întrebat: „Unde te duci, creştine?”. Ţăranul fiind foarte necăjit şi cam necredincios, i-a răspuns: „Mă duc la dracul...”. Omul întristându-se şi plecându-şi capul, a tăcut şi şi-a văzut de drum.

Ţăranul, după ce şi-a dres căruţa, a plecat înainte pe drum, spre târg. Cum întârziase cam mult, l-a apucat noaptea pe cale. Pe când mergea el aşa pe drum, în dreptul unei păduri, iată că îi iese înainte un hoţ, care l-a oprit pe loc. „Cine eşti tu?” a strigat ţăranul. Acela i-a răspuns: „Dracul”... şi ridicând puşca asupra lui, i-a luat toţi banii pe care-i avea în pungă pentru târguieli.

După ce tâlharul s-a făcut nevăzut în pădure, ţăranul plecând de acolo, şi-a aduse aminte de vorba pe care a zis-o şi, dojenindu-se pe sine, zicea: „Iată, am zis că mă duc la dracu şi la dracu m-am dus!”. De atunci, ţăranul s-a învăţat minte şi s-a hotărât să nu mai zică niciodată în viaţă acel cuvânt spurcat.

„Din cuvintele tale te vei îndrepta şi din cuvintele tale te vei osândi...” (Matei 12, 36-37).

Credincioşii creştini au fost învinuiți, de oamenii răi, că hulesc

Sfântul Arhidiacon Ştefan, plin de Dar şi de putere, făcea minuni şi semne mari în popor... Atunci, căpeteniile sinagogilor s-au sculat şi s-au pricit (certat) cu Ştefan, dar neputând a se măsura în înţelepciune şi cu Duhul cu care Ştefan vorbea, au pus la cale nişte mărturii mincinoase, care să-l acuze, zicând: „Noi l-am auzit spunând cuvinte de hulă, împotriva lui Moise şi a lui Dumnezeu". Şi aşa au întărâtat poporul şi pe bătrâni şi pe cărturari. Şi aşa năvălind asupra lui Ştefan, l-au luat pe sus şi l-au dus la soborul evreiesc. Acolo au pus martori mincinoşi care au zis: „Acest om nu conteneşte cu vorbele lui de hulă împotriva locului celui sfânt şi împotriva legii. Căci l-am auzit zicând despre Iisus Nazarineanul, cum că El va strica locul acesta şi va schimba datinile pe care le avem predanii de la Moise"... Atunci, aţintindu-şi ei ochii asupra lui Ştefan, toţi cei ce şedeau în sobor, au văzut faţa lui luminoasă, ca faţa unui înger.

Sfântul Apostol Pavel, întâlnind o vrăjitoare care aducea mult câştig stăpânilor săi, cu numele Domnului Hristos, a depărtat spiritul pitonicesc de la ea, oprindu-o de a mai face acea păgânătate. Atunci stăpânii roabei aceleia, văzând că s-a dus nădejdea câştigului lor (cel necurat), au pus mâna pe Pavel şi pe Sila şi i-au târât în târg, înaintea dregătorilor, i-au adus la pretori şi au zis: „Aceşti oameni, care sunt iudei, tulbură oraşul nostru. Ei ne învaţă obiceiuri care nouă, ca romani, nu ne este iertat să le primim, nici să le facem. Şi s-a sculat şi mulţimea lumii asupra lor. Atunci pretorii le-au rupt veşmintele şi au poruncit să-i bată cu vergi. Şi după ce le-au dat multe lovituri, i-au aruncat în închisoare poruncind temnicerului să-i păzească cu bună pază. Acesta i-a băgat în fundul temniţei şi i-au pus cu picioarele în butuci. (Faptele Apostolilor 16, 16-24).

FERIȚI-VĂ DE DRĂCUIT

O doamnă creştină, robită de diavolul

Creştinii adevăraţi sunt fiii luminii. Toţi creştinii care s-au botezat în Hristos s-au şi îmbrăcat în Hristos. Ei poartă tainic pe frunţile şi în fiinţa lor Dumnezeiescul semn al Sfintei şi de viaţă purtătoarei Cruci, care cutremură spiritele infernului şi le alungă. Botezul Sfânt, Pecetea Duhului Sfânt şi Dumnezeiescul Trup şi Sânge al Domnului nostru Iisus Hristos, dimpreună cu alte bogăţii ale Darurilor Dumnezeieşti, sunt şi stau în fiinţa creştinului atâta vreme cât creştinul stă în făgăduinţa depusă la Sf. Botez: „Că se leapădă de satana şi de toţi îngerii, lucrurile, slujbele şi trufia lui, şi-L primește pe Hristos". Când, din nefericire, creştinul calcă sau rupe acest legământ făcut cu Dumnezeu, atunci cade şi el din bogăţia darurilor Sale, prăbuşindu-se în întuneric, tulburări, necazuri, în ghearele spiritelor rele, şi în primejdii vremelnice şi veşnice.

În ţara Brabanţiei, într-o cetate ce se chema Mihlim, o jupâneasă a jucat în ziua duminicii multă vreme şi, ostenindu-se, s-a întors acasă. Iată însă că a intrat într-însa duhul cel rău şi a muncit-o aşa de tare, încât oamenii au căutat s-o lege. A doua zi de dimineaţă, au dus-o în biserica Precistei, întru care de multe ori se făceau minuni. În acea biserică, un copil mic însemnând-o pe jupâneasă cu Sfânta Cruce, a ieşit dintr-însa duhul cel rău în chip de vierme păros. A ieşit pe gură din fecioara aceea; iar copilul luând cu îndrăzneală viermele, acesta a pierit dinaintea tuturor oamenilor. Mâna copilului, din atingerea de viermele acela, s-a făcut neagră; iar dacă a stropit-o cu apă sfinţită, s-a făcut iar cum a fost dintâi (Minunea Maicii Domnului de Prof. D. Stănescu, Minunea 227).

Toate jocurile le-a făcut dracul (Prav. Govora) şi cu ajutorul lor, duhurile răutăţii, întunericului şi vicleşugului, au prăbuşit şi prăbuşesc o sumedenie de suflete în iad. Sf. Pravilă, canoanele Sf. Părinţi şi cazania Bisericii, mărturisesc că cei ce joacă n-au parte cu Dumnezeu (Vezi „Părăsiţi calea pierzării”, de Nicodim Măndiță). Creştinii care joacă, se despart de Hristos, fiindcă nimeni nu poate sluji la doi domni (1 Corinteni 10, 7; Ieșirea 32; Matei 6, 24; Luca 16, 13; Apocalipsa 21, 8; Sinodul 6 ecumenic canoanele 22, 24, 51, 62; canoanele 53, 54 Sinodul de la Laodiceea, Cartea V capitolul 10 Aşez. Apost.).

„Cel ce slujeşte păcatului, este rob al păcatului... (Ioan 8, 34; Romani 6, 16, 20; 2 Petru 2, 19). Cel ce păcătuieşte este de la diavolul, pentru că diavolul din început păcătuieşte” (1 Ioan 3, 8; Matei 13, 38; Ioan 8, 44).

Taberele drăceşti luptă groaznic pe creştini. Dumnezeu ajută celor ce-I slujesc Lui

Epistola din cer - Dumnezeiasca Scriptură - trimisă de Dumnezeu nouă ca să ne conducem după ea pentru a deveni fericiţi, vremelnic şi veşnic, de ar avea grai, aşa cum au oratorii cei bine grăitori, ea ar striga pururea la noi, zicând: „Creştinilor! Eu sunt cartea lui Dumnezeu, citiţi-mă! Eu sunt Cartea Vieţii, iubiţi-mă! Dumnezeu este autorul meu, cercetaţi-mă şi-L veţi afla pe El în mine. Prin sfătuirea deasă cu mine şi împlinirea sfaturilor mele, veţi putea să rămâneţi pururea cu Dumnezeu, veţi dobândi puteri biruitoare asupra spiritelor întunericului şi în toată lupta cea bună, pe care o veţi duce după Lege, veţi putea ieşi biruitori şi vă veţi încununa. Stând departe de mine, vă cuprinde întunericul şi sunteţi expuşi atacurilor şi cuceririi voastre de către spiritele întunericului”. Fericiţi cei ce au urechi de auzit şi ochi de văzut.

De când e lumea lume, o luptă neîntreruptă, crâncenă, se vede dându-se într-însa. Duhurile şi lumea luminată a lui Dumnezeu e într-un perpetuu război cu satana, îngerii iadului şi cu lumea întunecată. Orice creştin se vede, cu voie ori fără voie, atras în această luptă crâncenă. Vrea, nu vrea, fiecare om din lume se vede atras într-una din aceste două mari tabere: ori în tabăra luptătorilor luminaţi, ori în tabăra luptătorilor (arapilor) întunecaţi. Un tablou cu culori vii despre acest război neîntrerupt ni-l dă Sf. Ioan Teologul în Cartea Apocalipsului (cap. 12). Sunt multe descoperiri în cărţile Sfinte în care ni se arată această luptă şi în care ni se lămuresc multe din frământările omenirii spre bine ori spre rău, spre vieţuirea virtuoasă, sau spre vieţuirea vicioasă, păcătoasă.

„În cer s-a arătat un semn mare: o femeie învăluită în soare, cu luna sub picioare, şi cu o cunună de douăsprezece stele pe cap. Ea era însărcinată, ţipa în durerile naşterii şi avea un mare chin ca să nască. În cer s-a mai arătat un alt semn: iată, s-a văzut un mare balaur roşu, cu şapte capete, zece coarne şi şapte cununi împărăteşti pe capete. Cu coada trăgea după el a treia parte din stelele cerului şi le arunca pe pământ. Balaurul a stătut înaintea femeii, care sta să nască, pentru ca să-i mănânce copilul, când îl va naşte...” (Apocalipsa 12, 1-4). „Îndrăzniţi. Eu am biruit lumea” (Ioan 16, 33).

Clericii sunt mai groaznic războiți. Dumnezeu îi ajută

Dumnezeu întotdeauna a privit cu dragoste părintească spre aleşii Săi, şi i-a încurajat cu ajutorul Său în vremile de grea cumpănă. Aceasta ne-o arată Dumnezeiştile Scripturi, Istoriile Bisericeşti şi alte cărţi Sfinte. Cei care voiesc să se încredinţeze despre acest adevăr, să se adâncească în învăţăturile Sfintei Biserici.

Proorocul Elisei înconjurat de sirieni şi ajutat de Dumnezeu

„Împăratul Siriei era în război cu Israil. Şi într-un sfat pe care l-a ţinut cu slujitorii săi, a zis: „Tabăra mea va fi în cutare loc”. Dar omul lui Dumnezeu a trimis să spună împăratului lui Israil: „Fereşte-te să treci pe lângă locul acela, căci acolo sunt ascunşi sirienii”. Împăratul lui Israil a trimis nişte oameni să stea la pândă pe locul spre care i-l spusese şi despre care îl înştiinţase omul lui Dumnezeu. Aceasta s-a întâmplat nu odată, nici de două ori.

Împăratului Siriei i s-a tulburat inima. A chemat pe slujitorii săi şi le-a zis: „Nu voiţi să-mi spuneţi care din voi este pentru împăratul lui Israil?”. Unul din slujitorii săi a răspuns: „Nimeni, împărate, domnul meu; dar Proorocul Elisei, care este în Israil, spune împăratului lui Israil cuvintele pe care le rosteşti în odaia ta de culcare”. Şi împăratul a zis! „Duceţi-vă şi vedeţi unde este, ca să trimit să-l prindă”. Au venit şi i-au spus: „Iată că este la Datan”. A trimis acolo cai şi care şi o oaste puternică. Au ajuns noaptea şi au înconjurat cetatea.

Slujitorul omului lui Dumnezeu s-a sculat dis-de-dimineaţă şi a ieşit. Şi iată că o oaste înconjura cetatea cu cai şi care. Şi slujitorul a zis omului lui Dumnezeu: „Ah! domnul meu, cum vom face?”. El a răspuns: „Nu te teme, căci mai mulţi sunt cei cu noi decât cei cu ei”. Elisei s-a rugat şi a zis: „Doamne, deschide-i ochii să vadă”. Şi Domnul a deschis ochii slujitorului, care a văzut muntele plin de cai şi de care de foc împrejurul lui Elisei. Sirienii s-au pogorât la Elisei. El a făcut atunci următoarea rugăciune către Domnul: „Loveşte, rogu-Te, pe poporul acesta cu orbire”. Şi Domnul i-a lovit cu orbire, după cuvântul lui Elisei. Elisei le-a zis: „Nu este aceasta calea, şi nu este aceasta cetatea; veniţi după mine şi vă voi duce la omul pe care-l căutaţi”. Şi i-a dus la Samaria.

Când au intrat în Samaria, Elisei a zis: „Doamne, deschide ochii oamenilor acestora, să vadă!”. Şi Domnul le-a deschis ochii, şi au văzut că erau în mijlocul Samariei. Împăratul lui Israil văzându-i, a zis lui Elisei: „Să-i măcelărească, să-i măcelărească, Părinte?”. „Să nu-i măcelărească” a răspuns Elisei. „Obişnuieşti tu, oare, să măcelăreşti pe aceia pe care i-ai prins cu sabia şi cu arcul tau? Dă-le pâine şi apă ca să mănânce şi să bea; apoi să se ducă la stăpânul lor”. Împăratul lui Israil le-a dat un prânz mare şi ei au mâncat şi au băut; apoi le-a dat drumul, şi au plecat la stăpânul lor. Şi oştile sirienilor nu s-au mai întors în ţinutul lui Israil” (4 Regi 6, 8-23).

Mai mulți sunt ajutătorii, decât cei ce ne războiesc

Luptat a fost odată Avva Moise spre curvie foarte. Şi nemaiputând să stea în chilie, s-a dus şi a vestit lui Avva Isidor. Şi l-a rugat pe el bătrânul ca să se întoarcă în chilia sa, dar nu a primit, zicând: „Nu pot, Avvo”. Şi luându-l cu sine, l-a suit pe casă şi i-a zis: „Ia aminte la apus”. Şi luând-aminte, a văzut mulţime nenumărată de diavoli, tulburându-se şi gâlcevindu-se ca să bată război. Zis-a lui iarăşi Avva Isidor: „Caută şi spre răsărit şi ia aminte”. Şi a căutat şi a văzut mulţime nenumărată de Sfinţi îngeri slăviţi. Şi a zis Avva Isidor: „Iată, aceştia sunt cei trimişi sfinţilor de la Domnul spre ajutor, iar cei de la apus, sunt cei ce bat război cu noi”. Şi aşa, mulţumind lui Dumnezeu, Avva Moise a luat îndrăzneală şi s-a întors la chilia sa (Pateric o.c. pag. 143).

Când vrăjmaşii noştri, gâlcevindu-se, năvălesc asupra noastră, glasul Creatorului nostru ne încurajează din cer, zicând: „Nu te teme, fiule, căci Eu sunt cu tine” (Facerea 15, 1; 21, 17; 26, 24; 46, 3; Isaia 41, 2, 10; 51, 7; 54, 4). Dumnezeiasca

Scriptură însă ne sfătuieşte ca pururea să ne pregătim pentru a sta împotriva vrăjmaşilor noştri, spre a deveni învingători.

„Fraţilor! - strigă Sf. Apostol Pavel - îmbrăcaţi-vă cu toată armătura lui Dumnezeu, ca să puteţi ţine piept împotriva uneltirilor diavolului. Căci noi n-avem de luptat împotriva cărnii şi a sângelui, ci împotriva căpeteniilor, împotriva domniilor, împotriva stăpânitorilor întunericului acestui veac, împotriva duhurilor răutăţii, care sunt în locurile cereşti. De aceea, luaţi toată armătura lui Dumnezeu, ca să vă puteţi împotrivi în ziua cea rea, şi să rămâneţi în picioare, după ce veţi fi biruit totul. Staţi gata dar, având mijlocul încins cu adevărul, îmbrăcaţi cu platoşa neprihănirii, având picioarele încălţate cu râvna Evangheliei păcii. Pe deasupra tuturor acestora, luaţi scutul credinţei, cu care veţi putea stinge toate săgeţile arzătoare ale celui rău. Luaţi şi coiful mântuirii şi sabia Duhului, care este cuvântul lui Dumnezeu. Faceţi în toată vremea, prin Duhul, tot felul de rugăciuni şi cereri. Vegheaţi la aceasta cu toată stăruinţa şi rugăciune pentru toţi Sfinţii, şi pentru mine, ca, ori de câte ori îmi deschid gura, să mi se dea cuvânt, ca să fac cunoscut cu îndrăzneală Taina Evangheliei, al cărei sol în lanţuri sunt; pentru că, zic, să vorbesc cu îndrăzneală, cum trebuie să vorbesc” (Efeseni 6, 11-20).

S-a izbăvit de diavolul ce-l lupta, prin icoana Maicii Domnului şi rugăciuni

E cunoscută multora - din Istoria Bisericească - mulţimea feluritelor minuni făcute de Dumnezeu prin sfintele icoane în Vechiul şi Noul Testament. O astfel de minune edificatoare şi de mare folos creştinilor, o aflăm în cartea cu Minunile Maicii Domnului.

Oarecare Monah se liniştea în Muntele Eleonului, având o icoană prea frumoasă a Născătoarei de Dumnezeu, la care avea multă evlavie. Înaintea ei se ruga în fiecare zi, cerând ca să-l izbăvească de dracul curviei. Și avea atâta război la această patimă, căci nu-l lăsa ziua şi noaptea, şi îl avea atâta de biruit, încât se primejduia să cadă până şi în faptă. Deci îndată ce se aprindea în inima lui văpaia aceea vătămătoare de suflet a spurcatei pofte, alerga la sfânta icoană, şi rugându-se cu lacrimi se prăpădea sminteala trupului. Însă vrăjmaşul, deşi bine vedea căci cu ajutorul Născătoarei de Dumnezeu fratele se izbăvea, el nu înceta, ci totdeauna îl ispitea. Şi într-o zi stând afară din chilie, i-au venit iarăşi viclenele gânduri. Vrând să alerge către rugăciune, după obişnuinţa lui, văzu cu ochii arătat pe diavolul, căruia îi zice: „Până când, vrăjmaşule al adevărului, vrei să mă ispiteşti? Nu ai cunoscut socoteala mea, cum că nu mă supun? Pentru ce în zadar mă munceşti?”. Răspuns-a lui diavolul: „Eu pe mulţi alţii mai îmbunătăţiţi decât tine i-am biruit, şi voiesc să te fac şi pe tine să te biruieşti mai pe urmă, căci nu mă lenevesc, nici altă slujbă n-am decât aceasta. Însă dacă vei face aceea ce îţi voi zice ţie, voi înceta ca să te mai supăr”. Iar acela a zis: „Ce voieşti să fac?”. Răspuns-a lui dracul: „Cu înlesnire şi puţin lucru este aceea ce îţi cer ţie, dar fă jurământ cum că nu vei mărturisi la altcineva şi îţi voi spune”. Iar pustnicul, ca un neînvăţat şi fără de răutate ce era, pentru dorul ca să se izbăvească de acel fel de război, s-a jurat ca să nu spună la nimeni. Deci i-a zis lui vicleanul şarpe: „Să nu te închini mai mult icoanei ce o ai în chilia ta; ci scoate-o pe dânsa afară din chilie, şi eu mai mult nu te voi supăra”. Iar monahul a

zis: „Mâine îţi voi da răspuns pentru aceasta”. După care, dracul făcându-se nevăzut, monahul se frământa cu gândurile, neştiind ce să facă din două. Şi avea multă scârbă şi muncă, mai ales pentru că s-a jurat ca să nu mărturisească nimănui. Căci diavolul cel prea viclean s-a silit să-i încuie uşa, ca să nu întrebe pe vreun dascăl care să-l înveţe chiar şi despre greşeala cea mai mică. Însă în ziua aceea a venit în munte Avva Teodor Eliotul, care era iscusit în Scripturi şi deprins în faptă din ispitele dracilor, şi câţi îl întrebau, luau mare folos. Deci ducându-se şi monahul cel zis, i-a vestit lui pricina; iar Avva l-a canonisit greu pentru jurământ, apoi i-a zis lui: „Nu ştii cum că vrăjmaşul nu scoate vreodată pe cineva din păcat mare, ca să-l arunce în cel mai mic, ci totdeauna în mai mare primejdie îl prăpăstuieşte? Care altă fărădelege este mai mare, decât ca să nu te mai închini Stăpânei celei prealăudate? Mai mic păcat este să curveşti de mii de ori, decât să te lepezi de Născătoarea de Dumnezeu cea pururea Fecioară. Deci să nu asculţi mai mult pe vicleanul, ci o roagă pe dânsa şi Ea îţi va ajuta, ca să ruşinezi pe dracul”.

După aceasta a plecat pustnicul de la Avva şi ducându-se la chilie l-a întâmpinat dracul, zicându-i: „O! bătrânule rău, oare nu te-ai jurat mie, ca să nu spui nimănui ori ce îţi voi zice ţie? Să ştii că pentru că ai călcat jurământul, ai să te munceşti şi eu nu voi înceta până în sfârşit a te ispiti”. Iar călugărul a răspuns: „Vrăjmaşule al binelui şi prea înrăutăţitule, ori curvar de voi fi, ori jurător strâmb, nu mă vei judeca tu, ci numai Dumnezeu şi Stăpânul, Fiul pururea Fecioarei, de care zici să mă lepăd. Însă eu nu te voi asculta; şi acum poţi să faci cu mine ce vrei. Darul ei îmi va ajuta şi mă va izbăvi de ispitele şi cursele tale”. Atunci dracul s-a făcut nevăzut, iar monahul făcând o iconiţă mică, după chipul icoanei Preasfintei Născătoarei de Dumnezeu pe care o avea în chilie, o purta cu el totdeauna. Şi de atunci n-a mai putut să-l supere vicleanul, şi a petrecut viaţa lui cu fapte bune, şi s-a învrednicit fericirii celei cereşti, pe care să dea Dumnezeu ca noi toţi să o dobândim, cu Darul şi cu iubirea de oameni a Domnului nostru Iisus Hristos, Căruia I se cuvine slava în veci. Amin (Minunea 16-a a Macii Domnului).

„Cei ce vă temeţi de Domnul, aşteptaţi mila Lui şi să nu vă abateţi, ca să nu cădeţi” (Cartea înţelepciunii lui Isus, fiul lui Sirah (Ecclesiasticul) 2, 7).

S-a izbăvit de diavolul prin agheasmă şi rugăciuni

Lumea aceasta este un câmp deschis în care totdeauna e război. Lumea credincioasă e războită de diavolul, care vrea s-o cucerească şi s-o tragă în întunecoasa lui împărăţie. Pe mulţi îi învăluieşte, pe mulţi îi năuceşte şi-i trage în pierzare cu laţurile feluritelor păcate. Fericit este sufletul care reuşeşte, cu ajutorul lui Dumnezeu, a se smulge din laţurile păcatelor şi din ghearele diavolului, alergând sub mâna cea puternică a lui Dumnezeu.

Într-un oraş al Coloniei, Vune cu numele, era un preot ce se numea Petru, om desfrânat şi cu rău nărav care, pentru faptele lui cele necinstite şi urâte, a fost spânzurat afară de casa lui. Şi o ţiitoare a lui, Aglaida cu numele, s-a înfricoşat şi îngrozit atâta când l-au spânzurat încât a lăsat lumea şi ducându-se într-o mănăstire s-a făcut călugăriţă. Deci după vreo câteva zile stând ea la fereastra chiliei, a văzut afară, într-un izvor, că sta un drac în chip de tânăr, care a sărit la fereastră ca să o răpească. Iar ea îngrozită a căzut înapoi, lovindu-se cu capul de pământ, şi în grabă s-au adunat surorile şi au ridicat-o ca pe o moartă şi au pus-o pe pat. După o vreme, vindecându-se puţin, a venit iar dracul şi i-a zis: „Aglaido, prea iubita mea, ce ţi-am făcut eu de te-ai lepădat de mine? Eu ţi-am săvârşit toate voile tale şi tu m-ai urât. Întoarce-te la lume şi eu îţi voi da ţie de bărbat un boier bogat, ca să te învrednicesc de multe bunătăţi. Să mănânci bucate prea bune, să bei şi să ai toate voile trupului; să nu şezi aici, nepriceputo, ca să mori mai înainte de vreme cu atâtea postiri, privegheri şi rele pătimiri”. Răspuns-a ea, zicându-i: „Piei de la mine,

vrăjmaşule al adevărului, că niciodată nu voi mai face voia ta, ci mai vârtos voi plânge şi mă voi tângui pentru vremea în care, ca o nepricepută, ţi-am slujit ţie”. Atunci dracul s-a făcut nevăzut, însă după puţină vreme iarăşi a venit şi tot asemenea, de mai multe ori îi făcea supărare. Iar călugăriţele au sfătuit-o ca să aibă la chilia ei puţină agheasmă şi când va mai veni ispititorul, să o verse asupra lui şi să-l izgonească cu semnul Cinstitei Cruci. Şi aşa a şi făcut.

Deci, când a aruncat agheasma, vrăjmaşul a fugit, însă după puţină vreme, iarăşi s-a întors. Atunci o soră mai pricepută a sfătuit-o ca imediat când va mai vedea pe dracul, să cheme numele Preasfintei Stăpânei noastre şi să zică închinăciunea îngerului, adică aceasta: „Născătoare de Dumnezeu Fecioară, bucură-Te, ceea ce eşti cu Dar dăruită, Marie, Domnul este cu Tine, binecuvântată eşti Tu între femei şi binecuvântat este rodul pântecului Tău, căci ai născut pe Mântuitorul sufletelor noastre”, şi celelalte. Aceasta zicând Aglaida către dracul, a fugit îndată cu atâta grăbnicie, ca şi cum l-ar fi izgonit un fulger sau o văpaie ce l-ar arde, şi s-a făcut nevăzut, şi mai mult n-a îndrăznit ca să se apropie de ea, nici să se mai arate cumva. Şi aşa s-a săvârşit Aglaida în mănăstirea aceea cu o petrecere plăcută lui Dumnezeu. Deci câţi aveţi vreo ispită de la vrăjmaşii cei de gând, sau de la cei simţitori, să ştiţi că altă doctorie nu este mai folositoare, decât numele Ei cel prea lăudat și minunat chemat fiind cu evlavie și cu credinţă (Minunea 17-a a Maicii Domnului).

„Fiule! Când te apropii să slujeşti Domnului Dumnezeu, găteşte-ţi sufletul tău pentru ispită. Îndreptează-ţi inima ta şi fii tare şi să nu te tulburi în vremea cercetării Lui. Lipeşte-te de Dânsul şi nu te depărta, ca apoi să fii slăvit...” (Cartea înţelepciunii lui Isus, fiul lui Sirah (Ecclesiasticul) 2, 1-3).

Lucrând în Sărbători, s-au îndrăcit, alții s-au pedepsit cu moarte şi boli grele

Acum, când mulţime de oameni, care se numesc creştini, nesocotesc sfinţenia duminicilor şi sărbătorilor, e bine a vorbi puţin şi despre greşeala aceasta, spre edificarea şi luminarea multora. Zilele sfinte s-au aşezat, aşa cum se arată ele în calendarul creştin, pentru ca creştinii în aceste zile alese, sfinte, luminate, să se adune în Casa lui Dumnezeu, spre a se ruga, a mulţumi şi a lăuda pe Dumnezeu, pentru mulţimea binefacerilor Sale, revărsate cu îmbelşugare asupra noastră. Aşa fac creştinii cei buni şi luminaţi. Creştinii întunecaţi însă, în zilele Sfinte, unii lucrează; iar alţii fac păcate grele prin cârciumi, la jocuri şi felurite petreceri păcătoase. Aceştia însă o păţesc rău de tot.

Un pescar cu numele Evroian, din cetatea Nev, se afla odinioară în cetatea Cercas din Ucraina. Acolo era tocmit la lucrarea unui eleşteu la Ciprian. Nerespectând zilele sfinte, a lucrat în ziua Uspeniei (Adormirii Maicii Domnului). Pe când lucra el la iaz, a intrat duhul cel necurat într-însul şi l-a muncit multă vreme. Cei din jurul lui, îngrijoraţi, l-au dus la mănăstirea Pecersca. Acolo l-au legat la stâlp. După facerea rugăciunilor de către preoţi, cu ajutorul lui Dumnezeu şi cu mijlocirea Maicii Precistei, s-a tămăduit de acel duh necurat (Minunea 321 a Maicii Domnului).

Alte pedepse asupra celor ce lucrează în sărbători. Varşovia - Ziarele poloneze publică amănunte despre un ciudat caz de sugestie a mulţimii, petrecut acum câteva zile în localitatea Zielohka. Doi dintre muncitorii care săvârşeau în ziua serbării Bunei Vestiri lucrări agricole, s-au îmbolnăvit imediat după aceea, iar alţi doi muncitori au fost îngropaţi de vii şi grav răniţi în urma unei surpări de pământ. Aceste întâmplări au pricinuit printre ceilalţi muncitori, care le-au pus în legătură cu necinstirea zilei de sărbătoare, o frică atât de mare, încât mai mulţi dintre ei şi-au pierdut deodată vederea. Doctorul chemat la faţa locului, a constatat într-adevăr semne de orbire. Imediat,

locuitorii localităţii au părăsit câmpiile şi s-au întors în satul lor, cântând cântece religioase (Ziarul „Dimineaţa”, 4 aprilie 1927).

Cele scrise sunt fapte adevărate, care trebuie să dea de gândit fiecărui creştin. Din ele să învăţăm un lucru, acela al cinstirii sărbătorilor, în mod creştinesc cum a fost orânduit. „Cine are urechi de auzit, să audă!” (D.O. a. IX, No. 43-44 Pr. G. I. Beschea).

În judeţul Muscel, un om nu voia să mergă la Sf. Biserică nici în ruptul capului. Cu ocazia ţinerii cercului preoţesc în acea parohie, au venit toţi preoţii să-l facă să vină la sfânta biserică, dar n-au reuşit.

Peste puţin timp, într-o duminică, îşi ia copiii şi pornesc împreună spre pădure, să adune crăci uscate. Femeia lui i-a amintit că este sărbătoare şi că e păcat să plece la muncă, dar el n-a vrut să înţeleagă. Ajungând în pădure, a pus ochii pe o cracă mare, uscată, care trebuia ruptă. Repede s-a suit în arbore şi a legat-o cu funie, şi dându-se jos a cheamat copiii să tragă şi ei. De frică, copilaşii au refuzat să se apropie, iar el s-a mulţumit să-i înjure cum ştia el mai bine. Necăjit, s-a agăţat singur, şi de răutate, îndoindu-şi puterile, a rupt singur craca, însă spre nefericirea lui i-a căzut în cap, şi a rămas mort pe loc (D.O. a. IX, No. 49-52 Diacon A. N. Const.).

Creştine! Cinsteşte zilele sfinte cu cercetarea Bisericii, cu citirea Dumnezeieştilor Scripturi şi cărţilor bisericeşti şi a cărţilor folositoare de suflet. Împodobeşte-ţi sufletul tău cu faptele milei trupeşti şi sufleteşti şi cu virtuţi creştineşti. Nu te lăcomi a lucra în duminici şi sărbătorile sfinte, ca să nu cazi în păcat şi în pierzare vremelnică şi veşnică.

Hulitorul şi albina

Dumnezeu adeseori adună pe oameni la Sine prin chemări blânde, alteori prin felurite necazuri. Dumnezeu cheamă pe om prin mustrări uşoare, prin certări mai puţin usturătoare, să părăsească păcatul. Aşa face adeseori şi cu creştinii care au patima înjuratului de cele Sfinte, de cele Dumnezeieşti, ori patima drăcuitului.

Un creştin cu numele, obişnuit cu înjurătura, a fost muşcat de o albină. Înfuriat de usturime, înjura şi drăcuia groaznic, alergând în toate părţile după vreun leac, care să-i uşureze durerea şi usturimea. Văzându-l şi auzindu-l un alt creştin, s-a apropiat de el, zicându-i: „Ia stai măi frate, i-a opreşte-te puţin să văd unde şi-a aşezat albina acul. Vai! Ce mare greşeală a făcut albina! Ea a înfipt acul în obraz, însă cred că voia să-l împlânte în vârful limbii, pentru că aceasta trebuia injectată, fiindcă după cât se vede ea boleşte groaznic...”. Auzind aceasta omul înjurător şi drăcuitor, a rămas ruşinat.

„Limba este şi ea un foc, este o lume de nelegiuiri. Ea este aceea dintre mădularele noastre, care întinează tot trupul şi aprinde roata vieţii când este aprinsă de focul gheenei” (Iacov 3, 6).

Creştinii întunecaţi de diavoli prin felurite înjurături de cele Sfinte şi sudalme infernale, dau la draci multe bunătăţi ce li s-au dăruit de Dumnezeu. Ei neîncetat sunt cu satana în gură, cu naiba, cu diavolul şi cu dracu. În furiile, ba chiar şi în glumele lor, zbiară: „Să se bage... în vitele lui... să le ia... să le ducă... să le care... să le stropşească... să le omoare”. Ce nebunie groaznică! Cum se mai spurcă şi se prăbuşesc în iad de vii, astfel de creştini nefericiţii. Ei dau diavolului boii, caii şi alte animale, păsări, lucruri, oameni, soție, copii, de care adeseori se servesc, ba chiar şi pe sine de multe ori. Dă dracilor vaca şi-i mănâncă ori bea laptele ei, dă porcii şi mănâncă carnea lor, dă păsările şi mănâncă ouăle, puii şi carnea lor. Vai de astfel de creştini, nesocotiţi şi întunecaţi!

Pentru înjurături e bun şi pentru rugăciuni e prea mic?

Unii părinţi ştiu a da şi se ostenesc în a da chiar, o creştere bună şi aleasă copiilor lor. Aceştia, dimpreună cu copiii lor, se bucură în viitor de ostenelile depuse. Alţi părinţi însă, fie din nepricepere, fie din prea multă slăbiciune ce o au către fiii lor, îi lasă să crească în voia lor. Majoritatea acestor copii ies răi, plini de vicii. Aceştia sunt spini şi mărăcini pentru societatea în care intră şi pentru sânul Bisericii care-i primeşte să-i alimenteze şi călăuzească. Părinţii acestor copii vicioşi, adeseori privesc şi se bucură de nebuniile lor, de vorbele lor putrede şi de înjurăturile lor.

Odată, nişte părinţi făceau haz de înjurăturile şi drăcuielile ce le scotea din gură un copil al lor mai mic. În înjurăturile şi drăcuielile copilaşului lor, nefericiţii părinţi vedeau un semn de vitejie. Pe când copilul înjura şi drăcuia, s-a întâmplat de a trecut pe acolo un creştin luminat. „Frumuşel copil aveţi, şi ce bărbat frumos, voinic şi de folos societăţii ar deveni, dacă l-aţi creşte creştineşte! Ce rugăciuni aţi învăţat dv. pe copil? Ce rugăciuni ştie el? Ştie el a se ruga?”. „Ba nu. Nu ştie nici o rugăciune! Nu l-am învăţat rugăciuni, că de, e prea mic pentru rugăciuni”.

„Cum - a zis creştinul mirat - pentru rugăciuni e prea mic! Dar pentru înjurat şi drăcuit nu! Nu uitaţi că: Pomii buni, poame bune fac; iar pomii răi, poame rele fac. Şi pomii care fac poame rele vor fi tăiaţi şi aruncaţi în foc. Părinţilor! Creşteţi-vă copiii bine, ca să aveţi folos şi bucurie de ei în viitor”. Creştinul s-a dus în calea sa, iar părinţii au rămas gânditori la poarta casei lor.

Un răspuns fioros

Mamele bune au dat Bisericii şi Naţiunii oameni buni. Sarra - mama lui Isaac, Ana - mama lui Samuel, Solomoni - mama celor şapte fii Macabei, Elisabeta - mama Sf. Ioan Botezătorul, Preasfânta Fecioară Maria - Mama Domnului nostru Iisus Hristos, mamele Sfinţilor Ierarhi: Vasile cel Mare, Ioan Gură de Aur, Grigorie de Nazianz, fericitul Augustin; mamele Marilor Voievozi: Mihai Viteazul, Ştefan cel Mare şi ai altor sfinţi şi bărbaţi ai neamurilor, sunt nişte icoane vii, demne de privit şi imitat de mamele din toate vremurile. Mamele acestea şi cele ca dânsele, au fost şi sunt nişte îngeri ai Bisericii şi ai Neamului.

Din nefericire, cele mai multe mame sunt lipsite de pregătirile trebuincioase mamelor. Acestea lăsându-se târâte de felurite patimi rele şi de viciile limbii rele, neînfrânate, având şi bărbaţi vicioşi, fac din casele lor un iad; iar ei un fel de locuitori ai iadului. Aceasta o vedem cu durere adeseori, aproape în fiecare vreme şi loc. Despre această plagă care dă Bisericii şi Neamului copii răi, rău-crescuţi, spini, mărăcini şi pui de vipere, au scris şi scriu mai toţi scriitorii - în felurite forme - prin ziare, reviste şi cărţi.

Un învăţător s-a întâlnit odată pe un drum cu un copil, care nu ieşise încă printre oameni ori la şcoală. „Al cui eşti tu, măi copile?” l-a întreabat învăţătorul. „Al dracului”, a răspuns copilul. Învăţătorul a rămas uimit de acest răspuns și l-a întrebat mai departe: „Cum te cheamă pe tine, copile?”. „Satana”, a răspuns copilul. „Da de unde vii tu?” l-a întrebat mirat învăţătorul. „Din iad”, i-a răspuns copilul. Învăţătorul a cercetat mai departe, pe urmele acestui răspuns fioros, şi pe urmă a aflat următoarele lămuriri: Mama copilului se certa foarte des cu tatăl său, care era beţiv şi îi zicea adeseori: „Ce-i drace, iar ai venit beat pe capul meu?”. La asta, tatăl copilului răspundea cu înjurături şi ameninţări. În această vreme, copilul fugea plângând în braţele mamei sale, dar ea îl alunga, zicându-i: „Fugi satano, nu mă mai necăji şi tu, că destul de necăjită sunt eu, de

când trăiesc în acest iad de casă”. Din acestea a auzit copilul şi a învăţat că pe tatăl lui îl cheamă „dracu”, iar pe el „satana” şi ei trăiesc în „iad”.

Iată şi din această istorioară se poate vedea ce groaznice urmări are pentru copil creşterea cea rea, cu vorbe putrede, înjurături, drăcuieli şi alte blestemăţii, pe care le vede şi le aude în casa părintească” (Din 500 istoriaore, Preot Iosif Trifa).

„Părinţilor! Iubiţi pe Dumnezeu mai mult decât orice pe lume. Cuvintele acestea, pe care ţi le spun eu astăzi, să le ai întipărite în inima ta şi în sufletul tău. Să le întipăreşti în fiii tăi, şi să vorbeşti de ele când şezi în casa ta, când mergi pe cale, când te culci şi când te scoli, să le legi ca semn la mână şi să le ai ca pe o tăbliţă pe fruntea ta. Să le scrii pe uşile casei tale şi pe porţile tale...” (Deuteronomul (2 Lege) 6, 5-9; 20-25).

„Părinţilor! Nu întărâtaţi la mânie pe fiii voştri, ci creşteţi-i în învăţătura, înţelepţirea şi teama de Dumnezeu” (Efeseni 6, 4).

Tu vorbeşti în limba drăcească

Neamurile semănate de înţelepciunea lui Dumnezeu pe suprafaţa pământului, îşi au fiecare limba sa în care vorbeşte. După datorie, fiecare om şi neam trebuie să se roage, să mulţumească şi să laude pe Creatorul său în limba pe care ştie a o vorbi. Ce plăcut este să vezi oameni rugându-se în linişte adâncă Creatorului lor. Îţi pare că vezi înainte nişte îngeri: blânzi, binevoitori, plăcuţi, atrăgători, luminaţi şi aşa de minunaţi, încât parcă i-ai tot privi. Nu tot aceeaşi impresie ai când te afli în apropierea unor înjurători. La aceştia vezi ceva posomorât, rău, nesuferit, care te depărtează şi te umple de dezgust şi amărăciune.

Un creştin trecea odată pe drum. Mergând, el vede într-o ogradă un om supărat care-şi înjura şi drăcuia femeia, copiii şi vitele. Creştinul nostru se opreşte în loc, mirat de cele ce auzea. Îi dă omului înjurător bună ziua şi intră în vorbă cu el. Din vorbă în vorbă, după ce a observat că se mai înmuiase, creştinul nostru l-a întrebat: „Te rog, fii bun şi spune-mi în ce limbă vorbeai acum, mai înainte de a intra eu în vorbă cu dumneata?”. Înjurătorul mirat, a răspuns: „Când? Când înjuram şi drăcuiam pe ăştia care mă amărau?”. „Da” i-a zis drumeţul. „Apoi de, în ce limbă să grăiesc? În limba noastră românească”. „Ba, te rog să mă ierţi, dacă ţi-oi spune adevărat! Dumneata atunci când înjurai de cele Sfinte, de cele Dumnezeieşti, când îţi dădeai diavolului: femeia, copiii, vitele şi lucrurile celelalte, dumneata vorbeai în limba drăcească. Limba aceasta infernală e asemenea limbilor satanei şi diavolilor din iad, cu care - în răutatea lor - hulesc pe Dumnezeu, pe Sfinţii Lui şi Cortul Lui”.

Creştinul şi-a luat ziua-bună, iar înjurătorul a rămas ca trăznit în mijlocul ogrăzii, gândindu-se la păcatele sale. Socotindu-se bine, şi-a îndreptat viaţa şi nu a mai înjurat, nici nu a mai drăcuit.

Tu eşti de loc din iad!

Un cuvios părinte-călugăr, care făcea ascultare într-una din sfintele mănăstiri ce împodobesc pământul ţării noastre, a întâlnit în mijlocul câmpului un lucrător încruntat la faţă, din gura căruia curgeau blesteme şi urâte înjurături. Atunci călugărul apropiindu-se de acel lucrător îi zise: „Spune, omule, nu-i aşa că tu eşti de loc din iad?”. Lucrătorul a făcut ochii mari şi l-a întreabat pe călugăr ce vrea să zică cu vorba lui. Foarte prietenos, cuviosul părinte îl lămuri aşa: „Pe aici, pe la noi, se vorbeşte româneşte. Dacă aud însă pe cineva vorbind bulgăreşte, judec numai decât că acel om trebuie să fie de loc din Bulgaria, fiindcă vorbeşte aşa cum se vorbeşte în Bulgaria. Când întâlnesc alt om care vorbeşte sârbeşte, îndată îmi fac despre dânsul părerea că trebuie să fie din Serbia. Când aud pe cineva vorbind italieneşte, cred că am de-a face cu un cetăţean din Italia. Tot aşa, când aud pe cineva că blesteamă şi înjură, îmi fac părerea că este de loc din iad, fiindcă vorbeşte aşa cum se vorbeşte în iad. În rai răsună cântările de slavă ale îngerilor, dar iadul este plin de blestemele şi vorbele urâte ale celor osândiţi să stea într-însul. Astfel, eu de câte ori aud pe cineva blestemând şi înjurând de cele Sfinte, mă gândesc că acel om trebuie să fie de loc din iad, ca diavolii”.

Călugărul, după această explicare, a plecat mai departe în drumul său, dar lucrătorul a rămas pe gânduri şi după scurtă vreme a luat hotărârea să nu mai înjure şi să nu mai blesteme cât va trăi (Revista Oastea Domnului din 17-11-1935).

„Tiara (satana) şi-a deschis gura şi a început să rostească hule împotriva lui Dumnezeu, Să-I hulească Numele Lui, Cortul (Biserica) şi pe cei ce locuiesc în cer” (Apocalipsa 13, 6).

Pustnicul credincios a biruit pe diavolul, care-l ponegrea şi osândea

Exemplele prin care creştinul se poate scăpa de diavolul şi slugile lui infernale - care adeseori ne învinuiesc, ponegresc şi osândesc pentru greşelile noastre chiar şi după mărturisire şi împlinirea canonului - sunt multe. Multe căi, uşi şi portiţe de scăpare ne-a pus Dumnezeu înainte, spre a ne scăpa de aceste spirite infernale, care întrebuinţează toate mijloacele pentru a arunca pe creştini în prăpăstiile deznădăjduirii, cu înlesnire să-i tragă în iad. La această meserie infernală se serveşte diavolul adeseori şi de oamenii din toate ramurile societăţii. Pentru aceasta şi zice Dumnezeiasca Scriptură: „Fiilor! Cercaţi duhurile şi vedeţi care sunt de la Dumnezeu...” (1 Ioan 4, 1; comp. 1 Corinteni 14, 2-9; 1 Tesaloniceni 5, 21; Apocalipsa 2, 2).

Într-o carte bătrână folositoare de suflet am citit cândva că unui pustnic credincios i s-a arătat într-o noapte diavolul înrăutăţit. Pentru a-l arunca în prăpastia desnădăjduirii, înrăutăţitul duh, a început a-i înşira călugărului pustnic, toate păcatele pe care le făcuse în viaţa sa. „Asta şi asta ai făcut... acelea şi acelea le ai pe sufletul tău... eşti un nefericit de om păcătos... un putred de păcate... Vai de sufletul tău... Gheena cu focul veşnic te aşteaptă...”.

Pustnicul credincios văzând vrăjmăşia înrăutăţitului şi întunecatului duh, clevetitor, judecător, osânditor şi ponegritor, i-a zis: „Oare numai aceste păcate am eu asupra sufletului meu?”. „Ba mai ai şi altele multe şi grele păcate făcute - i-a răspuns diavolul - aşadar, să ştii că tu ai parte în focul veşnic al iadului nostru”. „Te rog - a zis pustnicul - scrie-mi pe o hârtie toate păcatele grele ca să nu le uit”. Diavolul a luat o hârtie şi cu marea lui bucurie drăcească a înşirat pe ea o mulţime de păcate cu care îl tot necăjea pe călugăr, mustrându-l: „Iată, astea şi astea le-ai făcut... Ai să vii în iadul nostru...”.

După ce diavolul osânditor şi ponegritor a scris toate păcatele, pustnicul luând hârtia, a făcut dedesubtul ei semnul Sfintei Cruci şi a scris aceste cuvinte: „Achitate

prin Dumnezeiescul Sânge al Domnului nostru Iisus Hristos”. Apoi întinzând hârtia diavolului, i-a zis: „Mi-ai dat *Nota*... acum poftim înapoi *Chitanţa*. Diavolul, văzându-se biruit şi ruşinat, a fugit îndată dinaintea pustnicului, crăpând de ciudă.

Iubiţi fraţi creştini! Noi în fiecare zi făcând o notă lungă, încărcată cu felurite păcate: cu gândul, cu cuvântul şi cu lucrul, cu acestă notă a păcatelor, cu care suntem împovăraţi, să cădem zilnic înaintea Sf. Cruci, sau al Jertfelnicului Dumnezeiescului nostru Mântuitor, căindu-ne şi plângându-ne păcatele noastre. Păcatele noastre din nota sau catastiful diavolilor pot fi şterse şi sufletul nostru curăţit numai prin spovedanie adevărată şi prin scumpul Sânge al Mielului lui Dumnezeu.

„Iată Mielul lui Dumnezeu, Care ridică păcatul lumii” (Ioan 1, 29; Isaia 53). „Sângele lui Iisus Hristos Fiul lui Dumnezeu, ne curăţeşte pe noi de tot păcatul... (1 Ioan 1, 7; 1 Corinteni 6, 11; Efeseni 1, 7; 2, 1-2; Evrei 9, 14; Apocalipsa 1, 5-6).

Leapădă-ți toți idolii, dacă vrei viață

Ziditorul lumii, văzând cum oamenii răzvrătiţi s-au adunat din toate părţile şi s-au apucat împotriva voinţei Lui a-şi face turn, „Turnul lui Babel”, S-a mâniat asupra lor. I-a mustrat întâi cu felurite boli şi cu vifor care i-a aruncat jos din înălţime, omorând pe unii din ei. Văzând că nu se opresc din lucrul răzvrătirii lor, S-a hotărât să-i pedepsească aspru. Pe atunci era numai o limbă peste tot pământul. Dumnezeu cel Preaslăvit în trei Feţe, atunci a făcut sobor şi s-a sfătuit, zicând: „Veniţi să ne pogorâm şi să amestecăm limbile lor, ca să nu se mai poată înţelege unii cu alţii”. Şi astfel - nemaiputându-se ei înţelege între dânşii - a împrăştiat cele 71 de căpetenii cu cele 71 de adunări mari ale lor, pe suprafaţa întregului glob pământesc, care până unde au putut ajunge. Fiecare adunare îşi avea limba sa, Numai Ever şi adunarea sa, care nu s-au asociat la lucrarea lor răzvrătită, au rămas cu limba care se vorbea mai înainte de amestecarea limbilor.

Din oamenii celor 71 de adunări şi limbi felurite, s-a ivit idolatria, care treptat a crescut până ce a întunecat aproape toată lumea. Dumnezeu în Vechiul Testament şi-a ales poporul Său în persoana israeliţilor, dar şi aceştia adeseori s-au molipsit de lepra idolatriei, din care pricină Dumnezeu adeseori i-a pedepsit, uneori mai uşor, iar alteori mai aspru.

În timpul naşterii şi dezvoltării creştinismului, idolatria era în floare. Biserica creştină a suferit mult, s-a jertfit mult, până a reuşit a curăţi lepra aceasta a idolatriei, pe cât s-a putut, din neamurile pământului.

Un păgân cu numele Cromatius, s-a îmbolnăvit de moarte. În apropierea acestui păgân bogat, trăia în singurătate un pustnic evlavios, Sebastian, care avea darul de a vindeca diferite boli. Chinuit de dureri, Cromatius în cele din urmă a cheamat pe pustnic şi l-a rugat să-l vindece. „Bine - îi zice omul lui Dumnezeu - eu mă voi ruga Celui

de sus să te scape de boală, dar trebuie să facem un lucru: trebuie să sfărâmi toţii idolii cărora te-ai închinat până acum”. Cromatius a făgăduit că va face aceasta şi a nimicit într-adevăr o mulţime de idoli. Nu rămăsese la urmă decât unul singur! Dar acesta îi era prea drag şi nu se îndura, parcă, să-l sfărâme; de aceea îl ascunsese. A doua zi, pustnicul a venit iarăşi şi Cromatius s-a plâns că durerile nu încetează şi că nu simte nici o uşurare. „Nici nu te vei simţi mai bine - i-a răspuns pustnicul - cât timp nu-ţi vei dezlipi inima de idolul tău iubit”. Atunci a cunoscut Cromatius că trebuie să se despărţească şi de cel de pe urmă zeu mincinos, care-i era mai drag, şi după ce l-a nimicit şi pe acela, s-a ridicat din pat şi din boală (Tarnavschi, Soroceanu şi Vască, Predici, T-I, pg. 77; Duminica a 2-a a Postului Mare).

Păgânul acesta a fost bolnav trupeşte; iar noi suntem bolnavi sufleteşte. Precum Cromatius, pentru a-şi recăpăta sănătatea, a trebuit să sfărâme şi să se lepede de toţi idolii săi iubiţi; tot astfel şi noi, pentru a ne curăţi de păcate şi de rănile lor, care lucrează moarte în sufletele noastre, trebuie să le mărturisim în Taina Sfântă a Spovedaniei, ştergându-le şi urma lor, prin căinţă adevărată. Cum păgânul Cromatius nu s-a făcut sănătos până nu şi-a sfărâmat şi ultimul idol iubit, tot astfel şi noi nu ne însănătoşim la suflet, şi nu putem intra în împărăţia Cerurilor, până nu ne mărturisim şi nu ne lepădăm şi de cel din urmă păcat iubit şi înrădăcinat în inima noastră, cum ar fi: beţia, iubirea de avuţie, de slavă deşartă, jocurile, prăznuirile drăceşti, desfrânarea, etc. Căci: „Nimic necurat, ori cel ce face spurcăciune, ori minciună, nu poate intra întru împărăţia Cerurilor” (Apocalipsa 21, 27).

Neputrezirea unora din morți

Este un semn şi acesta, că cel ce nu putrezeşte după moarte, a rupt legământul făcut cu Dumnezeu la Sf. Botez şi la scaunul Mărturisirii. Acesta e un semn care îngrozeşte pe mulţi şi-i îngrijorează, silindu-l pe fiecare în parte să-şi cerceteze conştiinţa şi să-şi îndrepteze viaţa după Dreptarul Ortodoxiei. Sfânta Pravilă Bisericească şi Pidalionul ne arată felurite cauze ale neputrezirii morţilor, între care cele mai multe sunt feluritele păcate şi legături grele, sub care l-a surprins moartea pe cel neputrezit.

Un boier scos de patru ori din pământ neputred

Între anii 1853-1854, istoriseşte un ucenic al Sfântului Calinic, mergeam cu Preasfinţia Sa, spre Târgul-Jiului.

În cale ne-au ieşit nişte proprietari avuţi, invitând pe P.S. sa ca să meargă să slujească Sfânta Liturghie la biserica de pe proprietatea lor, că vor să facă şi parastas. Am mers cu toţii şi am găzduit la acei proprietari. Dânşii seara au spus P.S. sale că părintele lor a murit de mai mulţi ani şi l-au dezgropat de trei ori, făcând parastas cu arhierei şi cu preoţi şi tot întreg i-au scos trupul său din groapă şi că acum să-l mai dezgroape a patra oară şi ce va voi Dumnezeu cu dânşii.

A doua zi după slujba Sfintei Liturghii, am ieşit cu parastasul la groapa repausatului. Ajungând acolo, am găsit pe boier scos din groapă şi rezemat de zidul bisericii în picioare, îmbrăcat cu un antiriu de mătase şi cu un fes roşu în cap, fără să fi fost ceva putrezit de pe dânsul. Dar când a început P.S. sa să citească rugăciunile cele de dezlegarea păcatelor, a început trupul acelui boier, de la picioare a se face ţărână. Astfel

până la sfârşitul rugăciunilor, întreg trupul său s-a făcut o grămăjuie de ţărână amestecată cu oase albe. Toţi cei ce erau de faţă, minunându-se de aceasta, deodată au dat mărire lui Dumnezeu. (Din „Viaţa Episcopului Calinic cel Sfânt”, o.c. pg. 41-42).

Douăzeci de trupuri moarte, aflate nedezlegate fiindcă nu şi-au făcut pravila

Unul, Atotputernicul şi Atotţiitorul Dumnezeu, a hotărât ca oamenii făcuţi de El, după Chipul şi Asemănarea Sa, să stea în cea mai strânsă legătură cu El prin rugăciuni, cugetarea în Legea Sa şi împlinirea voii Lui. Oamenii care se abat, greşesc mult şi se păgubesc groaznic.

Toţi creştinii - clerici şi mireni - sunt datori a nu-şi lăsa pravila lor, adică fiecare trebuie a-şi citi obişnuita şi predata rânduială cea înşeptită: 1. cea de miezul nopţii (Miezonoptica); 2. cea de dimineaţă (Mânecânda cu ceasul întâi) ceasurile; 3. ceasul trei; 4. ceasul şase cu obedniţa, ori Sf. Liturghie; 5. ceasul nouă; 6. cea de seară (vecerniţa) şi al 7-lea cea după Cină (Dupăcinarea). Iereii şi Clericii (preoţii, călugării şi toţi slujitorii Bisericii), care nu citesc rânduiala arătată, se supun la mari certări, se arată din această înfricoşată istorie, ce a urmat în anii Preasfinţitului Sofronie, Patriarhul Ierusalimului.

În anii acestui Patriarh, a murit un cuvios şi mare bărbat cu viaţa, numit Evtropie. Vrând Patriarhul să-l îngroape pe el la mormintele cele obşteşti ale Bisericii celei mari din Ierusalim, au găsit acolo douăzeci de trupuri întregi şi nedezlegate. Necunoscând ei ale cărora au fost acestea, au făcut priveghere, Patriarhul şi toată Biserica, rugându-se lui Dumnezeu să li se descopere pentru ei. Deci, Dumnezeu a deschis gura unuia din adormiţii aceia şi a zis: „Noi am fost ierosiţi (sfinţiţi) şi clerici, şi pentru îngrijirile lumeşti defăimam predanisita rânduiala a Laudelor lui Dumnezeu,

pentru care şi în nedezlegat aforismos ne-am supus". Şi întrebând Patriarhul şi aflând că de douăzeci de ani rânduiala nu au citit-o, s-au făcut chezaşi toţi ierosiţii cei împreună cu Patriarhul, ca să împlinească ei rânduiala a celor douăzeci de ani şi aşa, îndată s-au dezlegat trupurile lor.

Şi nu numai cei bisericeşti sunt datori aceasta a o împlini; ci şi mirenii a o asculta (nefiind cărturari) ori să citească singuri Laudele acestea înşeptite. Că dacă David împărat fiind şi în lege şi aceasta nu a părăsit-o, precum însuşi zice: „De şapte ori în zi Te-am lăudat pe Tine", (Psalmi 118), cu cât mai vârtos creştinii trebuie a o împlini aceasta. Iar de nu vor putea de şapte ori, le poruncesc Apostolii în aşezămintele lor (Cartea 2-a, cap. 38) zicând Episcopului: „Porunceşte poporului şi sfătuieşte a veni des la biserică, dimineaţa şi seara în fiecare zi şi nici-cum a se lipsi, ci neîncetat să vină".

Un mirean aflat neputred. Dezlegat prin rugăciunile Bisericii

Fiindcă s-a zis aici de trupuri afurisite şi nedezlegate, am socotit să adaug şi ceea ce cu ochii mei am văzut eu smeritul, tălmăcitorul cărţii acesteia, spre astuparea gurilor celor ce pe toate le dau firii. La anul de la mântuirea lumii 1785 vara, se afla la Sfânta Episcopie a Huşului un monah cu numele Rafail, cu neamul slovean, cu meşteşugul olar. Care ziua lucrându-şi meşteşugul la olărie, în ascultare la Episcopie, toată ziua postind venea seara la chelarul Episcopiei şi luându-şi o pâine, merticul său, trecea în dosul sfintei biserici de se odihnea între morminte.

Acest monah în una din nopţi a mers la Daniil duhovnicul Episcopiei şi, făcând rugăciune, i-a deschis duhovnicul. Şi el a zis: „Cinstite Părinte, un frate mort se vaietă în mormânt şi eu auzind l-am întrebat ce are de se văietă? El mi-a răspuns: „Vai

creştinului ce nu-şi mărturiseşte la moartea sa toate păcatele sale". Acestea auzindu-le duhovnicul şi socotind că i s-a nălucit monahului aceasta, iar mai ales că era socotit de toţi nu întreg la minte, l-a dojenit şi i-a poruncit să nu mai spună şi altora şi aşa a ieşit monahul de la duhovnic şi nici duhovnicul n-a spus cuiva. Iar a doua noapte monahul iarăşi venind la duhovnic şi asemenea spunându-i, nu i s-a ţinut în seamă spunerea, ci dojenindu-l că este împrelestit (neascultător) şi pentru aceasta i se nălucesc unele ca acestea a zis: „De vreme ce nimeni nu s-a îngropat acum de curând în curtea Episcopiei, apoi cei de multă vreme morţi acum pot a plânge şi a se văieta?". Iar monahul cu smerenie i-a răspuns că el ce-a auzit îi spune şi nu minte, şi a ieşit. Deci venind şi în a treia noapte, asemenea spunând duhovnicului şi duhovnicul iar asemenea vrând a-l depărta, el a adăugat zicând duhovnicului: „De acum însuţi vei da seama înaintea lui Dumnezeu de sufletul acela". Acestea auzindu-le duhovnicul şi îngrijorându-se, nu cumva să fie vreo descoperire a milostivirii lui Dumnezeu, ca să nu greşească lui Dumnezeu, nedescoperind Episcopului lucrul acesta.

Deci după ieşirea de la Dumnezeiasca Liturghie venind duhovnicul înaintea Episcopului Iacob (care mai pe urmă s-a ridicat cu obşteasca alegere la scaunul Mitropoliei) i-a povestit toate cu amănuntul, unde eram şi eu smeritul de faţă, diacon fiind şi slujitor al Episcopiei, împreună cu ceilalţi diaconi, de care mult mirându-se Arhiereul, a poruncit duhovnicului ca să cheme pe monah să arate mormântul acela şi să facă cele de cuviinţă pentru mort, spre a i se mijloci iertare. Urmând duhovnicul poruncii şi înştiinţându-se soţia şi fiul mortului, i-au făcut dezgropare şi s-a găsit întreg desăvârşit; fiind (precum se spunea) îngropat de mai mult de şase ani, iar numele i-a fost Ganciu Hagiu, bulgar, şi femeia şi fiul lui aducând pe Arhiereu, a slujit Arhiereul împreună cu slujitorii săi Dumnezeiasca Liturghie, apoi ieşind la mormânt au scos trupul Hagiului aceluia şi făcându-i prohodul şi citindu-i rugăciunile cele de dezlegare cu îngenunchere şi tot poporul strigând cu lacrimi „Doamne miluieşte", şi iarăşi l-au îngropat. Deci la împlinirea unui an după aceasta iarăşi l-au încercat şi s-au găsit numai oasele uscate.

Aceasta şi eu smeritul cu ochii mei văzând, am socotit a nu lăsa în uitare o aşa mare şi văzută dovadă a milei lui Dumnezeu (Vezi Pidalion o.c. fila 311 nota).

Ce zic Sfintele Pravile despre trupurile neputrezite?

Acum, ca şi în toate vremurile, milostivirea lui Dumnezeu trage pe oameni din căile pierzării la mântuire, pe calea vieţii, către Sine, prin felurite mijloace. Unul din multele şi minunatele mijloace, întrebuinţate de bogăţia înţelepciunii lui Dumnezeu, este şi neputrezirea unora din repauzaţi. Când o familie, sau un neam de oameni, dezgroapă pe careva din repausaţii lor şi-l află neputred, un nor greu de tristeţe, de umilinţă şi de o mare îngrijorare, se împânzeşte peste toţi şi pătrunde în toţi, silindu-i să-şi pună felurite întrebări: „De ce nu a putrezit (N)? Care o fi cauza? Ce păcat greu o fi având? Ce legătură? Ce afurisenie? Ce anatemă? etc. etc.

Două sunt pricinile obşteşti ale legăturii celor aflaţi nedezlegaţi. Una este firească, iar cealaltă mai presus de fire. Nedezlegarea firească urmează din alcătuirea trupurilor. Privitor la acesta zice Sf. Vasile cel Mare că atâta de mare deosebire se află între alcătuirile trupurilor, câtă este între fier şi între vreascuri. Drept aceea, şi câte trupuri sunt de alcătuire tare, acelea trebuie a se afla mulţi ani în mormânt. Unele cinci ani, altele şapte, pentru ca să se topească, şi degrabă nu trebuie a se face dezgroparea unora ca acestora. Nedezlegarea mai urmează şi de la vreme; căci câţi mor în vreme de iarnă, din cauza zăpezii şi a gheţii, mai cu greu se dezleagă decât cei ce mor în vreme de vară. Nedezlegarea trupurilor morţilor, mai urmează şi de la felul pământului. Precum unele feluri de pământ mai lesne dau semănăturile; iar altele mai anevoie, aşa şi trupurile, pe unele le dezleagă mai lesne şi pe altele mai cu greu. Cealaltă pricină, cea mai presus de

fire a nedezlegării trupurilor, urmează: ori din legiuita şi canoniceasca legătură de Arhiereu, sau de preot, sau de vreo nedreptate pe care a făcut-o mortul.

Drept aceea, de se întâmplă a se scoate vreunul legat, (neputred), rudele şi moştenitorii lui trebuie a-l muta la altfel de pământ. Şi de vor vedea că nu din cauză firească e legătura, trebuie să-l roage pe Arhiereul sau preotul ce l-au afurisit. De au murit aceia, trebuie să roage pe moştenitorii acelora ca să-l ierte. De a făcut însă vreo nedreptate, rudele sau moştenitorii, având posibilitatea, să întoarcă nedreptatea, ori neavând, să roage pe cei nedreptăţiţi, să ierte pe nedreptăţitorul. Aşa, făcându-se legătura, se dezleagă.

Nectarie al Ierusalimului, în răspunsurile cele asupra începătoriei Papei, arată că semnele trupurilor afurisite sunt acestea:

1) sunt nedezlegate,
2) sunt deformate şi urâte,
3) sunt greu mirositoare şi puturoase,
4) sunt umflate ca timpana (toba),
5) Pricinuiesc frică şi cutremur privitorilor (adaus). Precum Sfintele Moaşte au cu totul dimpotrivă acestor semne. Căci acelea sunt nestricăcioase, frumos mirosind, uscate, line şi bine primite, ca şi cum ar fi dormind, şi izvorăsc dintr-însele felurite minuni şi vindecări suferinzilor. Să ascultăm acum cuvintele Sfintei Pravile Bisericeşti:

Glava 37: Pentru cel afurisit, cum se cunoaşte după moartea lui de unde s-a afurisit. (Acestea toate de afurisenie s-au aflat într-o carte a Sfintei Sofia de la Solun). Care are poruncă sau catara: adică blestem, aceluia numai ce i se ţine dinainte trupul întreg. Care are anatemă, acela se arată galben şi are degetele sgârcite. Iar care se arată negru, acela să ştii că s-a afurisit de Arhiereu. Iar care se arată alb, acela este afurisit de Dumnezeieştile Pravile.

Glava 39: Pentru cei afurisiţi pe care îi afuriseşte Arhiereul; iar după moarte se află trupurile lor dezlegate.

(Întrebare). Pe nişte oameni ce-i afurisiţi pe dreptate, cum se cade, şi pe lege Arhiereul lor, ca pe nişte călcători de Dumnezeiasca Lege, şi murind afurisiţi; și n-au vrut să ia iertare şi i-au îngropat, iar peste puţină vreme li se află trupurile lor dezlegate, şi deznodate os de os. O! Mare minune! Înfricoşat lucru este acesta adevărat şi minunat; de vreme ce pe dânşii îi afurisise Arhiereul pe cale, şi totuși trupurile lor nu mai sunt întregi, ca şi a altor afurisiţi, care lucru se vede o minune mare şi groaznică, că Domnul nostru Iisus Hristos, zice: „Câte veţi lega pe pământ, legate sunt”. Însă aici este legat și el, totuși, apare cu trupul putrezit și descompus ca unul normal. Ce înseamnă aceasta?

(Răspuns). Să ştiţi de acesta toţi oamenii şi să vă îngroziţi când auziţi povestirea acestui lucru şi o ascultaţi. (Dezlegarea Dumnezeieştilor Dascăli). Cela ce s-a afurisit pe dreptate cum se cade şi după lege de Arhiereul lui, şi după moarte să se afle dezlegat, acela mai multă nădejde de spăşenie (iertare) n-are, pentru că calcă Dumnezeieştile învăţături, şi pentru că nu se întoarse să-şi vină la pocanie să ia iertăciune de ia Arhiereul care l-a afurisit, pentru aceea se află dezlegat, pentru că unul ca acela mai mult nu are nădejde să ia iertăciune, pentru că s-a făcut moştean nesfârşitei munci a iadului; iar cei ce se află nedezlegaţi şi întregi trupurile lor, aceia cer iertăciune, ca să se izbăvească de legătura afuriseniei, căci cum se află trupul legat pe pământ, aşa este şi sufletul, legat şi muncit în mâinile dracului; iar dacă ia trupul iertăciune şi se dezleagă de afurisenie, atunci cu puterea lui Dumnezeu, se izbăveşte şi sufletul din mâinile dracului şi la viaţa de veci, lumina fără seară, ceata drepţilor şi bucurie nespusă (merge).

Glava 40. Pentru mortul ce se află întreg trupul lui şi păr nimic. Să ştiţi şi de aceasta că însă de se va afla în mormânt trupul întreg şi păr neavând nimic, de aceasta este socoteală şi îndoire, că este afurisit sau ba, ci însă trebuie să scoată trupul acela afară din mormântul unde este şi să-l bage într-alt mormânt curat, nou, de aceea dacă va trece

bogată vreme, să-l caute, de se va afla dezlegat acel trup întreg, de bine, iar de se va afla nedezlegat, să ştiţi că este afurisit, şi cere sau aşteaptă iertăciune, ca să se izbăvească de legarea afuriseniei. (Caută de vezi aici lucru minunat şi te îngrozeşte). Să ştiţi şi de aceasta, când se află omul afurisit, şi i se citeşte molitfele de iertăciune de la Arhiereu şi nu se topeşte trupul afurisitului, adică de nu se va dezlega de afurisenie, atunci să fiţi adeveriţi şi să ştiţi că nedreptate au luat, făcut, pentru aceea nu se topeşte; nici se dezleagă, până ce va întoarce, sau să plătească aceea ce a luat fără dreptate, iar dacă va plăti, atunci va lua iertăciune şi se va dezlega [Vezi Pravila Mare o.c. pg. 152-153. Vorbirea aceasta, foarte greoaie pentru noi, este luată din Pravila Mare, tipărită de Voievodul nostru Matei Basarab, aşa cum se vorbea acum vreo 300 de ani (nota autorului)].

„Moartea păcătoşilor este cumplită, iar cei ce urăsc pe cel drept, vor greşi" (Psalmi 33, 20).

Sf. Apostol Pavel îşi mărturiseşte cu părere de rău păcatul hulei

„Eu unul am gândit, în mintea mea, că faţă de numele lui Iisus Nazarineanul trebuie să fac tot ce este potrivnic. Aceasta am şi făcut în Ierusalim, pe mulţi Sfinţi i-am închis în temniţă cu puterea pe care o luasem de la arhierei. Iar când erau daţi la moarte, întăream şi eu cu glasul meu. Îi pedepseam adesea prin toate sinagogile şi-i sileam să hulească, şi înverşunat peste măsură împotriva lor, îi urmăream până şi prin cetăţile de din afară. În drumul către Damasc am fost convertit prin arătarea Dumnezeiască, şi aşa, sunt ceea ce sunt" (Faptele Apostolilor 26, 9). „Eu sunt mai micul Apostolilor, căci am hulit şi prigonit Biserica lui Dumnezeu... Mulţumesc Celui ce m-a întărit, lui Hristos Iisus

Domnul nostru, că m-a socotit credincios şi m-a pus să-I slujesc; pe mine, care mai-nainte huleam, prigoneam, batjocoream şi înfruntam. Totuşi am fost miluit, căci, în necredinţa mea, am lucrat din neştiinţă” (1 Timotei 1, 12-13).

PEDEAPSA CELOR CE DRĂCUIE

Nu îngroparea lângă zidul Bisericii, ci viețuirea în Hristos ne apropie de Dumnezeu

Majoritatea oamenilor - acum ca şi în toate vremurile - înţeleg a se apropia de Dumnezeu prin a se înghesui în biserică şi a trece înaintea celorlalţi.

După trecerea din viaţă, iarăşi înţeleg unii din ei că dacă ar fi înmormântaţi mai aproape de zidul bisericii, chiar dacă au cercetat biserica din joi în Paşti (adică foarte rar), având învăţăturile ei, cam ca a cincea roată la car, ar putea sta şi pe lumea cealaltă mai aproape de Dumnezeu, adică ar fi mai în inima Raiului, unde - ca şi pe pământ - s-ar îndulci de mai multe bunătăţi. Cel ce nu se alimentează aici cu cuvântul lui Dumnezeu, cât mai des, apoi sărac e şi aici şi dincolo de mormânt de adevărata fericire.

După faptă vine şi răsplata şi ceea ce seamănă omul, aceea va şi secera. Acesta e un adevăr Dumnezeiesc, care nu se poate muta de cei şmecheri, aşa cum mută cei lacomi de pământ hotarul pentru a răpi din pământul vecinului său. Pentru edificarea şi luminarea multora, dăm aici povestirea unui preot despre un puţin-credincios, care se înghesuia, nu în viaţa sa, ci după moarte, lângă zidul sfintei biserici.

„Văd cam în faţa bisericii lume multă: bărbaţi, femei şi în mijloc câţiva oameni, care dădeau din mâini repede în toate părţile... iar unii roşii de mânie aşezau căciulile pe ceafă. Mă apropii, şi auzii:

- Auzi, domnule, parcă cine-i el? Până pe acolo, ce rang a purtat cât a trăit? Că a fost Costin Ştefănache?... Ei, şi?... Pentru asta adică, pentru asta vreţi acum să-l îngropaţi sub peretele bisericii?... Nu vă e ruşine, cel puţin de ochii lumii, şi păcat de Dumnezeu, să-i săpaţi groapa înaintea mormântului unui preot, care ne-a slujit o viaţă întreagă?...

- Dar ce e oameni buni, ce s-a întâmplat - mă amestec eu în vorbă - Ce e tulburarea şi învrăjbirea asta, aici lângă Casa Domnului?!

- Păi uite părinte, ce să fie, - ieşi înainte un bătrân, - ia, nişte oameni fără minte!... Au săpat groapa lui Costin Ştefănache, chiar lângă peretele Sf. Biserici... Socoteşte şi Sfinţia Ta, e treabă cuminte asta, să fie înaintea mormântului preotului Vasile...?! În viaţă, nu dădea pe la sfânta biserică decât din Paşti în Paşti şi alte ori nici atunci.

Ce se întâmplase? Nişte gropari săpaseră groapa mortului, lui Costin Ştefănache, din porunca rudelor lui, drept lângă peretele bisericii. Şi Ştefănache răposatul, nu prea fusese el bisericos - ba mi se pare, chiar era împotriva bisericii, obiceiurile creştineşti îi erau aşa de urâte... înjura de cele sfinte... şi totdeauna îl găseai în fruntea tuturor răutăţilor. Acum i se făcuse groapa mai aproape de biserică, decât a tuturor morţilor dinainte de el şi acesta era un lucru, care supăra grozav cuminţenia bunilor creştini - că un mirean care în toată viaţa lui n-a voit să ştie de Dumnezeu, acum să i se facă groapa în locul cel mai de cinste, ba încă şi înaintea mormântului unei feţe bisericeşti...

- Oameni buni, le începui eu: Nu e de mirare ce vedeţi. De mirare ar fi să-l ducă groparii în ceruri, înaintea lui Dumnezeu, nu lângă biserică. Dar acolo nu-l pot duce, decât faptele lui cele bune, dacă le are! Cine se îndeasă între oameni să iasă în frunte, fără

să fie vrednic, acela se îndeasă şi la sfânta biserică să treacă înaintea celor mai bătrâni decât el, acela se îndeasă până şi mort să fie înaintea tuturor şi să ocupe locul cinstei şi vredniciei. Pentru aceea rudele stăruie pentru a fi plimbat pe uliţa cea mare, a fi prohodit în biserica cea dintâi din sat, în care, cât a trăit, n-ar fi intrat să-l fi picat cu lumânarea - aceluia şi acum i se dă locul cel dintâi într-o ogradă de trupuri pământeşti!...

Dar vai nouă „zăbavnicilor şi nepricepuţilor cu inima a crede cele arătate nouă de Dumnezeu!”. Nu ştiţi oare că viaţa noastră curată şi trăită întru poruncile lui Dumnezeu, ne apropie mai mult de Atotputernicul şi nu groapa noastră, dacă e mai lângă biserică? Nu ştiţi oare că nu cel dus mort în biserică se izbăveşte mai mult de păcatele sale, decât cel căruia i-a fost prietenă şi povăţuitoare în viaţă? Nimeni să nu gândească, cum că se face vreo nedreptate răposatului preot, al cărui mormânt va veni mai în urma celui al lui Costin Ştefănache! Cine poate să ştie, dacă el în faţa lui Dumnezeu, nu e tot mai înaintea lui Costin?!... Câţi credincioşi, al căror sfârşit a fost prin munţi, prin văi, prin fundul apelor - nu pot oare să aibă sufletele lor mai aproape de Dumnezeu, decât a celor ale căror morminte sunt aşezate în cimitire frumoase şi în biserici chiar?...

Pentru că nu apropierea de biserică a rămăşiţelor noastre pământeşti ne apropie de Raiul bucuriei şi al nemuririi, ci credinţa şi faptele noastre creştineşti din viaţă, acestea sunt care ne duc până în faţa lui Dumnezeu. Deci „nu fiţi rătăciţi, fraţii mei iubiţi. Din fapte se îndreptăţeşte omul” (Iacov 1, 16; 2, 24).

Femeile au rămas cu mâna la gură... Bătrânii gânditori, au oftat, - apoi tare mulţumiţi de învăţătura aceasta, ca de o apă dulce şi răcoritoare, au clătinat capetele şi s-au împrăştiat fiecare pe la casele lor (Preot V.G. Şuşnea - „Degetul lui Dumnezeu”). „Cine are urechi de auzit, să audă” (Matei 13, 9).

Pedepsirea aspră a hulitorilor

Istoricii vechi şi mai noi ne-au lăsat, între alte, multe şi folositoare istorisiri ale lor, şi istorisiri pentru pedepsirea hulitorilor. În dorinţa de a se dezbăra cât mai mulţi creştini de feluritele hule sataniceşti, molipsiţi de la slugile infernului, mai dăm aici câteva istorisiri despre pedepsirea a vreo câţiva hulitori.

Un hulitor trăznit şi prefăcut în praf şi cenuşă. În vara atât de ploioasă a anului 1905, un proprietar de pământ a plecat să-şi vadă starea semănăturilor la câmp. Pe când se afla afară din sat, s-a ivit o ploaie, care nu i-a fost deloc pe plac şi a început a înjura, a drăcui şi a huli pe Dumnezeu, zicând: „E timpul suprem ca să se ia din mâinile lui Dumnezeu dreptul de a guverna Universul, pentru că se pricepe atât de puţin. Eu aş conduce lumea mai bine”. Abia a spus aceste cuvinte şi un trăznet l-a prefăcut în praf şi cenuşă.

Un medic hulitor pedepsit groaznic pentru hulire

Un medic din Paris, Simon de Tornake, pe lângă alte păcate, era şi un hulitor al celor Sfinte. Odată, într-o societate zise: „Au fost trei oameni care au tras pe sfoară omenirea întreagă: Moise pe iudei, Hristos pe creştini şi Mahomed pe mahomedani”. Abia zise cuvintele acestea, apoi a căzut la pământ, și-a pierdut conştiinţa şi după trei zile a murit.

Un student hulitor pedepsit, ucis şi desfigurat

Un tânăr student din B., batjocoritor de cele Sfinte, având şi o minte sclipitoare, se afla pe timpul vacanţei ca oaspete la un coleg la ţară. Seara, când erau toţi ai casei în jurul mesei, tânărul nostru a ţinut să-şi arate părerile sale greşite şi batjocoritoare la adresa Sfintei Fecioare. Doamna casei rămase adânc indignată de expresiile tânărului. O indispoziţie a cuprins pe toţi cei adunaţi în jurul mesei. Terminându-se masa, toţi se retrăseseră în camerele lor. A doua zi, neprezentându-se la dejun tânărul student, ai casei se întrebară ce e cu dânsul? După ce nu s-a prezentat nici la ora 10, colegul său a intrat la el în odaie unde l-a găsit mort în pat, cu desăvârşire desfigurat (Din „O mie de pilde de Dr. Ep. G. Comşa).

Creştinilor, părăsiți-vă de hulă şi drăcuit!

Numele lui Dumnezeu, Creatorul tuturor creaturilor văzute şi nevăzute, este lăudat de toată suflarea şi de toate lucrurile din tot locul Stăpânirii Sale. Întreaga Biserică Triumfătoare în ceruri, adică mulţimea Oştirilor îngereşti şi mulţimea gloatelor Sfinţilor, dimpreună cu Biserica luptătoare de pe pământ, înalţă rugăciuni, mulţumiri şi laudă mult-milostivului Dumnezeu cel Atotputernic şi Atoateţiitorul. Aceasta este dator să o facă tot creştinul şi tot omul. Vai de creştinii care, asociindu-se satanei şi spiritelor infernale, hulesc în felurite forme pe Dumnezeu, cele Sfinte, cele Dumnezeieşti. De nu se vor părăsi, căi şi îndrepta de acest păcat, vor cădea în groaznică osândă. Mai bine ar fi fost lor de nu s-ar mai fi născut.

După cum am mai arătat în această carte, o groaznică hulă e şi păcatul drăcuitului care, ca o boală molipsitoare - ca ciuma şi holera de pe vremuri - bântuie majoritatea creştinilor. E groaznic de greu şi înfricoşat păcatul acesta al drăcuitului. Cei care dau dracului pe creştini, păcătuiesc groaznic împotriva Mântuitorului nostru Iisus Hristos, Care a venit în lume şi s-a jertfit pe Sine, ca pe toţi să ne răscumpere şi să ne scoată din robia diavolului.

Cei ce dau dracului pe creştini: părinţi, soţi, copii, vecini, prieteni, neprieteni şi pe alţi creştini care-s botezaţi în numele Sfintei Treimi, pecetluiţi cu pecetea Duhului Sfânt şi împărtăşiţi cu Preasfântul şi Dumnezeiescul Trup şi Sânge al Domnului nostru Iisus Hristos, pe ei înşişi se îngreunează, se îmbracă cu grele păcate şi se îmbrâncesc înşişi în iadul vremelnic şi veşnic.

Fraţi creştini, păziţi-vă ca de foc, ca de cea mai mare primejdie de pierzare, de nebunia aceasta, de păcatul acesta infernal. În orice porniri rele ale supărărilor şi mâhnirilor, luaţi pildă vrednică de urmat de la Sfântul Arhanghel Mihail, Voievodul Oştirilor îngereşti. Acesta, când se pricea (certa) vorbind cu diavolul despre trupul lui Moise, n-a cutezat a huli pe diavolul, ci a zis: „Să te certe pe tine, Domnul, diavole”.

Astfel, de aveţi ceartă cu cineva, urmaţi pilda frumoasă a Sfântului Arhanghel Mihail şi lăsaţi să facă judecată Preadreptul Judecător. Pe vrăjmaşii tăi mai mult îi pedepseşti când rabzi paguba care ţi s-a făcut şi-i grăieşti de bine (decât atunci când îţi izbândeşti singur). Oricât ai fi de necăjit pe cineva, decât a-l drăcui, a-l da dracului, mult mai bine este a zice: „Dumnezeu să-l ierte, Dumnezeu să-l miluiască”; şi în cel mai greu caz, ori supărare insuportabilă, covârşitoare, zi aşa: „Dumnezeu să-i plătească”. Aceasta a zis-o şi Sf. Apostol Pavel când s-a văzut înăbuşit şi încurcat în lucrarea apostoliei sale de către intrigile lui Alexandru Arămarul. „Alexandru Arămarul multe rele mi-a făcut. Plătească-i Dumnezeu”.

Voia lui Dumnezeu pururea a fost ca orice nemulţumire, orice presare, orice lovitură, orice terorizare, orice nedreptate, orice jefuire, să nu o izbândim noi; ci să o

aducem înaintea Lui ca şi Sf. Arhanghel Mihail şi marele şi luminatul Apostol Pavel, şi El, Care ştie mult mai bine decât noi pe autorii răutăţilor săvârşite şi izvoarele răului care ne-a supărat şi păgubit pe noi, va izbândi drept aşa cum trebuie. El va pedepsi pe fiecare autor al necazurilor noastre drept după răutatea şi mărimea păcatului lor. Să ne ferim pururea de a răsplăti cuiva cu rău pentru rău. „A mea este răsplătirea - zice Domnul - Eu, Domnul Dumnezeu, cercetez inimile şi cerc rărunchii, ca să răsplătesc fiecăruia după puterea lui, după rodul faptelor lui” (Ieremia 17, 10; 1 Regi 16, 7; 1 Paralipomena (Cartea Cronicilor) 28, 9; Psalmi 7, 9, Proverbele lui Solomon, Ieremia 11, Romani 8, Apocalipsa 2).

Toți drăcuitorii sunt sub stăpânirea diavolului

Dumnezeu a dat putere asupra diavolului tuturor creştinilor - care-i ascultă cuvântul şi-i împlinesc voile Lui. Toţi drept-credincioşii creştini care se luptă după Legile Dumnezeieşti, împotriva spiritelor rele, ies biruitori cu Darul lui Dumnezeu. Nu tot aşa se întâmplă cu creştinii care nesocotesc pe Dumnezeu şi legile Lui. Oamenii aceştia, cu nume creştinesc, devin înaintea spiritelor infernaie aşa de neputincioşi şi robiţi, ca nişte momâi înaintea păsărilor. Aceştia, în orbirea lor, pe lângă împlinirea feluritelor îndemnuri ale diavolilor, mai păcătuiesc groaznic şi prin răul şi infernalul obicei al drăcuitului. Prin această nelegiuire ei se robesc vremelnic şi veşnic diavolului, pe care-l slugăresc şi-i servesc prin drăcuieli.

Să ne rugăm

Cei căzuţi în mreaja păcatului acestuia al drăcuitului, e bine a se ruga lui Dumnezeu pururea ca să-i scape El, cu Atotputernicia Sa, din această cursă diavolească. Pentru folosirea multora, dăm aici această formulă de rugăciuni pentru izbăvirea de păcatul drăcuitului şi răutatea spiritelor infernale.

„Privegheaţi - ne sfătuieşte Mântuitorul - şi vă rugaţi neîncetat, ca să nu cădeţi în ispită”.

De este preot, zice: Binecuvântat este Dumnezeul nostru totdeauna acum şi pururea şi in vecii vecilor. Amin.

Iar de este Diacon, Monah, ori mirean, zice: Slavă ţie, Dumnezeul nostru, salvă Ţie!

Doamne Iisuse Hristoase, Fiul lui Dumnezeu, pentru rugăciunile Preacuratei Maicii Tale şi ale tuturor Sfinţilor Tăi, miluieşte-ne pe noi. Amin.

Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, slavă Ţie!

Împărate Ceresc, Mângâietorule, Duhul adevărului, Care pretutindenea eşti şi toate le împlineşti, Vistierul bunătăţilor şi Dătătorule de viaţă, vino şi Te sălăşluieşte întru noi şi ne curăţeşte pe noi de toată spurcăciunea şi mântuieşte, Bunule, sufletele noastre.

Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.

Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.

Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Preasfântă Treime, miluieşte-ne pe noi, Doamne, curăţeşte păcatele noastre. Stăpâne, iartă fărădelegile noastre, Sfinte, cercetează şi vindecă neputinţele noastre, pentru numele tău.

Doamne miluieşte, Doamne miluieşte, Doamne miluieşte. Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Tatăl nostru, Care eşti în ceruri, sfinţească-Se Numele Tău, vine împărăţia Ta, fie voia Ta, precum în cer şi pe pământ. Pâinea noastră cea spre fiinţă, dă-ne-o nouă astăzi şi ne iartă nouă greşelile noastre, precum şi noi iertăm greşiţilor noştri şi nu ne duce pe noi în ispită, ci ne izbăveşte de cel viclean.

Preotul zice vosglasul: Că a ta este împărăţia şi puterea şi slava: a Tatălui şi a Fiului şi a Sfântului Duh, acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin).

Iar Diaconul, Monahul şi mireanul, zice: Pentru rugăciunile Sfinţilor Părinţilor noştri, Doamne Iisuse Hristoase, Fiul lui Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi. Amin.

Veniţi să ne închinăm Împăratului nostru Dumnezeu.

Veniţi să ne închinăm şi să cădem la Hristos, Împăratul nostru Dumnezeu.

Veniţi să ne închinăm şi să cădem la Însuşi Hristos, Împăratul şi Dumnezeul nostru.

Psalmul 37

Doamne, nu cu mânia Ta să mă mustri pe mine, nici cu iuţimea Ta să mă cerţi, căci săgeţile Tale s-au înfipt în mine, şi ai întărit peste mine mâna Ta. Nu este vindecare în trupul meu de către faţa mâniei Tale; nu este pace în oasele mele, de către faţa păcatelor mele. Că fărădelegile mele au covârşit capul meu, ca o sarcină grea s-au îngreuiat peste mine. Împuţitu-s-au şi au putrezit rănile mele de către faţa nebuniei mele.

Chinuitu-m-am şi m-am gârbovit până în sfârşit, toată ziua mâhnindu-mă umblam. Că şalele mele s-au umplut de ocări, şi nu este vindecare în trupul meu. Necăjitu-m-am şi m-am smerit foarte, răcnit-am din suspinarea inimii mele. Domne, înaintea Ta este toată dorirea mea, şi suspinul meu de la tine nu s-a ascuns. Inima mea s-a tulburat, părăsitu-m-a virtutea mea şi lumina ochilor mei, şi aceasta nu este cu mine. Prietenii mei şi vecinii mei, în preajma mea s-au apropiat şi au stat. Şi cei mai de aproape ai mei, departe de mine au stat, şi se sileau cei ce căutau sufletul meu, şi cei ce căutau cele rele mie, grăiau deşertăciuni şi vicleşuguri toată ziua cugetau. Iar eu ca un surd nu auzeam, şi ca un mut ce nu-şi deschide gura sa. Şi m-am făcut ca un om ce nu aude şi nu are în gura lui mustrări. Că spre Tine, Doamne, am nădăjduit, Tu vei auzi, Doamne, Dumnezeul meu. Că am zis, ca nu cândva să se bucure de mine vrăjmaşii mei; şi când s-au clătinat picioarele mele, asupra mea s-au semețit. Că eu spre bătăi gata sunt şi durerea mea înaintea mea este pururea. Că fărădelegea mea eu voi vesti şi mă voi griji pentru păcatul meu. Iar vrăjmaşii mei trăiesc, şi s-au mai întărit decât mine şi s-au înmulţit cei ce mă urăsc fără dreptate. Cei ce-mi răsplătesc mie rele pentru bune, mă cleveteau căci urmam bunătatea. Nu mă lăsa pe mine Doamne, Dumnezeul meu, nu te depărta de la mine. Ia aminte spre ajutorul meu, Doamne al mântuirii mele.

Şi iarăşi:

Nu mă lăsa pe mine, Doamne, Dumnezeul meu, nu te depărta de la mine. Ia aminte spre ajutorul meu, Doamne al mântuirii mele.

Psalmul 69

Dumnezeule, spre ajutorul meu ia aminte. Doamne, ca să-mi ajuţi mie grăbeşte. Să se ruşineze şi să se înfrunteze cei ce caută sufletul meu. Să se întoarcă înapoi şi să se ruşineze cei ce-mi voiesc mie rele. Întoarcă-se îndată, ruşinându-se, cei ce-mi grăiesc mie: Bine, bine! Să se bucure şi să se veselească de Tine toţi cei ce Te caută pe

Tine, Dumnezeule, şi să zică pururea: Slăvească-se Domnul, cei ce iubesc mântuirea Ta. Iar eu sărac sunt şi mişel; Dumnezeule, ajută-mi. Ajutorul meu şi Izbăvitorul meu eşti Tu, Doamne, nu zăbovi.

Psalmul 142

Doamne auzi rugăciunea mea, ascultă cererea mea; întru adevărul Tău, auzi-mă întru dreptatea Ta. Şi să nu intri la judecată cu robul Tău, că nu se va îndrepta înaintea Ta tot cel viu. Că a prigonit vrăjmaşul sufletul meu, împilat-a la pământ viaţa mea, aşezatu-m-a întru întuneric ca pe morţii veacului. Şi s-a mânhit întru mine duhul meu, întru mine s-a tulburat inima mea. Adusu-mi-am aminte de zilele cele dintru început, cugetat-am la toate lucrurile Tale, la faptele mâinilor Tale am gândit. Tins-am către Tine mâinile mele, sufletul meu ca nişte pământ fără de apă Ţie. Degrab auzi-mă, Doamne, slăbit-a duhul meu, să nu întorci Faţa Ta de la mine şi mă voi asemăna celor ce se pogoară în groapă. Auzită fă mie dimineaţa mila Ta, că spre tine am nădăjduit. Arată-mi mie, Doamne, calea în care voi merge, că la tine am ridicat sufletul meu. Scoate-mă de la vrăjmaşii mei, Doamne! La Tine am scăpat, învaţă-mă să fac voia Ta, că Tu eşti Dumnezeul meu. Duhul Tău cel bun mă va povăţui la pământul cel drept. Pentru numele Tău, Doamne, dă-mi viață, întru dreptatea ta vei scoate din necaz sufletul meu, şi întru mila Ta vei sfârşi pe vrăjmaşii mei, şi vei pierde pe toţi cei ce necăjesc sufletul meu, pentru că eu sunt robul Tău.

Doamne Dumnezeul nostru, Cela ce ai făcut cerul şi pământul, marea şi toate cele ce sunt într-însele, izbăveşte-ne pe noi de toate meşteşugirile şi cursele satanei, care ne împiedică pe noi. Dumnezeul cerurilor, Dumnezeul luminilor, Dumnezeul mulţimii Oştirilor îngereşti şi al tuturor Sfinţilor Tăi, dă-ne nouă înţelepciunea ce se pogoară de sus şi putere biruitoare asupra diavolilor, care ne necăjesc pe noi. Ceartă cu Atotputernicia Ta toate spiritele cele rele şi viclene care năvălesc asupra noastră şi ne

aduc felurite tulburări, încurcături şi îmbrânciri în prăpastia păcatelor. Ajută-ne nouă totdeauna. Amin.

Păcătuiesc groaznic toți cei care sfătuiesc, îndeamnă şi sileasc pe femeile însărcinate a-și avorta pruncii lor pe care i-a dat Dumnezeu. Groaznic de greu păcătuiesc femeile care-şi avortează pruncii lor. Toți cei care contribuie la avortarea copiilor, sunt ucigaşi de prunci. Păcatul acesta îi urmăreşte pas cu pas, îi ajunge şi se răzbună groaznic asupra tuturor prunc-ucigaşilor, precum odinioară a lui: Cain, Avimeleh, Avesalom, Aman, Irod, Consta şi asupra altor ucigaşi.

Împotriva blestemului și drăcuitului

Îngerii ce s-au mândrit
Şi în cer s-au răzvrătit
Toţi din slavă au căzut
Şi în draci s-au prefăcut
Precum în Scripturi citim
Şi pe Domnul auzim.

A căzut satana jos
Ca un fulger luminos
Şi cu el s-au prăbuşit
Îngeri mulţi ce i-au slujit

Ca să-nşele tot pământul
Cu plăcerea, cu cuvântul

Mulţi în gheenă locuiesc
Şi pe cei răi chinuiesc
Unii-n tartar, alţii-n iad
Prind în foc, pe cei ce cad
Alţii locuiesc în lume,
Precum şi Hristos ne spune.

Şi mereu toţi ispitesc
Neamul nostru omenesc.
Unii mările-nconjoară
Şi mulţi călători omoară
Căci îi prinde în păcate
Ceasul morţii-nfricoşate

Alţii încă stau ascunşi
Sus în munţii nepătrunşi
Şi de-acolo dau războaie
Dintre noi la fiecare
Alţii stau la vrăjitoare,
Şi le-ajută să omoare
Lumea multă de prin sate
Prin urgii şi prin păcate
Dracii fac pe oameni răi,
Ca să fie tot ca ei

Să n-asculte de Hristos
Şi să zacă-n patimi jos.

Tot ei fac să se sfădească
Şi mai mult să se urască
Soţii tot să se dezbine
Tinerii să nu se-nchine
Cei bătrâni să clevetească
Fetele să preacurvească
Sf. Post să nu-l mai ţină
Şi la slujbă să nu vină.

De părinţi să nu asculte
Şi să zacă-n patimi multe
Spovedanii să amâne
Tot de azi, de azi pe mâine.
Iar când vine ca săgeata
Moartea şi îi ia negata
Vai de sufletul acel
Care pleacă în acest fel

Draci cumpliţi, întunecaţi
Îi răpesc înfumuraţi
Şi-i aruncă în adânc
Unde sufletele plâng.
Draci cumpliţi cu ochi de foc
Îi împing din loc în loc,

Şi-i aruncă-n gheenă-n jos
Veşnic fără de Hristos.

O, creştini iubiţi şi fraţi!
Staţi acum şi cugetaţi
Câtă luptă are omul,
Cu satana pentru Domnul!
Câtă luptă, cât război
Dau toţi Sfinţii pentru noi
Câte Sfinte Liturghii
Se fac zilnic pentru vii
Ca să scape toţi şi toate
De satana, de păcate
Şi de focul cel nestis
Care-n veci rămân-aprins.

Toate acestea vi le spun
Ca să ştiţi cât de nebun
Este cel ce drăcuieşte
Şi de diavol pomeneşte.
Cel ce drăcuie mereu
Supără pe Dumnezeu
Căci el pune stăpânire
Pe-a lui Dumnezeu zidire
Care-a fost răscumpărată
Cu a Sa jertfă preacurată,
Şi-i oferă la mânie

Dracului, fără să ştie
Ce putere are el,
Cum se luptă-n fel şi chip.

De-ar vedea măcar o dată
Cum arată-un drac, îndată
Ar muri cuprins de teamă
Şi de groază fără seamă
Sau chiar dacă n-ar muri,
Dar în veci s-ar lecui
De acest păcat cumplit
Ce se cheamă drăcuit.

Om netrebnic, ticălos,
De ce superi pe Hristos?
Tu oferi zidirea Lui
Spre robia dracului?
Ce fel de creştin mai eşti
Dacă zilnic drăcuieşti?
Dacă porţi pe limba ta
Numele lui satana?
Tot ce-ţi dă Stăpânul tău,
Dai în mâna celui rău?
Numai pentru-acest păcat,
Tu te pierzi cu-adevărat.
Căci satana-i ca un câine
Cum îl chemi, îndată vine

Şi de intră-n casa ta
Vai de tine, vai de ea.
Soțul tău te va lăsa
Casa se va dezbina
Fiii tăi bolnavi mereu
Tu sărac, fără un leu.

Mama care drăcuieşte
Pe copii-i nenoroceşte
Îi oferă celui rău
Din mâna lui Dumnezeu.
Deci, copii ar trebui
Mamă a n-o mai numi
Că de voia ei şi-a dat
Fiii celui necurat.
Pentru aceea uneori
Intră dracu-n pruncuşori
Şi ea plânge făr-să ştie
De ce au epilepsie
Dar această boală grea
A venit din voia sa.

Mulţi copii aleşi, cuminţi,
Suferă pentru părinţi
Căci de mici sunt drăcuiţi
Blestemaţi şi-afurisiţi
Mamele lor îi cresc rău

Nu le spun de Dumnezeu
Nu-i învaţă să se-nchine
Să trăiască mult mai bine.
Ci din contră îi smintesc
Şi de mici îi drăcuiesc.
Îi blesteamă-n gura mare.

Drăcuitul, blestematul,
Izvorăsc din necuratul
Şi au putere să omoare
Pe tot omul mic sau mare
Şi pe cei ce le rostesc
Şi pe cei ce le primesc
Căci aceste patimi grele
Ne fac soli la duhuri rele.

În pământul românesc
Mai mult neamul femeiesc
Le auzim înjurând
Blestemînd şi drăcuind.
Tot ce văd în faţa lor,
Drăcuiesc îngrozitor
Oferind la necuratul
Copilaşii şi bărbatul.
La urmă de tot şi ele
Se oferă singurele
Diavolului blestemat

Care-n suflet le-a intrat.

Vai de cel ce drăcuieşte
Căci cu diavolul vorbeşte
Iar pe urmă şi pe el
Îl vor chinui la fel.
Vai de omul ce blesteamă
Că-n zadar pe Domnul cheamă,
Preotul în casa sa,
Căci depris cu-atâtea rele
V-a muri-n păcate grele.

Vai de omul blestemat
Căci pe veci este legat
Nimeni nu-l va dezlega
Dacă va muri aşa,
Căci blestemu-i legământ
Între cer şi-ntre pământ,
El desparte de Hristos
Pe tot omul cel de jos
Şi nici preotul nu poate
Să-l dezlege întru toate,
Ba nici îngerii din cer
Nu dezleagă-acest mister.
Numai cel ce l-a rostit
Dacă încă n-a murit
Îl dezleagă-adevărat

Pe cel ce l-a blestemat.

Cel mai greu blestem din toate
Este cel de preot, frate,
De aceea vă feriţi,
Ca să nu îl moşteniţi.
Alt blestem de moşteneală
E blestemul cel de mamă
Greu, cumplit şi-nfricoşat
Şi de nimeni dezlegat.
De aceea vezi în lume
Oameni suferinzi anume
Deşi plâng la Dumnezeu
Dar le merge tot mai rău.
Căci aceste suferinţi
Sunt urmări de la părinţi.
Cine ştie cum şi când
Auzi părinţi blestemând
Şi nu merg să spovedească
La preot să le citească
Molitfă de dezlegare
De iertare şi-mpăcare.

Dacă însă mai găsiţi
Morţi încă neputreziţi,
Toţi s-au dus nedezlegaţi
Drăcuiţi sau blestemaţi.

De aceea trupul lor
E umflat şi-n grozitor
Unghiile lung crescute
Oasele nedesfăcute.
O, creştini, nu blestemaţi
Căci sunteţi cu toţii fraţi
Nu-njuraţi, nu drăcuiţi
Ca ai Domnului să fiţi
Fiţi atenţi la tot cuvântul.
Mâine părăsim pământul
Şi va fi o judecată
Groaznică şi-nfricoşată
Toate se vor cântări
În acea grozavă zi.

De aceea fraţi iubiţi
Chiar de azi vă pocăiţi
Spovedindu-vă curat
Să vă spuneţi orice păcat
Fiii voştri voi nu ştiţi
Cât sunt azi de chinuiţi
De plăceri şi de mândrie
Şi de lux şi de curvie.

Pentru ce să-i blestemaţi
Mai bine să-i învăţaţi
Să trăiască cu folos

Şi s-asculte de Hristos.
Iar tu mamă să nu dai
Celui rău nimic ce ai
Şi nimic din tot ce sunt
Mici sau mari pe-acest pământ.
Tu n-ai vreme să blestemi
Ci de Domnul să te temi
Şi să spui la fiecare
Câte-o binecuvântare.

O, om!

O, om!, ce mari răspunderi ai
De tot ce faci pe lume
De tot ce spui în scris sau grai!
De pilda ce la alţii dai
Căci ea mereu, spre iad sau rai
Pe mulţi o să-i îndrume
Ce grijă trebuie să pui
În viaţa ta, în toată,
Căci gândul care-l scrii sau spui
S-a dus, în veci nu-l mai aduni
Şi vei culege roada lui
Ori viu, ori mort odată,

Ai spus o vorbă, vorba ta,
Mergând din gură în gură,
Va-nveseli sau va-ntrista
Va curăţi sau va-ntina
Rodind sămânţa pusă în ea
De dragoste sau ură.
Scrii un cuvânt; cuvântul scris
Este un leac sau o otravă.
Tu vei muri dar tot ce-ai scris
Rămânen-n urmă drum deschis
Spre ocară sau slavă.
Ai spus un cântec, versul tău
Rămâne după tine
Îndemn spre bine sau spre rău
Spre curăţire sau desfrâu
Lăsând în inimi rodul tău
De har sau de ruşine.
Arăţi o cale a ta
În urma ta nu piere
E cale bună sau e rea
Va prăbuşi sau va-nălţa
Vor merge suflete pe ea
La pace sau durere
Trăieşti o viaţă, viaţa ta
E una, numai una
Oricum ar fi tu nu uita
Cum ţi-o trăieşti, vei câştiga

Ori fericire pe vecie, ori chin pe totdeauna.

O, om! Ce mari răspunderi ai!
Tu vei pleca din lume,
Dar ce ai spus prin scris sau grai
Sau laşi prin pilda care-o dai
Pe mulţi, pe mulţi spre iad sau rai
Mereu o să-i îndrume.

Deci nu uita: Fii credincios!
Cu grijă şi cu teamă
Să laşi în inimi luminos
Un semn, un gând, un drum frumos
Căci pentru toate ne-ndoios
Odată vei da seama.

Amin.

Graiuri profetice

La anii veacului din urmă,
Păstorii cei duhovniceşti
Se vor abate de la turmă
Urmând curentele lumeşti.

Păşi-vor ei pe calea strâmbă,
Lăsându-şi drumul părintesc

Şi vor cânta la oi din „drâmbă”,
Iar nu din „fluier păstoresc”.

Vor face focul cu „progresul”
În „staulul duhovnicesc”
Şi fumul va stârni eresul
Rătezului papistăşesc.

Atunci lumea cu ştiinţă
Va face născociri mereu
Şi nu va fi la ea credinţă
Nici temere de Dumnezeu!

Norodul cel cu simplitate
De frica veşnicelor munci
Va mai păzi cu scumpătate
Dumnezeieştile porunci.

Dar vieţuind în neunire
Şi fără povăţuitori,
Vor fi urâţi de stăpânire
Şi mulţi vor sta prin închisori.

Acei cu râvnă mai fierbinte
La fapta bună şi smeriţi,
Vor fi ca cei ieşiţi din minte
De toată lumea socotiţi.

Înţelepciunea omenească
Va face idoli pe pămînt

Şi lumea vrea să folosească
Dezmăţul ca aşezământ.

Vor tunde bărbile şi părul
Şi hainele vor reteza,
Iar legile cu adevărul
La modă toate vor scurta.

La tineri nu va fi ruşine
Şi nici iubire între fraţi,
Iar moda va târî cu sine
Pe oamenii destrăbălaţi.

Atunci Dumnezeu cu greaţă
Va căuta spre pământeni
Şi-i va lipsi pe mulţi de viaţă
Ca oarecând pe sodomeni.

Pământul îşi va pierde mana
Şi munca nu va fi cu spor,
Că mulţi vor crede pe satana
Tovarăş slobozirii lor!

Atunci lumea va să fiarbă
Ca un cazan la „pirostea”
Aprinsă de mânie oarbă
Şi pacea ei se va lua.

Războaie mari, înfricoşate,
Se vor ţine aproape lanţ

Dar mai grozav va fi ca toate
A „celor şapte din Bizanţ”!

Noroadele civilizate
Când mai vârtos vor prospera,
Ca fiarele înfometate
Cu dinţii se vor sfâşia.

Vor face „care” zburătoare
Iar coada lor de scorpion
Va face iarăşi tulburare
Ca turnul de la Babilon.

Atunci va fi ca armătură
Balauri groaznici de metal,
Împrăştiind pârjol din gură
Şi fumuri cu venin mortal.

La vii abia a treia parte
Din toată lumea va scăpa,
Iar restul se va da la moarte,
Apoi războiul va-nceta!

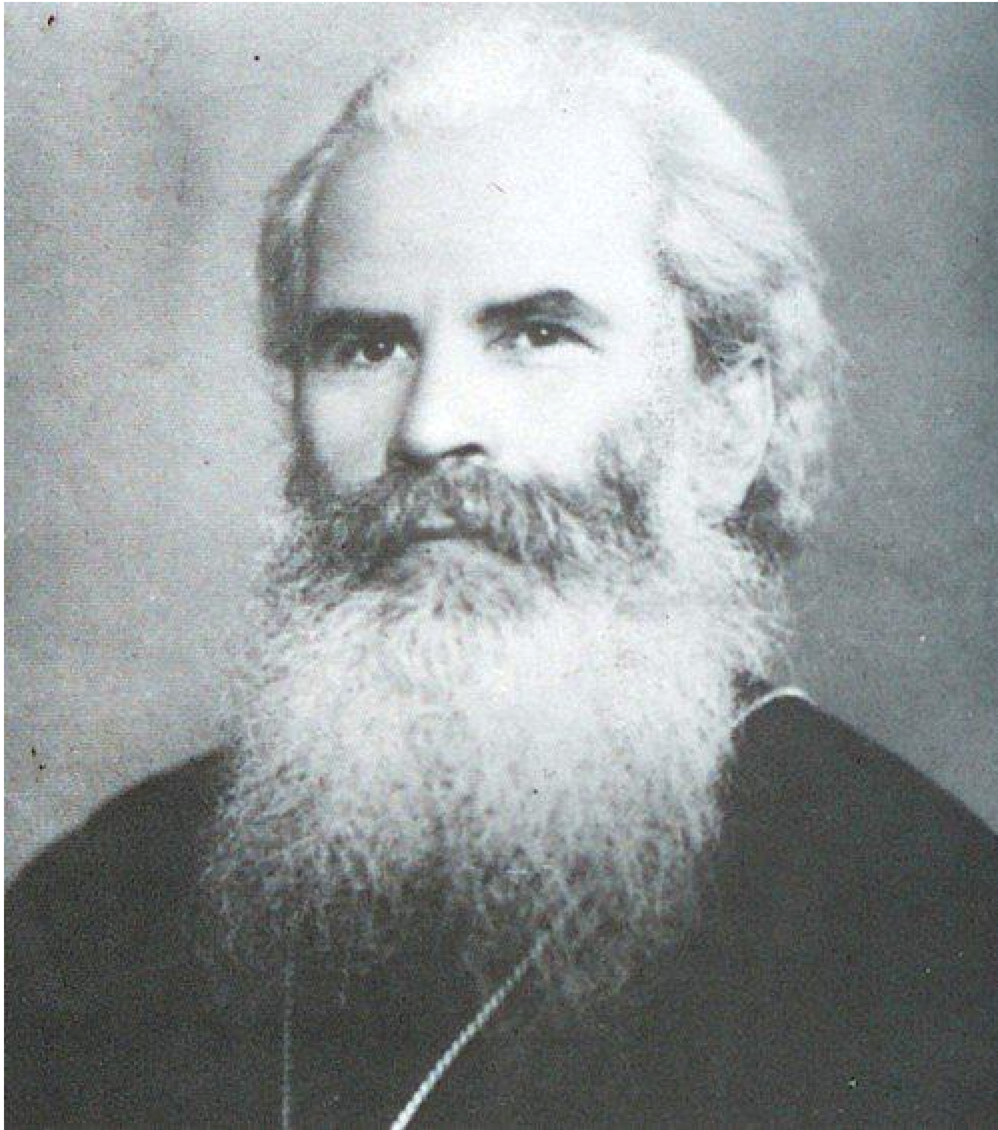
Căci înger va veni din ceruri,
Strigând cu glas înfricoşat
Să pună capăt la măceluri
Puterile din Ţarigrad.

Acolo îngerii vor pune
Pe tronul bizantin un sfânt

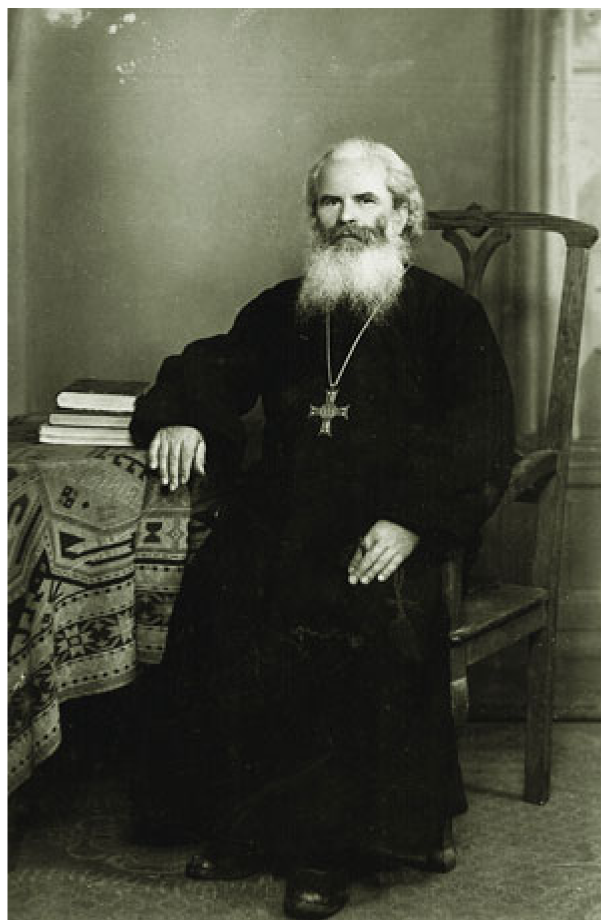
Şi paşnic toţi se vor supune,
Lipsind războiul pe pămînt.

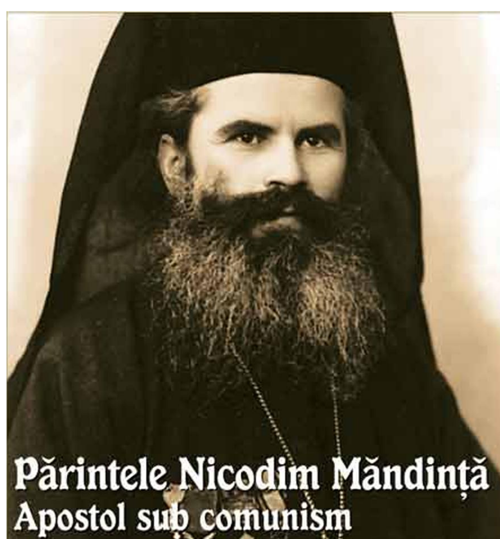
Atunci va fi Ortodoxia
În toată lumea strălucind
Şi va să piară duşmănia
Belşug şi dragoste fiind!

Poze








Părintele Nicodim Măndință
Apostol sub comunism